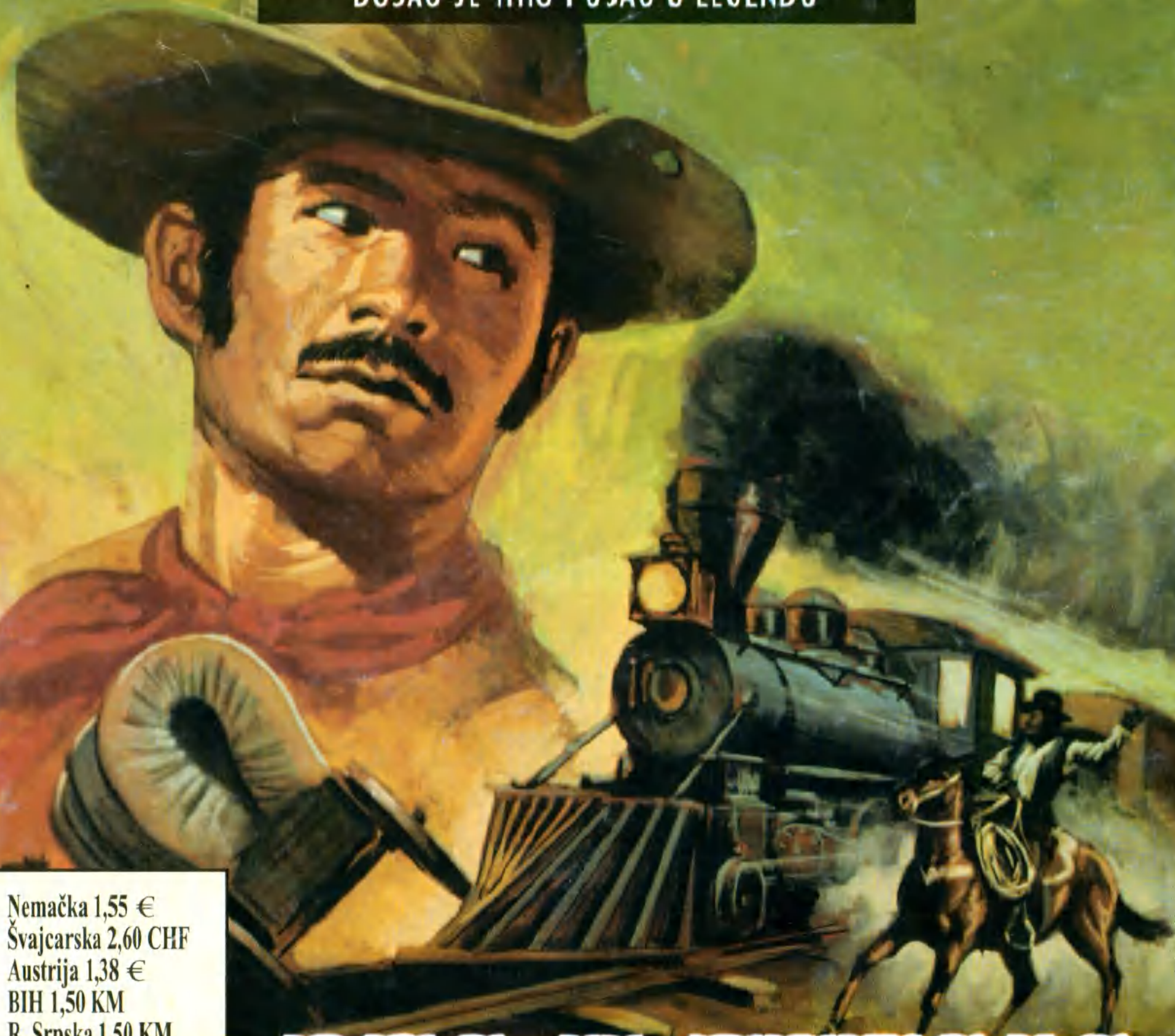

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 348 • CENA 42,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,55 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38 €
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
6. jun 2003.

BEG U TEKSAS

★ DOK HOLIDEJ ★

348

Frenk Larami

BEG U TEKSAS

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 348

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

RIDE FOR TEXAS

Recenzija i adaptacija

Tomislav KETIG

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 29. V 2003.

Tržište: 6. VI 2003.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: JP MAGYAR SZÓ – OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – RIDE FOR TEXAS

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Tomislav KETIG

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Ben Geret je odlučio da pobjegne iz zatvora u Džalisbergu istog onog dana kada je od svoje sestre Liz primio pismo sa vestima koje nisu mogle biti gore.

Bio je osuđen na kaznu doživotne ro-bije za delo koje je počinio drugi čovek. Samo zbog toga što ga je jedna osvetoljubiva žena označila kao jednog od pljačkaša banke.

Osuđeni su bili njih trojica. Dvojica ostalih – Vin Kerni i Loni Emerson – rintali su sada pored Gareta na gomili kamenja. Oni su, dabome, znali da je Ben nevin, ali to nisu hteli da kažu. Verovali su da dotle dok je treći pljačkaš na slobodi, oni i dalje imaju neke šanse da se izvuku.

Ne mireći se s tim da mora do kraja života ostati u zatvoru, Ben je pao u apatiju, živeći i radeći dan za danom kao robot, ne mareći ni za šta oko sebe i čineći sve što se od njega u tamnici tražilo bez roptanja. Ali pre nekoliko sedmica u njemu se probudila nada da će biti oslobođen. Žena koja ga je lažno optužila umrla je, ali tek pošto je prethodno napisala pismo koje je potvrđivalo Benovu nevinost. Pismo je poslala Benovoj sestri, ali je ono putem nestalo... ukradeno je zajedno s ostalom poštom prilikom pljačke postaje Vels Fargo u gradu Red Rapid.

Tako su sve Benove nade ponovo bile pokopane, iako mu je sestra pisala kako je angažovala jednog vrlo sposobnog čoveka da rasvetli slučaj oko nestanka pošte i njenog pisma.

Ben je, međutim, mislio drugačije. Ako ništa drugo, tamnica ga je naučila da razmišlja glavom i logikom bandita. Znao je da banditi posle pljačke odbace i unište sve što nije novac i što se neposredno ne može unovčiti. Torba s poštom, u kojoj se nalazilo pismo bilo je zauvek izgubljeno. Verovatno je sada trulila na dnu neke provalije, ili zakačena na neku granu na litici, ili je ležala potopljena u dubokoj vodi nekog brdskog kanjona. U svakom slučaju, pismo je bilo izgubljeno a s njim i poslednja šansa da dokaže svoju nevinost.

I tako je Ben zaključio da mu je dosta svega. Zašto da čami zbog zločina koji nije počinio? Bio je žigosan kao lopov i bandit i umesto ovog moglo mu se desiti samo da bude obešen, a to mu se sad činilo prihvatljivije nego da doživotno tuca kamen.

Dan pošto je primio loše vesti od sestre, Ben Geret je i dalje lupao stene pored snažnog, mišićavog i opasnog Vina Kernija. Kada je Ben bajagi posrnuo i kleknuo pored njega, ubica je tupo pogledao mladog osuđenika i nije rekao

ništa, ali ga je munuo nogom u rebra. Mrzeo je Bena od kako je ovaj odbio da im se pridruži u bekstvu.

Ben je zastenjaio jer je video kako se jedan čuvar uputio prema njima. Ustajući, došapnuo je, mičući samo krajičkom usana... posluživši se veštinom naučenom u zatvoru:

– Ako još uvek nameravate da bežite, ja sam s vama.

Kerni je digao glavu i prostrelio ga pogledom. I on je video čuvara i, okrenuvši se, promrmljao:

– Na klopi...

Ben je s mukom ustao, otresao prašinu i zagledao se u crveni pečat na ivici grudi. Osmehnuo se kada je čuvar prišao.

– Šta je bilo? – upita ga čuvar.

– Sapleo sam se o sopstvenu nogu, gospodine – odgovori Ben. Oslovljavajući sa „gospodine“ bilo je pravilo u zatvoru i ko nije naučio tu lekciju mogao je očas ostati bez zuba.

Taj stražar, jedan visoki, dobro građen muškarac koji je mogao imati između dvadeset pet i trideset godina, zvao se Herou i gajio je izvesnu naklonost prema Benu Garetu, jer je Ben bio lep, mlad muškarac i izgledao je čak mlađi od dvadeset pet koliko je stvarno imao. Benova koža bila je glatka i bez malja, a svetloplava kosa bila mu je grgurava. Nije bio ono što se označavalo sa „ženskast“, ali je bio lepuškast, čak moglo bi se reći prefinjeno lep, kako to samo retki muškarci mogu biti. Ali malo ko se usuđivao da mu to direktno kaže jer je još u najranijoj mladosti Ben Geret naučio kako se

treba držati kada ostala deca počnu da mu se podsmevaju.

Žene su većinom padale u nesvest zbog njega, ali mada je voleo da se zamlaćuje i gubi vreme s pripadnicama suprotnog pola, malo je poklanjao pažnje onim ženama koje su ga saletale. To je i bio uzrok njegove sadašnje nevolje: da je prihvatio ponudu žene koju je upoznao u Denveru, umesto što ju je odbio, ona ne bi izjavila da je on jedan od pljačkaša banke...

Državni zatvor bio je mesto u kome nije bilo žena... ni za koga. Od kako je tu dospeo, Ben je morao da se bori protiv brojnih nasrtaja osuđenika na duge zatvorske kazne. Kerni i Emerson su ga zaštitili jednom kada ga je grupa od četvorice zatvorenika napala u kupatilu. Ali kada je odbio da čuje za njihove planove za bekstvo, oni su izgubili interesovanje za njega. Zbog čega im je on u njihovim planovima bio potreban, to nije znao. Ali sada dok se smeškao na čuvara Heroua, čoveka koji je iz naobjašnjivih razloga zaštitio Bena u nekoliko situacija, on se počeo pitati nije li prozreo njegove razloge. Načuo je neke priče o tome kako Herou pokazuje više naklonosti prema mladim muškarcima nego prema ženama, ali sam dodir rukom po mišici i jednog ovlašnog zagrljaja oko ramena, on nikada nije prema Benu učinio nikakav otvoren nagoveštaj. Sada, osetljiv na svaku nijansu u promeni raspoloženja i zapažajući po prvi put tokom mnogo sedmica mnogo toga oko sebe, Ben je uočio da ga taj stražar posmatra... i znoj je orosio njegovu glatku kožu.

Osetivši kako mu se usne refleksno grče u izraz gađenja, Ben je naterao sebe da se usiljeno osmehne:

– Čini mi se da sam dosta trapav, ser. Ova gomila stena je nešto strmija nego što sam navikao. Do prošle sedmice obično sam radio u podnožju hrpe. Nema li nekih mogućnosti da se vratim dole?

Herou ga je netremice gledao, očigledno razmišljajući o onome što je čuo, a možda i o još nečem drugom. Ben je nastavio da se ljubazno osmehuje a Kerni i Emerson su zastali, očekujući da vide čuvarevu reakciju.

Herou je odjednom odmahnuo glavom:

– Ne. Ostani otamo gore, ako si već određen za to mesto.

Ben je slegnuo ramenima, ali je izgledao razočaran:

– Da, ser. Nadam se da neću pasti i polomiti ruku. Nikada nisam voleo visinu. Kome bi trebalo da se obratim da bih se vratio u podnožje, stražare Herou? Da li šefu stražara?

Čuvar je dozvolio sebi osmeh.

– Na tvom mestu ja ne bih pokušavao da zbog tako sitne stvari uznemiravam šefa čuvara, Gerete.

– Onda koga, gospodine?

Herou je prodorno pogledao Bena, koji je premestio čekić iz jedne ruke u drugu.

– Videću šta mogu da učinim – odgovorio je.

– Hvala, mister Herou. Biću vam uvek mnogo zahvalan.

Čuvareve blede oči zarile su se u Benovo ozbiljno lice kao dva bodeža.

– I trebalo bi da budeš – rekao je kratko, a onda pokretom ruke pokazao na granitne blokove: – U međuvremenu zamahni jače tim čekićem.

Ben je klimnuo glavom, spustio čekić i pošto je pljunuo u šake i protrljao dlan o dlan, uzeo je ponovo težak čekić i svom snagom zamahnuo po steni. Varnice su prsnule. Stena se razbila u sitne komadiće i prašinu koja se razletela oko njega. Mišići su mu se napeli kao konopci i odskočili na leđima, vratu i rukama.

Herou se polako udaljio, okrećući se svakih nekoliko koraka da ponovo pogleda iza sebe. Ben je opazio da se Kerni osmehuje.

– Oštrouman dečko. Samo nastavi tako – rekao je tiho Kerni. – On je naša karta za izlazak odavde.

Ben je samo progundao nešto i nastavio da zamahuje čekićem.

*

Četiri dana kasnije Ben Geret je premešten s vrha gomile granitnog stepnja, koje je bilo otkinuto od jedne planinske litice, u podnožje te gomile, gde su ogromni blokovi već bili razbijeni u manje komade. Dok se trudio da lupa i razbija sitnije komade stena, prišao mu je Herou i stao da ga posmatra. Ben je ispravio od sagibanja bolna leđa i brišući rukom oznojeno lice, uhvatio čuvare pogled.

– Da li ti tu više odgovara? – upitao ga je Herou.

Ben se usiljeno osmehnulo:

– Odlično mi odgovara. Mnogo hvala, mister Herou.

Čuvar je zažmirio:

– Pamti pa vrati, momče. Vreme vraćanja dugova brzo dolazi.

Ben je osetio kako su mu se mišići na licu ukočili, ali je to prikrrio i lagano klimnuo glavom.

– Razumeo sam – reče, prikrivajući napetost.

Herou mu je brzo prišao i odjednom snažno udario Bena kundakom puške u pleksus. Mladi osuđenik je jeknuo, izgubio dah i pao na kolena, a onda se stropoštao na bok i, uvijajući se od bola, iznenađeno pogledao čuvara koji je stajao nad njim.

– Razumeo sam, ser! – kaže se – prasu ovaj.

– Ben je klimnuo glavom, pokušao da dođe do daha i pošto je s mukom udahnuo nešto vazduha, promućao je:

– Razumeo sam, gospodine.

Bezizraznog lica, Herou je klimnuo glavom:

– Nemaš nikakve posebne privilegije u načinu razgovora sa mnom! U najmanju ruku, još uvek nemaš.

Ben je ponovo klimnuo glavom i Herou se okrenuo i otišao. Kada je posrćući ustao, mladi osuđenik je ugledao Kernija i Emersona koji su ga posmatrali sa vrha gomile stena. Kerni ga je pokretom ruke hrabrio.

Ben je ogorčeno opsovao i praćen radoznalim pogledima ostalih osuđenika vratio se na posao.

Dve noći kasnije nije bilo mesečine. Svejedno, pomislio je Ben Geret dok je budan ležao na tvrdom ležaju u svojoj ćeliji, jer je uspeo da Heroua drži podalje od sebe onoliko koliko je mogao. Ali ta noć trebalo je da bude vre-

me vraćanja dugova i čuvar nije ostavio nikakve sumnje kod Bena da će za njega biti bolje ako bude pokoran, jer će u suprotnom dobiti mesec dana samice... a kada odatle i iziđe, tek onda mu sledi dobra porcija paklenih muka.

Ben se iznenadio što čuje tiho hrkanje Kernija i Emersona, koji su delili ćeliju s njim. Kako su, dođavola, mogli da spavaju u takvim trenucima!

Ali on i inače mnogo šta o toj dvojici nije znao niti je shvatao. Nije, na primer, znao kako su uspeali da ga presele u njihovu ćeliju odmah posle onog dana kada je pristao da im pomogne u bekstvu. Zapovest je došla očigledno lično od šefa stražara. I ne samo da je Ben premešten u njihovu ćeliju, nego je i četvrti ležaj u toj ćeliji ostao prazan. Kada je premešten u ćeliju s Kernijem i Emersonom, mislio je da će biti četvrti, ali, izgleda, da taj četvrti nije bio planiran za učešće u bekstvu i Kerni je nekako uspeo da ga eliminiše.

Plan je bio dosta jednostavan, ali i opasan. Sve je zavisilo od Benovog postavljanja prema Herou. Vin Kerni je bio veoma impresioniran Benovim ponašanjem onoga dana na gomili stena i od tada je izgledalo da njihov plan ima šanse da uspe. Ben je znao da će te noći pod nekim izgovorom Herou doći u njegovu ćeliju i odvesti ga na „izravnavanje računa“.

Da bi to izveo, moraće, razume se, da otključa vrata ćelije.

Ben se trgao kada je u kamenom popločanom hodniku začuo bat teških čizama. Sudeći po zvuku koraka približavala su se dva čoveka: Herou i, najverovatnije, blokovski čuvar.

– Kerni! – šapnuo je. – Emersone! Mislim da dolazi!

Dvojica njegovih drugova u ćeliji nisu, međutim, davala do znanja da su čuli njegove reči i njihovo hrkanje se nastavilo. Sav oznojan od uzrujanosti, osećajući grč u stomaku, Ben je seo, spustio noge preko ruba ležaja u nameri da skoči na pod i tako probudi ostale.

Žuti odsjaj svetiljke bivao je sve jači, a koraci sasvim blizu. Proklinjući u sebi, legao je brzo ponovo na ležaj u trenutku kad su se dvojica stražara zaustavili pred vratima ćelije. Kroz prozor s rešetkama na teškim okovanim vratima prepoznao je zaobljeno Herouovo lice, jer je ovaj prineo svetiljku otvoru i provirio unutra. Onda je on nešto rekao blokovskom stražaru i posle toga se čulo zveckanje ključeva, škljocanje brave i otvaranje vrata. Sjaj svetiljke je preplavio ćeliju.

Herou je prišao pravo do Benovog gornjeg ležaja, držeći svetiljku okrenutu prema gore tako da svetlost ne bi probudila dvojicu drugih osuđenika.

– Izadi i pođi sa mnom – prošaputao je Herou promuklim glasom, zgrabivši Bena za članak noge.

Ben je seo na svoj ležaj i, trepćući, pružio ruku da dohvati pantalone. Bio je svestan prisustva blokovskog stražara koji se cerio iza Heroua dok se on oblačio. Bacio je zatim pogled prema Kerniju i Emersonu. Kerni je zamumlao i okrenuo lice zidu. Emerson je i dalje hrkao. Podrhtavajući, Ben je ispuštio jednu cipelu. Herou ga je lako ošamario po uhu i došapnuo mu da bude tih.

Drhtavih nogu, Ben je sišao s kreveta i pogledao čuvara, koji ga je gutao užagrenim očima.

– Kuda... kuda idemo? – upitao je promuklim glasom.

– Samo napred! – odgovorio je Herou tiho i, zgrabivši ga za rame, gurnuo ga prema izlazu iz ćelije. Drugi stražar se kratko nasmejao zbog Benove smetnosti, a Herou je krenuo za njim.

U tom trenutku Kerni i Emerson su odjednom oživeli! Kerni se na svom gornjem ležaju okrenuo od zida i taj pokret iskoristio da nogom, obuvenom u cipelu, zada Herou udarac u potiljak. Čuvar je jeknuo i svom težinom udario u okvir vrata ćelije. Blokovski stražar je opsovao, utrčao u ćeliju i zamahnuo puškom. U tom trenutku Emerson je kao mačka skočio s donjeg ležaja i našao se ispod stražareve nadlaktice. Nešto je blesnulo u njegovoj ruci. Stražar se propeo na vrhove prstiju i prigušeno kriknuo, jer mu je Emerson drugom šakom zatvorio usta. Zbunjen ovom iznenadnom provalom nasilja, Ben je instinktivno dograbio stražarevu pušku pre nego što je mogla da padne i zazveči na kamenom podu.

Emersonova ruka se ponovo digla pa spustila i stražar je zakrkljao, bljujući mlazeve krvi. Ben je u Emersonovoj ruci ugledao primitivan nož, napravljen od slomljene testere. Emerson je spustio stražara na pod ćelije u trenutku kada se Herou osovio na noge.

Kerni je prišao Herou i zario mu koleno u pleksus. Čuvar je zastenjao i pao na kolena. Emerson i Kerni su užurbano radili, dok je Ben stajao, držeći pušku. Osuđenici su dograbili re-

volvere od svojih čuvara. Kerni je brzo ispraznio Herouov pištolj i vratio ga nazad u njegovu futrolu. Emerson je pak zadenuo revolver mrtvog stražara sebi za pojas ispod košulje i uzeo pregršt metaka iz čuvarevog pojasa i stavio ih sebi u džep. Kerni se uspravio, uzeo pušku od Bena i izbacio metke na postelju. Brzim pokretom zgrabio ih je i stavio ih sebi u džep, a onda ščepao Heroua za prsa košulje i dignuvši ga na noge, svom snagom ga je tresnuo leđima o zid. Drmusao je čuvara sve dok ovome nisu zubi zacvokotali i dok od bola nije razrogačio oči. Onda je pritisnuo cev puške čuvaru pod bradu i prosiktao:

– Slušaj me dobro, kučkin sine! Izvešćeš nas odavde i pazi dobro da slučajno nešto ne pogrešiš! Nosićeš ovu praznu pušku. Revolver ti je takođe prazan. Kad nas budeš sprovodio pored straže, oni će misliti da je oružje puno i da nas držiš u šahu. Jasno?

Herou je klimnuo glavom i, šarajući očima, ugledao Benovu siluetu. Kerni je svom snagom nagazio Heroua petom po prstima...

– Jasno? – prosiktao je i još jednom tresnuo čuvara o zid.

Herou je ponovo klimnuo glavom i širom razrogačio oči, jer je tek tada opazio telo drugog stražara opruženo na podu. Emerson je u ruci držao okrvavljeni nož.

– Za slučaj da postaneš neposlušan, Herou – opomenuo ga je tiho. Zatim je razdrljio košulju i pokazao čuvaru revolver zadenut sebi za pojas.

– Ovaj je pun, amigo – obavestio ga je.

Herou se naizgled povinovao pretnjama:

– Šta želite da učinim?

– Najpre ćeš nas odvesti u dvorište, kao da nas vodiš na drugu stranu, u prostoriju šefa čuvara.

– Zar u ovo doba noći? – upita Herou.

Kerni ga je žestoko odalamio pesnicom.

– Da, u ovo doba noći! – procedio je kroz zube. – Sigurno si već smislio neki izgovor zašto vodiš Gereta iz ćelije. Umesto jednog, sada ćeš voditi trojicu, jasno?

– Ja ne znam... da li će... da li će mi čuvari poverovati.

– To i nije mnogo važno, je li tako? – zarežao je Kerni. – Ti si ove sedmice razvodnik straže. Zato si i čekao da tek sada staviš šapu na Bena. Bilo ti je... zgodno. Sada je to zgodno za nas. I zato napred, prljava životinjo, da ne bih rekao Emersonu da te uštroi!

Rekavši to, gurnuo je Heroua u hodnik. Pošto su on, Emerson i Ben izašli, zaključao je vrata ćelije. Dok su koračali uzanim hodnikom, kroz prozorčice je u njih zurilo mnogo lica. Kerni je još uvek nosio pušku u ruci i njom gurnuo čuvara ispred sebe.

– Ostavi nam ključeve, Vine – dobaci jedan od zatvorenika promuklim glasom.

Kerni je prišao prozorčicu na vratima iza kojih se javio taj glas i pružio ključeve u željno pruženu ruku.

– Moraćete pokušati da se sami izvučete, o-kej? – rekao je.

– Naravno, Vine. Hvala, amigo!

Nastavili su da koračaju hodnikom. Emerson zgrabi Kernija za ruku:

– Nije trebalo da im daš ključeve! Mogu izaći iz ćelija pre nego što mi pobegnemo! Napraviće paklenu galamu i onemogućiće nam bekstvo!

Kerni se osmehnuo i pokazao mu jedan dugačak ključ:

– Ovo je glavni ključ. Najpre sam njega skinuo sa svežnja. Cele noći će pokušavati da otvore bravu... ali neće uspeti.

Emerson se takođe osmehnuo, a Ben Geret se trgao, jer je shvatio da je ovo igra u kojoj se svako bori samo za sebe, makar po cenu toga da svi ostali propadnu.

Blizu izlaznih vrata Kerni je dograbio Heroua i prodrmusavši ga, pritisnuo ga je uza zid i gurnuo mu praznu pušku u ruke. Pokazao mu je nož, koji je u međuvremenu uzeo od Emersona i dotakao oštrim vrhom čuvara po grlu.

– Idi napred i ponašaj se kao da nas normalno sprovodiš. I govori nešto samo ako moraš, inače ne otvaraj usta! Ukoliko ne želiš da ti ovo prereže grkljan!

Mahnuo je kratkom oštricom tik ispred čuvarevog lica. Stražar je uzeo pušku u oznojene ruke i zategao uniformu. Zurio je u trojicu zatvorenika pred sobom, ali mu se pogled najduže zadržao na Benu Geretu koga je sada proždirao pogledom punim mržnje.

Kerni je otvorio vrata dvorišta. Dvojica naoružanih stražara su se okrenuli i uperili puške. Sumnjičavim pogledima odmerili su trojicu zatvorenika sa Herouom.

– Trojica? – upitao je jedan. – Mislim da si rekao kako ideš po Gereta?

Herou je dobacio stražaru mrgodan pogled:

– I rekao sam. Ali zatekao sam ovu dvojicu kako pokušavaju da pomere kamenje na podu, pa sam smatrao da bi šef želeo odmah da ih vidi.

– O, tako, pa naravno. A gde je But?

– Pretresa ćeliju.

Stražar se zadovoljio tim odgovorom i Herou je gurnuo Emersona puškom u leđa, ali ne tako snažno kao što je izgledalo. Zatim je sproveo trojicu zatvorenika u dvorište.

Ben Geret je nosio svetiljku. Pogledao je Kernija i Emersona, nadajući se da će mu oni dati neki znak o tome šta je sledeći korak. Ali nije trebalo da se brine. Dvojica zlikovaca bili su isplanirali svaku sitnicu.

– Odlično si to izveo, Herou – obrati se Kerni čuvaru. – Samo tako nastavi i možda ćeš još dovoljno dugo živeti da bi proklinjao dan kada si pokušao da staviš ruku na mladog Bena.

Emerson se tiho nasmejao:

– Kladim se da već proklinje taj dan!

Pošto su obišli oko glavne zgrade s ćelijama, prešli su preko dvorišta u pravcu administrativnog bloka, gde je još uvek gorelo nekoliko svetiljki. Obilazeći oko ugla, ugledali su u daljini glavni ulaz i siluete čuvara koji su se šetali po zidovima.

– Kako si planirao da prođeš pored svih njih, Kerni? – upitao je Herou, uveren da su se zatvorenici našli pred krupnijim zalogajem nego što su postavljali.

Ali Kerni se samo osmehnuo i iz Benove ruke uzeo petrolejku. Pogled mu se dugo zadržao na Herouu.

– Dovedi nas do iza sledećeg ugla, Herou – naredio je i od njegovog glasa stražar oseti kako ga ispod grudi steže neka hladna jeza. Naslućivao je da ga čeka neko zlo, ali nije mogao ničim to da predupredi.

Na sledećem uglu Kerni i Emerson su zastali i okrenuli se prema čuvaru. I Ben je zastao i počeo se nervozno osvrutati.

– Daj momku pušku, a meni tvoj opasač s revolverom – naredi Kerni i Herou ga polako poslušao. Kerni je dodao Benu pregršt metaka za pušku.

– Napuni pušku, dečko – posavetovao ga je. – Može biti pucnjave.

– Zar ćemo pokušati da se silom probijemo? – upita Geret puneći oružje.

Kerni mu se osmehnuo:

– Nećemo morati. Stvorićemo zabunu i dok čuvari budu zauzeti, mi ćemo izaći napolje. Ali možda ćemo ipak morati s nekim izmeniti nekoliko hitaca i zato budi spreman.

– Kakvu zabunu? – upita Ben.

– Nešto kao ovo – odgovori Kern i u velikom luku zamahnu petrolejkom.

Lampa se svom snagom razbila o čuvarovu glavu. Herou je kriknuo i pokušao da odskoči, ali ga je tečnost iz rezervoara polila i on je za tren oka bio obavijen plamenom. Jezovito kričeći, jurnuo je, posrćući kroz dvorište, nalik na živu buktinju. Jurio je u krug, udarajući se šakama po odelu i licu, jer ga je plamen obuhvatio od kose do peta.

– Sada – došapnuo je Kerni prestravljenom Benu Geretu. – Dok svi budu

pokušavali da spasu našeg prijatelja Heroua, mi ćemo izaći odavde... Hajdemo, dečko! Napred!

*

Ben Geret nije mogao da veruje da se nalazi izvan zatvorskih zidina. Još uvek zbunjen događajima koji su do toga doveli, razmišljao je o onome što su mu drugi zatvorenici često govorili: „Vazduh izvan zatvora je drugačiji nego onaj unutra“. Da nije pobjegao iz kaznionice nikada ne bi to poverovao.

– Brže, glupane! – prosiktao je Kerni, gurnuvši Bena u rame, od čega je ovaj posrćući poleteo u mrak. – Neće proći dugo vremena pre nego što opaze da nas nema!

Saplićući se po neravnom terenu, Ben je potrčao za Emersonom i Kernijem, žaleći što se uopšte odlučio za bekstvo. Istina je bila da su imali sreće, ali samo zahvaljujući tome što je Herou onako stravično okončao život.

Pri pomisli na gorućeg stražara koji se, urlajući, teturao po dvorištu zatvora, Ben je osetio grč u stomaku. Dok su čuvari s glavnih vratnica trčali da mu pomognu i dok su ostali, oni na zidovima, pažnju usmerili na sprovednika straže, koji je neprekidno urlao, Kerni je upotrebio glavni ključ i otvorio mala vratanca, ugrađena u velikim dvostrukim vratima. Sva trojica išunjali su se napolje i zaključali vratanca za sobom. Nisu pri tome morali da opale ni metka, jer je pažnja svih stražara bila usmerena na Heroua.

Ben je sada trčao kroz mrak i bežao sve dalje od zatvora. Pitao se da li je

učinio baš ono što je trebalo. U posljednjem pismu sestra Liz mu je savetovala da ne pravi nikakve gluposti i objasnila mu da još uvek postoji neka mala mogućnost da to važno pismo bude pronađeno, jer su se na tom poslu angažovali šerif Džim Hjum po službenoj dužnosti u potrazi za opljačkanim novcem i njegov prijatelj Holidej, koji se u potragu umešao iz Benu nerazumljivih razloga, jer je on znao da Liz nema novca da za potragu angažuje plaćenog čoveka, pogotovo ne tog poznatog avanturistu. Šanse su postojale, nagoveštavala je Liz, ali on nije želeo da čeka... Dozvolio je da ga Emerson i Kerni iskoriste. Zbog toga su već dva čoveka pala mrtva. Ali, uzevši s druge strane, on je bio slobodan.

– Nije smeo dopustiti sebi da to zaboravi. Slobodan... Da sve ovo ne bi bilo uzalud, morao je i ostati slobodan. Ove ubice, koje su bežale pored njega, iskoristile su ga. Sada će on iskoristiti njih. Hoće, hoće, samo dok stignu u sigurnost, a posle toga okrenuće im leđa i poći će svojim putem, a oni nek rade šta hoće.

Trčali su preko ravnice sve dalje ka dubokoj tamnoj senci brda koja su zatvarala prostor oko zatvora u Džalisbergu. Stigavši donde, zastali su da se odmore i povrate dah. Bilo im je bubnjalo u ušima, pa je prošlo nekoliko minuta pre nego što su začuli viku iza sebe.

Kerni ju je prvi čuo i podigavši glavu, rukom dao znak Emersonu da budu tihi. Shvativši o čemu se radi, Emerson je proverio da li je revolver koji je

nosio pun. Ben je video njegov pokret i napregnuto oslušnuo.

– Dođavola – izustio je zadihano. – Psi!

Kerni je klimnuo glavom, ozbiljan u licu:

– Primetili su da nas nema. Napred!

– Kuda? – zavapio je Ben. – Ne možemo pobeći psima i konjanicima! Stići će do brda pre nas. Znaju da ni na koju drugu stranu nismo mogli da odemo.

– Napred, dođavola! – grmnuo je Emerson i grubo gurnuo Bena. – Izvući ćemo se, ali ne ako budemo stajali i pomagali!

Činilo se da Kerni zna kuda ide. Poveo ih je uz jednu uzanu jarugu do nekog strmog zida uz koji su se morali popeti. S puškom uruci i u mraku, to je za Bena bilo vrlo teško. Ostaloj dvojici bilo je lakše, jer su revolvere zadenu li za pojas. Ben onda zadenu pušku na leđima, pa se i on popeo, jer su mu ruke sada bile slobodne.

Ni Kerni ni Emerson nisu ga sačekali na vrhu i o pravcu njihovog kretanja zaključio je samo po šumu od lomljenja granja i žbunja kroz koje su bežali. Teturajući se, potrčao je za njima i u mraku našao uzan puteljak koji ga je odveo do jedne jaruge i dalje do plitkog potoka. Kerni i Emerson su pljuskajući zagazili u sredinu potoka i pri slabom odsjaju zvezda Ben je jedva mogao da razazna njihove siluete u trku.

Ben se zatrčao i pao na šake i kolena. Zadržao se da proguta gutljaj hladne vode, ne obazirući se na blato i travu. Druga dvojica begunaca sledila su tok potoka nekih stotinak metara, a onda su skrenuli iz vode i pomažući se

rukama i hvatajući se za grane koje su se nadnosile nad potok, uspeli su se uz klizavu obalu na ravno tle. Ben ih je sledio. Obojica begunaca stajali su leđima naslonjeni na jedno deblo i kada je Ben prišao, Kerni ga je čvrsto zgrabio za podlakticu.

Mladi begunac je nabrao obrve, a onda odjednom istrkao ruku i izvukao pušku, zadenutu na leđima.

S leve strane začulo se rzanje konja.

– Stoj! – došapunuo je Kerni. – Čekaj malo!

Ben je zastao s prstom na orozu i oslušnuo. U noćnoj tami jasno se čuo šum kretanja nekoliko konja. Posle nekoliko minuta pred njim se pojavila silueta nekog čoveka.

– Spremni? – upitao je pridošlica.

– Da – odgovorio je Kerni. Ben je zaključio kako je ovaj na neki način ranije organizovao taj sastanak.

Zatim je osetio miris čilija, bibera i duvana, čuo tiho šuškanje papira i video kako nepoznati korača oko drveća ispred njih i po tlu prosipa sadržaj nekoliko paketića. Nešto praha bacio je i na deblo drveta i tek tada je Kerni dograbio Bena za ruku i povukao ga napred. Ben je shvatio da je Kerni želeo da tle bude prethodno posuto ljutom paprikom i biberom, što bi psima tragačima onemogućilo da nanjuše njihov trag. Jer kad u nozdrve uvuku čestice tih ljutih začina, psi će danima biti nesposobni da oseću bilo šta.

Iza skupine žbunja, koja se pružala do nekoliko tvrdih stena, Ben je ugleđao nejasne siluete vezanih konja.

– Doveo sam samo tri konja, računajući i moga – rekao je nepoznati. – Moraćete da jašete po dvojica. Ili...?

Ton njegovog glasa nije dopuštao alternativu, ali je Ben žustro uperio pušku i ubacio metak u cev.

– Ja hoću konja za sebe – rekao je, i sam iznenađen mirnim i hladnim prizvukom svoga glasa. – Nećete me ovde ostaviti prerezanog grla!

Kernijevi zubi su blesnuli u tami i on se osmehnuo:

– Nikada to nismo ni nameravali, dečko. Ja ću jahati s tobom, Marče – obrati se pridošlici.

– Čekaj malo, Vine! – usprotivio se ovaj. – Ja ne idem s vama. Izvršio sam svoj deo obaveze. Puna tri meseca, svake mračne noći, čekao sam vas ovde s konjima. Ja sam svoje obavio. Uzmite dva konja i pođite svojim putem.

– Penji se na konja, Marče – rekao je Kerni tonom koji nije dozvoljavao prigovor. Munuo je ovoga u rebra i Ben je čuo kad je Marč kratko, prigušeno kriknuo. – Da, to je nož, Marče. Radi kao što ti se kaže i niko od nas neće imati problema. Ali ako se protiviš, mrtav si.

– Ne ovde – nasmejao se Marč podrugljivo. – Nećeš se usuditi da me ovde ubiješ! To bi psima omogućilo da nanjuše trag.

– Ali to tebi ništa ne bi pomoglo. Penji se na konja kad ti kažem!

Marč je uzdahnio i popeo se u sedlo. Kerni se vinuo na konja iza njega, a Emerson je zgrabio drugog najbližeg i takođe skočio u sedlo. Ben je dograbio vođice poslednjeg konja i pojahao ga, držeći sve vreme uperenu pušku.

Nije verovao nijednom od trojice saučesnika... Držeći jednom rukom Marča oko pojasa, Kerni je petama podbo konja. Emerson je pošao za njim.

Ben je takode poterao konja, držeći i dalje uperenu pušku.

Jahali su izvesno vreme po ravnom stenovitom terenu, koji se kasnije pretvorio u peščaru obraslu kržljivim žbunjem. Daleko iza sebe čuli su kevtanje i lavež pasa, koji se odjednom pretvorio u bolno urlikanje. Ben je zaključio kako su psi naišli na ljute začine posute pored drveta na obali. Najzad su urlikanje i galama okončani s odjekom nekoliko udaljenih hitaca.

Emerson se nasmejavao:

– Pretpostavljam da su psi pobesneli – zacerekao se cinično – pa su morali da ih pobiju!

Kada su laveži i urlikanja utihnuli, begunci su povećali brzinu i počeli se bližiti podnožju brda koja su Benu Geretu ličile na nastavak pustare. Nije poznavao ovaj deo Kolorada, ali je jahao za ostalima koji su, kako je izgledalo, dobro znali kuda idu. U jednom trenutku, u blizini tamnog ulaza u jednu jarugu, Marč je po Kernijevom naređenju zategao vođice. Kerni se okrenuo u sedlu:

– Sačekajte ovde dok Marč i ja pogledamo šta tamo ima – rekao je i pokazao rukom prema uvali.

– Zašto, kog đavola, treba tamo da idemo? – upita Marč. Ne bi trebalo da se zadržavamo dok ne stignemo do podnožja.

– Izmena plana – odvrati Kerni i potera konja. – Odmorićemo se ovde ako je mesto bezbedno.

Konj sa dva jahača ušao je u jarugu i uskoro se izgubio u tami. A onda, odjednom, začuo se prigušeni krik i Ben se trgao. Okrenuo se u magnovenju i ugledao Emersona koji ga je s razdaljine od nekoliko metara sumorno posmatrao.

Ben nije rekao ni reči, ali se upola okrenuo prema mračnoj jaruzi. Otuda je polako, kroz gusto žbunje, izišao konj noseći na sebi samo Kernija. Ovaj je dojahao i zaustavio se ispred dvojice svojih saputnika.

– Tamo ga niko neće naći – rekao je ravnodušno.

– Zašto si morao da ga ubiješ? – upitao je Ben.

– A zašto da ne? Znao je naše planove. Jevtino smo ga potkupili i nemoj misliti da nas ne bi izdao kad bi video nagradu koja će za nama biti raspisana.

Ben je progutao vazduh.

– Ja ne znam vaše planove i mislim da bi bilo najbolje da se sada razdvojimo.

Kerni je lagano odmahnuo glavom:

– Ni govora, momče. Za tren oka bi te uhvatili, a ti ipak znaš dovoljno da ih navedeš na naš trag.

Ben se ukočio i već je počeo dizati pušku, kada je Emerson trgao revolver iz pojasa i nanišanio na njega.

Ben obliznu suve usne.

– Ubićete i mene? – upitao je promuklo.

Kerni je neko vreme razmišljao o tome što je Ben rekao. Onda je odgovorio:

– Mislim da nećemo. Zbog nas si doživeo dosta muka.

– Mogli ste propevati i reći da ja nisam bio s vama za vreme pljačke – obratio mu se Ben.

– Mogli smo, ali nismo hteli. To bi navelo policajce na čoveka koji je bio s nama. Zahvaljujući tome, on je slobodan i novac je kod njega. To jest, on motri na mesto gde smo ga zakopali.

– Mnogo je verovatnije da je otkopao lov i da sada živi na visokoj nozi – primeti Ben.

Osmeh je nestao s Kernijevog lica.

– Ako je to učinio, onda je isto kao da je mrtav – reče pa odmahnu glavom.

– Ali nije. Lova je još vruća i sigurno je još tamo. Ja nameravam da je uzmem i da odem u Teksas. Tamo imam skrovište u koje ću se za izvesno vreme zavući, dok se stvar ne slegne.

– Nadam se da ti uključuješ i mene – javi se Emerson napetim glasom.

Kerni se osmehnu:

– Naravno, Loni. Hoćeš li i ti s nama, momče?

Ben se namrštio:

– Zašto biste vi delili plen sa mnom?

– Ko je pomenuo deobu plena? Pitao sam te samo da li hoćeš s nama. Računao sam da ti pokažem kako da se izvučeš iz ovog kraja. Kada stignemo u Teksas, lako ćeš se i sam snaći. Kako ti to zvuči?

– Prilično dobro – odvratio je Geret tiho, još uvek ne verujući bezobzirnomo ubici. U njegovoj glavi se, međutim, počela uobličavati jedna druga misao: kada je s ovom dvojicom sklapao zaveru o bekstvu iz Džalisberga, ničim nije uslovljavao da se pritom ne prolije nimalo krvi. Prema tome, bio je kriv za sve koliko i oni. Njegovi saučesnici,

opet, neće mrdnuti ni prstom da posvedoče njegovu nevinost u izvršenim ubistvima, baš kao što su i do sada sve prećutali. Ali ako bi mogao da se dočepa novca opljačkanog iz banke i da ga vrati vlastima, eventualno čak zajedno s ovom dvojicom razbojnika, bio bi to neki, mada vrlo dug put, ka mogućnosti dokazivanja da sa prethodnom pljačkom nije imao nikakve veze.

Tako bi stvarno bio slobodan, a ne samo privremeno slobodan, dok je u bekstvu i tada bi mu bilo moguće da se otvoreno poveže sa sestrom Liz, pa da kasnije nastave njih dvoje da rade na ranču koji su sanjali da izgrade zajedničkim snagama.

Stisnuvši čvršće pušku i pustivši bandite da malo odmaknu, kako bi lakše motrio na njih, Ben je polako poja-
hao niz padinu, prema pustari.

*

Dok Holidej je grudima snažno odgurnuo dvokrilna pomična vrata na ulazu u salun i ušao u široku, praznu prostoriju. Svi pijanci pobegli su kada je gore, na spratu, počela pucnjava iz revolvera.

Na galeriji je jedan od revolveraša, zaštitara u salunu, uzmicao prema stepeništu. Opalio je iz revolvera i okrenuo se da beži. Dok je u njemu prepoznao onoga koga su zvali Roki. I ovaj je opazio zapadnjaka, opalio jedan hitac prema šanku i nastavio da trči prema vrhu stepeništa. Holidej je klekao na jedno koleno, sačekao da se revolveraš pojavi na odmorištu i onda pri-

tisnuo okidač. U istom trenutku Roki se pojavio iza stuba, pucajući s boka.

Od udara zapadnjakovog taneta on se trgao. Počeo se kotrljati i u okretu je nanišanio prema Doku, ali je tada Dok ispalio i drugi hitac prema njemu, koji ga je pogodio. Roki je tresnuo na pod odmorišta, a onda nastavio da klizi niz stepenice, kotrljajući se i prevrćući se preko glave. Njegovo teško telo udarilo je u ogradu i stepenice su od tog udara zavibrirale. Revolveraš je uspeo da se prihvati rukom i da uspori pad, ali je njegova težina bila suviše velika za tanku drvenu letvu i on je, uz prodoran krik, koji je odjeknuo odajom, poleteo kroz vazduh i raširenih ruku tresnuo na pod posut strugotinom.

Gore, u hodniku na spratu, jedan drugi čovek je kriknuo i njegov krik je takođe propratio tupi udar. Zapadnjak je potrčao uz stepenice, grabeći po dva stepenika odjednom i u jednom dahu istrčao do galerije. Video je drugog revolveraša ispruženog po tapaciranom podu. Vrata kancelarije Teksa Harmera iznenada su se otvorila i kroz njih je, posrćući, izašao vlasnik saluna s rukom pritisnutom na krvave grudi. Potrčao je, saplićući se, niz hodnik, dalje od Holideja. Zapadnjak je opazio Trejsa Holisa, koji se pojavio na vratima kancelarije s revolverom, koji se još dimio, u ruci. Holis je izišao u hodnik i dvaput opalio. Meci su se zarili Harmeru u leđa i ovaj je, padajući na kolena, otvorio bezglasno usta, pre nego što se ispružio potrbuške po podu.

Kada je već hteo da zakorači nazad u Harmerovu kancelariju, Holis je pri-

metio zapadnjaka. Zastao je kao skamenjen, a onda se zgrčio sa zapetim revolverom, spreman na paljbu, ali još uvek nesiguran šta će Holidej preduzeti.

– Ti si udesio Rokija? – upitao ga je. Dok je klimnuo glavom:

– Jesam. A sada odbaci oružje i predaj se, Trejse.

Holisovo lice se zatvorilo u bezizraznu gipsanu masku. Pokušao je da se nekako prevarom izvuče. Isturio je prkosno bradu:

– Šta to, dođavola, treba da znači? Ja sam sredio Harmera. Novac je u njegovom sefu. Sve vreme je bio tu. Tu je čak... i poštanska torba za kojom traga ona Geretova.

Zapadnjak ga je ledeno pogledao:

– Neće upaliti, Trejse. Ti si izmislio i inscenirao pljačku u tvojoj stanici i izveo si stvar tako da izgleda kao da je to delo bande profesionalaca. Igra je završena. Predaj se. Ja te hapsim.

Holis je dugo netremice zurio u Holideja. Odjednom nije više imalo šta da se kaže, jer su reči postale izlišne. Holis je shvatio da je njegova igra prozrena i da za njega više nema izlaza.

Trejs Holis je opalio i skočio unazad u kancelariju. Dok se priljubio uza zid i odgovorio na paljbu. Kuršumi iz njegovog revolvera otkinuli su nekoliko ivera sa dovratka kroz koji je Holis nestao. Dok se sagnuo, otkotrljao se do suprotnog zida i, napregnuvši mišice, skočio do vrata. Naslonivši se na zid pored njih, začuo je kako se prozor u sobi otvara i, stisnuvši čvrsto dršku svog kolta, koraknuo ka otvoru vrata, zgrčen i spreman za paljbu.

Okrenuvši se ka prozoru, Holis je, jedan za drugim, ispalio tri hica. Zapadnjak je namrštió lice jer ga je jedan iver duboko zagrebao po obrazu, ali je zadržao oči otvorene i opalio dva puta.

Trejs Holis je zamlatarao rukama iznad glave i posrnuo unazad. Udario je leđima o prozor, staklo se uz zveket razbilo, a tanak drveni okvir polomio se pod težinom udara tela koje je proletelo napolje, na ulicu. Nastala je kratka tišina, a zatim se čuo tup pad Holisovog tela na zemlju.

Držeći maramicu pritisnutu uz obraz, Dok je prešao preko odaje i pogledao dole, gde su se posmatrači već počeli okupljati. Šerif Džim Hjum digao je pogled do njega:

– Viđen je za groblje – rekao je.

Zapadnjak je klimnuo glavom i prilazeći otvorenoj kasi, izbacio prazne čaure iz magacina svog kolta. U kasi je sve bilo nedirnuto, uključujući i torbu s opljačkanim bančnim novcem i torbu s nestalom poštom.

Ovo prvo će svakako razveseliti njegovog prijatelja, šerifa Hjuma, a torba s poštom onu devojkú, mis Liz Geret. Pretpostavljao je da se pismo, za kojim traga, nalazi u toj vreći s poštom.

Uzevši torbe, krenuo je stepenicama dole u salun, koji se počeo puniti ljudima. Pomislio je kako je šteta što mladi Geret nije pričekao još par sedmica. Niko ga nije mogao osuđivati što je izgubio strpljenje i pobegao iz zatvora, ali je izabrao najgore moguće društvo. Kerni i Emerson će ga odvesti pravo na vešala.

Umoran i krvareći od posekotine, prouzrokovane iverom, Dok je izašao

iz saluna, noseći torbe prebačene preko ramena. Dosta je dugo trajala ova igra i nije mu bilo lako da se sudari s Trejsom Holisom, u čiju krivicu skoro do poslednjeg trenutka nije bio uveren. Šerif Hjum mu je, istina, više puta ponovio svoje sumnje u pogledu Holisa, ali ovaj put ga je prevario instinkt, koji ga je inače uvek nepogrešivo vodio. Da nije bilo toga, verovatno bi torbe s novcem i poštom već ranije bile u njegovim rukama.

To bi, opet, odvrátilo Bena Gereta od bekstva iz Džalisberga. Samo desetak dana ranije i sve bi bilo u redu. Svidalo se to Doku ili ne, deo odgovornosti za situaciju u kojoj se sada našao mladi Geret padao je i na njega i ne koliko se on trudio da potisne tu misao, ona mu se uvek iznova vraćala. Nažalost, tu više nije bilo pomoći, jer je Geret bio u bekstvu i sada su dalje niti njegovog života pleli prsti nepredvidljive sudbine.

Prelazeći preko ulice, Holidej se u mislima vratio na Liz Garet. U prvom trenutku nije mu se učinila toliko privlačna kao docnije, posle više ponovljenih susreta. Verovatno je to bilo zbog toga što njena lepota nije bila samo deo njene fizičke prirode. Njeno lice pravilnih crta dobijalo je pravu boju tek kroz sjaj njenih crnih očiju, a skladno telo otkrivalo je erotičnu privlačnost tek kad bi u hodu zamamljivo ritmički njihala bedrima, uvijajući se u vitkom struku. Razume se da to nije moglo izmaći Holidejevom pogledu i pri svakom novom susretu pitao se da li je imalo smisla popustiti Hjumovom navaljivanju i angažovati se u ovom

slučaju. Bez Hjuma, koji ga je svojevremeno zadužio i kome je želeo da vrati dug time što će mu pomoći u istrazi, to se ne bi ni moglo desiti, pogotovo što je zbog njenog petljanja u traganju za pljačkašima njihov susret loše počeo. Ali kako je posao odmicao, njegova predstava o Liz Geret počela se menjati. S jedne strane divio se njenoj hrabrosti i spremnosti na žrtve, a s druge kočio ga je njegov nagonski otpor prema svemu što je ličilo na jevtino kaćiperstvo. Cenio je osobu koja, prezirući opasnost, odlučno radi na dokazivanju nevinosti svoga brata, ali se istovremeno osećao da je iznad nivoa žene koja sve oko sebe osvaja jevtinim isticanjem svojih draži. No ni sada, dok je išao prema hotelu, gde ga je čekao Hjum, nije sa sigurnošću mogao da tvrdi koja je od te dve osobe prava Liz Geret. Možda obe, a možda čak neka treća, koja se nikada nikome neće otkriti?

Zanet u misli, ušao je u hotel gde ga je u holu čekao Hjum. Uzevši torbe s Dokovog ramena, pošao je uz stepenice i, praćen Dokom, ušao u svoju sobu. Bacivši torbe na krevet, nalio je u čašu viski iz boce koja se nalazila na stolu. Sasuvši piće u grlo, rekao je:

– Pretpostavljam da će ovo interesovati Liz Geret.

– Gde je ona? – upita Dok.

– U svojoj sobi. Vest o bekstvu brata ju je slomila. To me ne čudi... posle toliko njenih muka. Sada će morati da krene iz početka... samo što će joj to biti mnogo teže...

Zapadnjak je s razumevanjem klimnuo glavom:

– Da, bekstvo iz zatvora je komplikovalo stvar. Šta se tu može, Džime! Svako ima svoju sudbinu.

– Tako je. I ja imam svoju. Moja je sudbina da se od mene uvek očekuje više od onoga što mogu dati. I sada... – Zaćutao je i pogledao praznu čašu u ruci. – Mis Geret će očekivati da joj pomognem u traganju za njenim bratom. A to je nemoguće, znaš i sam. I kada bih hteo, ne bih mogao. Moja dužnost nije da tragam za tobože nevinim robijašima.

– Šta misliš... da li je njen brat zaista nevin? – upita ga Dok.

– Ko zna! Ako u torbi postoji pismo adresirano na nju, onda postoji mogućnost da je nevin.

Dok klimnu glavom:

– Onda da otvorimo torbu i pogledamo?

– Nemam ovlašćenje za to. Treba da sačekamo da iz Denvera doputuju predstavnici pošte i banke.

– Za to vreme ko zna šta se sve može dogoditi. Devojci će biti teško da čeka.

Hjum je slegnuo ramenima i pogledao prijatelja u oči.

– Na torbi je lokot pošte Sjedinjenih Država. Nema pečata, ali lokot je isto. Mogao bi se zatvoriti komadom žice, ali... – Zaćutao je i pipnuo se po džepu.

– Dodavola, nemam više cigara! Idem da kupim...

– Uzmi moje – reče Dok, vadeći tabakeru.

– Ne, hvala. Znaš da pušim drugu vrstu. Posluži se pićem dok se ja ne vratim.

Dok pogledom isprati svog prijatelja. Prišao je stolu i ulio piće u čašu,

ali dok je vraćao bocu na njeno mesto, pogled mu se zadržao na kartonskoj kutiji koja je izvirila ispod novina. Podigao je kraj novina i osmeh mu je razvukao lice. Kutija je bila puna cigara. Shvatio je tada šta je Hjum imao na umu.

Žurno je prišao krevetu i uzeo poštansku torbu. Bilo mu je potrebno desetak minuta baratanja savijenim tankim ekserom, ali katanac je konačno škljocnuo i Dok je izručio sadržaj torbe na pod.

Brzo je počeo da prebira po gomili, vraćajući razgledana pisma natrag u torbu. Pregledao je već više od polovine gomile kada je naišao na jedno izgužvano, izbledelo i zaprljano pismo, na kome su se videli ostaci službenog pečata. Izbledelim slovima na koverti je pisalo:

„Mis Liz Garet. Post restant. Džalisberg.

Kolorado.“

To je sigurno to pismo koje je devojka očekivala, pomislio je i stavio ga u džep. Ostala pisma vratio je u torbu.

Tek što je ponovo zaključao katanac i ostavivši torbu nazad na krevet, prineo čašu usnama, Hjum se vratio, noseći u ruci jedan paketić.

– Morao sam da idem čak do berberina da bih našao moje cigare, ali sad ih imam dovoljno – rekao je, stavljajući paketić na sto. Uzeo je zatim jednu cigaru, kresnuo šibicu, pripalio je i odbio nekoliko gustih dimova.

Nijedan od dvojice prijatelja nije ništa rekao. Onda je Hjum polako prišao stolu i natočivši sebi viski u čašu, pogledao zapadnjaka:

– Pa lepo. Pretpostavljam da bi hteo da podeš da vidiš Liz Geret i da joj saopštiš dobre vesti. Sigurno je da ih ona željno očekuje.

– To ti je odlična ideja – složi se Dok, ne menjajući izraz lica. – Ali koja vest?

– Pa da je nađena torba s poštom i da postoji velika šansa da su pronađeni i dokumenti koje ona traži.

– Ah, da! Pretpostavljam onda da bi bilo dobro da pođem do nje. Hvala, Džime.

Šerif je lako podigao obrve kao da ne razume zbog čega mu Dok zahvaljuje. Ovaj mu na to s osmehom objasni:

– Hvala na piću, mislim.

Hjum se osmehnu i zapadnjak izađe.

*

Liz Geret je digla pogled s pisma. Oči su joj sijale, a na licu joj je lebdeo radostan osmejak.

– Ovo je upravo ono što mi je trebalo mister Holideje – rekla je melodičnim glasom. – Mnogo vam hvala:

Zapadnjak sleže ramenima:

– Za to zahvalite Džimu Hjumu. Pismo je bilo u torbi i verovatno bi ostalo tamo da nije bilo njega.

Devojka je klimnula glavom i ponovo se zadubila u pismo, čitajući ga još jednom od početka.

Holidej ju je posmatrao uveravajući se sve više kako je Liz u svakom pogledu lepa žena. U ovom ozbiljnom trenutku više je dolazila do izražaja smerna od one kaćiperne, zavodničke strane njenog karaktera. Ali u Doku je ipak još postojala određena rezerva i kao da je osećao da bi trebalo da je savla-

da, da je pokori. Gledao ju je kao protivnika, osećajući nemoć napadača prema tvrđavi koju nije uspeo da osvoji. Taj osećaj mu je smetao i mislio je da je jedini način da ga se otarasi taj da što pre zaboravi Liz Geret.

Ali to nije bilo lako.

Plenile su ga njene tamne oči, sjajne od ljutnje, ali i odlučnosti, razrogačene od užasa kada je jedan razbojnik izdahnuo pred njenim nogama, ispunjene strahom kad ju je konj odneo u gnezdo močvarskih paukova. No, činilo mu se da mu se te oči najviše dopadaju sada: blistave i vlažne od sreće i plime radosti. Dok ju je gledao kako čita pismo i nečujno miče punim, sočnim usnama. Za to vreme je neprekidno uklanjala s čela neposlušan pramen kose. Zapažao je da ima pravilan nos i malu, četvrtastu bradu, koja je svedočila o njenoj upornosti i tvrdoglavosti. Sve u svemu, bila je zaista veoma lepa i privlačna.

Ali, pitao se, kako se u njoj mogu složiti dve jednako snažne ličnosti koje je posedovala: smerna i hirovita?

– Pretpostavljam da ćete sada poći u traganje za vašim bratom? – upitao ju je.

– Da. I... oh, samo da je još malo pričekao... samo malo!

– Nije mogao da zna. Shvatam njegovu očajanje i želju da se domogne slobode.

Odmahnula je glavom:

– Ali zar je morao da za saučesnike izabere dvojicu najgorih zlikovaca?

– Možda nije imao izbora.

– Da li će... i on biti odgovoran za ubistva koja su oni počinili?

– Teško je reći. Bio je s njima... čak i ako on lično nikoga nije ubio...

– Nije. Sigurna sam da on to ne bi učinio! Ali, ako ostane s njima, ko zna u šta će upasti! Moram da ga sprečim, moram da ga spasem... – klonula je ramenima – ali ne znam kako.

Zapadnjak je pomislio kako je ovo trenutak da joj jasno stavi do znanja kako u taj poduhvat mora ići sama i da na njega ne može računati. Već je zaustio da joj to kaže, ali ga je njen pogled u tome sprečio. Njene oči pogledale su ga molećivo, s iskrom nade u dubini zenica:

– Sumnjam da ću sama, bez ičije pomoći, uspeti da ga nađem, ali gospodin Hjum mi je već stavio do znanja da on odlazi na drugi zadatak i da za taj posao moram da angažujem nekog drugog... – Iskra nade u njenim zenicama počela je da se gasi i senka tužnog osmeha pojavila se u uglovima njenih usana. – Ali za to je potreban novac, a ja... ja ga, nažalost, nemam.

Zapadnjak je ćutao. Sa strepnjom je očekivao njen sledeći korak, jer je znao da će ona na neki način apelovati na njega. I znao je šta će reći. To predviđanje izazivalo je u njemu nelagodnost, koju oseća onaj ko mora da odbije ponuđenu omiljenu poslasticu.

– Ipak, učiniću sve... shvatite me, sve, samo da ga spasem. Neću se libiti nikakvog posla, ničega... ako ću time zaslužiti nečiju pomoć... pomoć nekoga ko je dovoljno hrabar i vešt da spreči Benovu potpuno propast... – Zaćutala je za trenutak i ustreptalo pogledala Holideja. – Možda... možda biste vi... ako biste hteli... i ako sma-

trate da sam... – Glas joj je zamro u grlu i ona upitno pogleda Doka.

Zapadnjak ju je netremice gledao i vizija pobeđe zaklonila mu je prizor stvarnosti. Stajala je pred njim pokorena, s belom zastavom u ruci. Kaćiperna, neosvojiva tvrđava bila je spremna da se preda. Za trenutak je osmeh zadovoljstva zaigrao u uglu njegovih usana, ali je odmah zatim njegova svest shvatila svu ružnoću takvog osećanja. Ne, po tu cenu ne želi biti pobednik! Ne nad slomljenim protivnikom. Ne želi prihvatiti iznuđeni poklon! Bio bi to, u stvari, njegov moralni poraz.

– Ne – rekao je hladno. – Zahvaljujem za vašu visoku ocenu mojih sposobnosti, ali... ne odgovara mi angažovanje u tom poduhvatu. To bi možda bilo dugotrajno i zamorno lutanje po Koloradu, za koje nisam raspoložen.

Plamičak nade u njenim očima sasvim je utrnuo. Ali umesto da klone pod bremenom neuspeha, Liz Geret kao da je živnula. Njena prkosno isturena bradica ponovo je kod zapadnjaka izazvala onaj spontani otpor prema njoj. Nije li njena aluzija na ponuđenu moguću predaju bila samo sračunata varka?

Ne. Bila je razočarana njegovim odbijanjem.

– Shvatam vas, mister Holideje – rekla je. – Hvala vam za sve što ste do sad učinili.

– Nije to ništa. Nemojte mi zahvaljivati. Želim vam sreću – odvrati Dok. – I čuvajte se!

– Hoću – odgovorila je devojka, pružajući mu svoju malu ruku. – Zbogom, mister Holideje.

*

Grad Hauard nalazio se manje od sto milja jugozapadno od Džalisberga. Grad nije bio velik, ali je bio vrlo živ, pošto se nalazio u stočarskoj pokrajini i na raskrsnici puteva. Iz istog razloga u dve banke u gradu slivalo se dosta novca. A subotnje večeri bile su vrlo bučne kada bi se u grad slila gomila razularenih kauboja.

Na sreću, grad je imao vrlo sposobnog i odlučnog šerifa, koji je u poslednjih šest meseci s mnogo uspeha održavao red i mir, a koji se zvao Brest Elton.

Elton je bio brz na revolveru, spretn u korišćenju pesnica i, budući inteligentan čovek, znao je kada treba da se umeša da bi sprečio nasilje, a kada mu nikakva smelost i veština neće doneti rezultate.

Kauboji ga nisu voleli, ali su ga uglavnom poštovali, jer je mnoge od njih u obračunu pesnicama sraunio sa zemljom, a nekolicinu i okrznuo vešto naciljanim metkom. Jednom je usmrtio i trojicu revolveraša, koji su mu se suprotstavili.

Građani, koji su živeli u Hauardu imali su, naravno, daleko bolje mišljenje o svom šerifu, jer je u njihov grad doneo mir za koji pre toga uopšte nisu znali. Prema njima on se ponašao učtivo, među damama je bio omiljen zbog svoje galantnosti i, što je najvažnije, uopšte nije pio. Čak je jednom nakrat-

ko svratio i u crkvu kada nije bio zauzet poslom na ulici i po salunima.

Elton je bio mlad čovek. Bližio se tridesetoj. Visok, mišićav, čvrste četvrtašte brade, koračao je lakim, elastičnim koracima gradskim ulicama. Desna ruka nikada mu nije bila daleko od drške kolta, koji je nosio nisko pripasan o bedru. Oči su mu svetlucale čvrstim kremenom i nije se mnogo osmehivao, mada je iskazivao smisao za humor i obično bi nalazio ljubazne reči i prigodne odgovore ljudima koji su ga u prolazu pozdravljali.

Ali toga dana, idući u rano jutro trotoarom Hauarda, Brest Elton jedva da je primećivao pozdrave onih koje je susretao. Nije bilo nikakve zabune: njegovo lice odavalo je da je zbog nečega zabrinut i to veoma zabrinut.

Mladi šerif morao je da uradi dosta stvari. Većina njegovih sugrađana bila bi veoma iznenađena kada bi znala o kojim se to stvarima radi. I bili bi veoma radoznali da pročitaju telegram koji je šerif neposredno pre toga uzeo sa stola u telegrafskom uredu. Nije bilo potrebno da pogleda žućkasti izduženi formular da bi naslutio šta na njemu piše. A pisalo je:

„Odbegli zatvorenici iz zatvora u Džalisbergu opljačkali ranč u ovom kraju. Sigurno identifikovani. Naoružani. Možda su se uputili u vašem pravcu. Krenite u poteru i obaveštavajte me.

Hardiman. Federalni šerif.

Korset Krik.“

Brest Elton je opsovao, možda po stoti put od kako je primio taj telegram. Prokleti Kerni i Emerson! Znao

je dobro šta im je namera i zašto su se uputili ovamo. Ali dobro. Ono povoljnije u tom telegramu bila je naredba da krene u poteru. Elton je to i nameravao. I još nešto više.

Došao je do crkve, koja se nalazila na uglu glavne i rančerske ulice, i zazvonio na crkveno zvono.

Zvonio je tako desetak minuta. Zatim je pustio konopac zvona i samo što se okrenuo, suočio se sa zbunjenim propovednikom.

– Šta nije u redu, šerife? – upita ga ovaj.

Elton je uhvatio propovednika za ruku, okrenuo ga prema crkvi i pošao za njim prema vratnicama.

– Morao sam da okupim građane, to je sve i smatrao sam da je ovo najlakši i najbrži način. Žao mi je što nisam imao vremena da se posavetujem s vama, propovedniče.

– U redu, u redu, ali mora biti da je u pitanju nešto zaista hitno...

Elton se osmehnuo i zakoračio na pločnik ispred crkvenih vrata. Većina građana već se bila okupila u dvorištu i ispred crkve. Dečaci su se igrali, preskačući, ne mareći za opasnost, s grane na granu tankog bresta. Kada su ugledali šerifa, ljudi su mu počeli dovikivati, zahtevajući da čuju šta se desilo. Žene su ga sumnjičavo gledale, bojeći se najgoreg, jer im je njihova ženska intuicija na svoj način došapnula kako će uskoro biti razdvojene od svojih muževa.

Elton je podigao ruke, tražeći tišinu. Okupljeni su se odmah umirili, jer su svi bili nestrpljivi da što pre saznaju u čemu je nevolja. Crkvena zvona,

korišćena su, naime, samo za slučaj velike nužde, kao što su požari, poplave i napadi bandi razbojnika.

– Žao mi je ako je neko dobio lupanje srca od straha – progovorio je šerif. – Morao sam hitno da vas okupim – obuhvatio je pogledom prisutne žene i nastavio: – Žao mi je, dame, ali vaši kreveti će nekoliko noći biti malo hladniji... Potrebni su mi vaši muževi. Ne, ne, samo polako! Ne svi ljudi u gradu, ali bar desetak, a najbolje bi bilo između petnaest i dvadeset.

– Jel' vi to govorite o poteri, šerife? – doviknuo je gorostasni Džon Kernič, gradski kovač, odeven u obaveznu kožnu kecelju, prljavu i pocrnalu od uglja i masnoće, držeći još uvek u ruci jedan od svojih velikih čekića.

– Da, veliki Džone – odvrati Elton. – Primio sam ovaj telegram od saveznog šerifa Hardimena iz Korset Krika. Zatvorenici, koji su pobjegli iz Džaliberga, primećeni su i on kaže da su se uputili ovamo. Od kako su pobjegli iz zatvora pljačkaju i ubijaju na veliko. Pominje se neka velika nagrada od devet hiljada dolara... po tri i po za Kernija i Emersona, a dve za onog mlađeg, Bena Gereta. Bilo bi lepo podeliti taj novac, ali bi bilo još bolje da te lupeže sprečimo da bilo koga ubiju ili rane. Ne kojim se da se s njima suočim sam, ali bih ipak više voleo da ne moram tako. – Lice mu se razvuklo u osmeh: – Ne žudim baš da odem na onaj svet. Nego, recite, ko je sa mnom?

Nastalo je mrmljanje i žagor i muškarci su se počeli okretati svojim suprugama i draganama, raspravljajući s njima da li da se prijave ili ne.

– Koliko računate da ćemo ostati na terenu, šerife? – upitao je trgovac Kolemman. – Dva-tri dana... ili celu sedmicu, možda?

– Najmanje nedelju dana. Za to vreme ili ćemo ih uhvatiti ili poplašiti.

– Govorite kao da nameravate da ih gonimo, šerife?

– Nego šta! Nemojte računati da ćemo sedeti ovde na verandama i čekati da oni skrenu u ovom pravcu.

Ponovo je nastalo raspravljanje i žagor u gomili i Elton je primetio kako mnoge od prisutnih žena odlučno odmahuju glavom.

– Slušajte me – doviknuo im je Elton. – Ta trojica su hladnokrvne ubice. Tamo u Plejk Rendžu silovali su jednu udatu ženu... – Bila je to presna laž, ali ju je on morao izgovoriti jer je računao da će na taj način zaplašiti muškarce i privući ih sebi. Podigao je ruke kada je na licima opazio izraz zaprepasćenja. – Izvinite zbog ovih grubih i nepristojnih reči, moje dame, ali smatram da mi je dužnost izneti vam istinu i činjenice. Hoću da kažem kako niko od nas ne želi da ta trojica dođu ovamo i naprave gužvu. Dobili smo zvanično upozorenje od federalnog šerifa da su se begunci uputili ovamo i moja je dužnost da ih zaustavim. Ali potrebna mi je pomoć. Do sada ste mi je uvek pružali...

– Da, ali protiv nekih smetenjaka i kauboja koji su malo pustili sebi na volju, šerife – predočio mu je veliki Džon. – Do sada se još nikada nismo sukobili s pravim ubicama kao što su ovi.

– Njih je samo trojica! Vas dvanaest, recimo... Pridružite mi se i garantujem

vam bezbednost u gradu. Možda čak neće biti ni neophodno da se s njima sukobimo, mada bi, kao što rekoh, bilo fino podeliti tu nagradu. Ali sve što je potrebno to je da ih oteramo što dalje iz ovog kraja, dalje od našeg grada. U tom slučaju ženski svet, a i svi ostali bili bi bezbedni. – Udahnuo je duboko i zabacio šešir na potiljak. – U suprotnom ja ću ipak morati da pođem sam da ih potražim. To je moja dužnost, jer sam položio zakletvu. Ja ću svoju obavezu rado izvršiti, ali ko garantuje da se oni neće provući pored mene? Ja sam ipak samo jedan čovek protiv njih trojice.

To je bilo dovoljno. Pogodio je njihov osećaj za poštenu igru i njihov strah za bezbednost žena i dece.

Znao je da će imati dovoljno ljudi za poteru. I što je još važnije, imaće dovoljno podrške da Kernija i Emersona zbriše s lica zemlje. Biće, međutim, šteta za onog mladog čoveka, Gereta, ako i on bude umešan u tu klanicu.

*

Ben Geret je zaključio da mu je dosta Kernijevog i Emersonovog društva. Shvatio je konačno da je od samog početka ispao strahovito glup što se spetljao s njima. Trebalo je da ih napusti i da sam okuša svoje šanse još u onom trenutku kada je Emerson upotrebio svoj primitivni nož.

Još uvek mu je pred očima lebdela slika zapaljenog Heroua kako, u plamenu od glave do pete, tetura po dvorištu zatvora. Još uvek su mu u sluhu odzvanjali njegovih stravični samrt-

nički krici. Već od same pomisli na taj događaj osećao je mučninu u stomaku. Jer bilo je trenutaka u tamnici u Džalisbergu kada je pozeleo da vidi Heroua mrtvog, ali ne na taj način.

Ipak... on je slobodan, mada ne u pravom smislu te reči. Nalazio se van zatvorskih zidina. Međutim, između te situacije i prave slobode postojala je razlika. Bio je u bekstvu i do sada je za njim verovatno bila raspisana poternica s nagradom za njegovu glavu. Biće okvalifikovan kao notorni ubica, baš kao i Kerni i Emerson. Ljudi će pljuvati pri pomenu njegovog imena.

Ali, u vezi s tim, malo šta je moglo da se učini. Ono što se desilo – desilo se. Sada je mogao samo da se izdvoji tako što će sačekati prvu povoljnu priliku da napusti ostalu dvojicu.

Svratili su uz put na par rančeva zbog hrane i tom prilikom popunili rezerve municije, uzeli još oružja i sveže, odmorne konje. Za to ga nije bilo briga, jer pritom niko nije bio povređen. Mada je u jednom od tih slučajeva Kerni bio na rubu odluke da ubije i po Benovom mišljenju bilo je pitanje vremena kada će taj razbojnik ponovo pomahnitati.

Što se tiče novca, nosio se mišlju da im dopusti da novac iskopaju i da ih onda, zajedno s novcem, ščepa i preda vlastima, u nadi da će mu ta zasluga pomoći u njegovom slučaju.

Znao je, međutim, da se ne može uhvatiti u koštac s njima dvojicom. Bio je budala ako bi to pokušao. Oni mu neće nikada pružiti šansu da ih zaskoči i savlada. Umesto toga, pretpostavljao je, pokušaće da ga ubiju pre nego što

stignu do mesta gde je novac bio zakopan. Nije bilo razloga da ga dele s njim, iako je Kerni jednom rekao kako su u izvesnoj meri njegovi dužnici jer je bio osuđen i odležao zatvor umesto čoveka koji im je stvarno pomogao u pljački.

Ben se dvoumio da li da se jedne noći, ne govoreći nikom ništa, tiho iskrađe, ili da otvoreno kaže kako se odvaja i kreće svojim putem. Nije mu trebalo mnogo vremena da zaključi kako bi ova druga kombinacija mogla za njega biti fatalna i zato je odlučio da sledeće noći nečujno napusti logor čim dvojica njegovih saputnika zaspu.

To je bio njegov plan. Ali trebalo je da zna da Kerni nije budala.

Lagano se podigao i seo na svoj ležaj od ćebadi. Preko vatre, koja je dogorevala, pogledao je tamne siluete dvojice bandita, opruženih na tlu na drugoj strani logorišta. Čuo je njihovo tiho hrkanje i nije mu palo na um da se oni možda samo pretvaraju da spavaju.

Tiho je navukao čizme. Zatim je pružio ruku, uzeo opasač s revolverom i izmigoljivši se ispod ćebadi, udaljio se natraške iz logora i odšunjao preko niskog prevoja u udoljicu gde su bili sapeti njihovi konji. Dograbilo je jedno sedlo sa tla i nabacio ga na leđa najbližeg konja i opsovao je u sebi kada je konj na taj njegov gest tiho zarzao. Rekao je životinji nekoliko umirujućih reči privezujući kolan i nameštajući uzdu.

Kada je stavio nogu u uzengiju i hteo da se vine u sedlo, odjednom je na leđima osetio pritisak metalne cevi.

Zastao je kao ukopan, osećajući se vrlo glupo u tom položaju, s jednom

nogom u vazduhu, rukama na jabuci u zadnjem delu sedla, puškom u futroli na sedlu i revolverom koji mu je bio daleko od dohvata ruke.

Bio je uhvaćen i potpuno nemoćan da se brani. U trenu je pomislio da je iza njega neki policajac ili lovac na ucene, ali je glas koji je začuo odagnao tu njegovu zabluđu.

– Ideš nekud, dečko? – upitao ga je Kerni tonom čoveka raspoloženog za razgovor.

Ben se okrenuo, zaprepašćen što čuje Kernijev glas, ali nije zaboravio da ruke zadrži u visini ramena, jer je ubica odstupio korak nazad.

– Polako, dečko! – upozorio ga je Kerni.

– Nemam nameru bilo šta da pokušavam – odgovorio je Ben bez daha.

– To ti je pametno. Ostavi samo tako konja i vrati se nazad u logor. Dok se mi vratimo biće verovatno i kafa pripremljena.

Ben je lagano pošao niz padinu. S vrha prevoja bacio je pogled na logor, gde je Emerson čučao pored vatre i nameštao lonac za kafu.

– Mislio sam da spavate.

– To ti verujem – Kerni se nasmejao i grubo ga gurnuo, od čega je Ben posrnuo napred. U isto vreme osetio je da mu je revolver izvučen iz futrole. Posrnuo je, teturajući se još nekoliko koraka i pao na dlanove i kolena pored vatre.

Emerson ga je pogledao i osmehnuo se:

– Da li bi popio kafu, dečko? Kakvu voliš? Vruću i slatku kao što je tvoja cura?

Ben je progutao pljuvačku i klimnuo glavom.

– Crnu ili belu? – upitao je Kerni i obojica ubica su se prigušeno nasmejali na tu oveštalu šalu.

Ben je ćutke sedeo i gledao u svoje dlanove. Iz jednog je curilo malo krvi.

– Hteo si da pobegneš od nas, zar ne, Bene? – upita Emerson.

Ben zausti da porekne, ali je shvatio da od toga ne bi bilo koristi. – Ja... mislim da je tako – potvrdio je.

– Ne sviđa ti se naše društvo?

Mladić je oprezno slegnuo ramenima:

– Pa... ovaj... nisu mi se dopala ona ubistva i... čini mi se da nisam dorastao da budem odmetnik.

– Slažem se s tim – reče Emerson.

Kerni je oštro pogledao svog ortaka, a onda ponovo vratio pogled na Bena. Emerson je ulio kafu u tri lončeta i pružio Kerniju i Benu njihove. Ben je, dvoumeći se, uzeo svoje lonče, još uvek napregnut, još uvek u očekivanju da će ga ubiti, jer je bio ubeđen kako je to njihov odgovor na svaki iskršli problem.

– Kuda si nameravao da odeš? – upita ga Kerni, bajagi nezainteresovano.

Mladić sleže ramenima:

– Hteo sam da se odvojim i da odem negde odakle bih mogao poslati poruku svojoj sestri.

– Ah, da, onoj o kojoj si u Džalisbergu sve vreme govorio. O onoj sestri koja je trebalo da te izvuče iz zatvora!

– nasmejao se Emerson grubo. – Ali morao si ipak nama da se obratiš da te izvučemo. Zar nije bilo tako?

Ben se zarumeneo.

– Ja sam vama bio potreban da pobegnete! – odgovorio je vatreno.

Emersonovo lice se smrknulo i on je zamahnuo rukom da ga udari, ali ga je Kerni zadržao i lukavo se osmehnuo:

– U pravu je, Loni. Ne bismo sada bili ovde da se Herou nije zagledao u nje-ga. Ali, ti si glup, dečko. Zar misliš da čuvari zakona neće motriti na tvoju sestru? Oni će kao psi pratiti svaki njen pokret, jer računaju na to da ćeš pokušati da stupiš u kontakt s njom. Računaju čak i da ćeš možda doći negde da se s njom nađeš. Ona neće moći ništa ni da pomisli, a da neki vašljivi žaca to ne sazna!

Ben je zurio u njega poluotvorenih usta i podignutih obrva.

– Priznajem da na to nisam pomišljao, Vine.

– Bilo bi bolje da si pomišljao, dečko. Pokušaj samo da stupiš u vezu s tom tvojom sestrom, pa ćeš se, pre nego što izgovoriš svoje ime i prezime, ponovo naći na onoj gomili kamenja. – Glas mu je odjednom postao grub. – A mi bismo se mogli naći pored tebe... ako bi im rekao u kom pravcu smo se uputili.

– Dodavola, to nikada ne bih učinio!

Kerni se jedva primetno osmehnuo:

– Ti misliš da ne bi. Ali oni bi te naterali da progovoriš.

– Možda. U svakom slučaju, ja i ne znam kuda ste se uputili.

– Možda ne znaš tačno kuda, ali znaš dovoljno da nas dovedeš u škri-pac – zamumlao je Emerson. Zatim je pogledao Kernija: – Nije nam više potreban, Vine.

Ben se ohladio i preko ivice limenog lončeta pogledao dvojicu ubica.

Kerni je još nekoliko trenutaka zamišljeno pijuckao kafu i ne dajući Emersonu odgovor, puštao da očajanje i napetost mladiću dostignu vrhunac. Zatim je spustio lonče, stavio revolver između nogu i počeo da savija cigaretu. Sačekao je da je pripali i tek je onda progovorio:

– Možda nije tako.

– Hej, čuj me, Vine! Mi njemu ništa ne dugujemo. Njegova je zla sreća što je dospeo u zatvor zbog iste stvari zbog koje smo mi osuđeni. Da, to je samo njegova zla sreća. Predlažem da ga likvidiramo i da pođemo svojim putem. Možemo njegov leš negde sakriti...

Ben je odjednom sasuo kafu Emersonu u lice i ovaj je ustuknuo, prigušeno kriknuo i rukama pokrio oči. Istim pokretom ruke mladić je hitnuo prazno lonče na Kernija, koji je već bio pružio ruku da dohvati revolver sa zemlje. Kerni je instinktivno sagnuo glavu, promašio rukom dršku revolvera a Ben je u istom trenutku skočio na njega i udarcem noge odbacio revolver van njegovog domašaja. Međutim, pre nego što je uspeo Kernija da udari čizmom u lice, Emerson ga je gurnuo ramenom u noge i sva trojica su se srušili u isprepletanu gomilu.

Kerni je pesnicom pogodio Bena u lice i kolenom ga udario u pleksus. Emerson je dograbio jedan težak kamen i digao ga iznad glave, spreman da njime smrskava mladićevu glavu.

Kerni je, međutim, pružio ruku i zadržao ga. Emerson je glasno opsovao i besno pogledao svog partnera, ali se

uozbiljio kada je opazio izraz Kernijevo lica. Kerni je nakrivio glavu kao da nešto napregnuto osluškuje.

– Šta je? – upita Emerson zadihano.

– Konji! Čujem konje dole u kanjonu!

Ustali su na noge i Kerni je pružio ruku da podigne Bena, jer se ošamućeni mladić ljuljao na nogama. Zatim je i on čuo konje, čija su kopita zvonila po stenovitom tlu, a jedna je životinja i njisnula.

– Ima ih mnogo! – šapnuo je Emerson.

– Potera! – konstatovao je Kerni i zgrabivši revolver nogama izgazio vatru na ognjištu. – Gubimo se! – Obrati se Benu: – Ako želiš da se odavde izvučeš, momče, za tebe bi bilo bolje da se držiš nas!

Ben nije čekao da mu se dvaput kaže. Mada nije žudeo za tim da ostane s banditima, još manje je želeo da ga u mraku smakne neki član potere, raspoložen za pucnjavu.

Potrčali su preko ivice uvale do konja i dok je Ben hitao da nađe konja koga je već bio osedlao, druga dvojica su vešto i brzo osedlali svoje konje. Skoro u isto vreme kada je Kerni okrenuo svog konja i uputio se niz usek, i Emerson i Ben su se našli na svojim konjima. Emerson je zastao samo toliko da dobaci Benu njegovu pušku.

Nisu prešli ni pedesetak metara kada je potera, tutnjeći, izbila na brdski prevoj. Ben je podigao pogled i ugledao siluete pri slaboj svetlosti zvezda. Stomak mu se zgrčio kada je ustanovio da u poteri ima čak dvadesetak ljudi. U njihovim rukama zablistali su revolveri i kada su meci zazviždali svuda

oko njih, Ben je uvukao glavu u ramena.

– Razvijte se u streljački stroj i pobijmo ih! – začuo se povik iz tame.

Ben je primetio da se Kerni trgao i s iznenađenim izrazom na licu okrenuo glavu u smeru odakle je glas dopirao.

Zatim ih je zasula nova kiša kuršuma. Emerson i Kerni su odgovorili na paljbu. Zatim je Ben video kako se potera razdvojila i kako su neki konjanici pojahali nazad preko prevoja, a neki krenuli u jarugu. Kuršumi su leteli i Ben priguši krik kada ga je jedno tane oprljilo po ramenu kao usijano gvožđe.

Zaljuljao se u sedlu, svestan sreće što ga je tane promašilo. Repetirao je pušku i ispalio nekoliko hitaca, ne vodeći brigu kuda kuršumi lete i želeći samo da doprinese opštoj zbrci, instinktivno pružajući otpor nepoznatim goniteljima. Iza njih ljudi su urlali. Prasak hitaca i tutanj kopita u trku zaglušivali su uši, a oblaci prašine prodirali su u nozdrve i pluća.

Pogledavši napred, opazio je Emersona i Kernija kako iznenada skreću ulevo, tamo gde je mislio da je samo neprobojan zid jaruge. No pošavši za njima, otkrio je da tu postoji vrlo uzan, vijugav usek u steni i za trenutak je pomislio kako banditi nameravaju da odatle pruže otpor. Dvoumio se za trenutak, videvši da su njih dvojica nestali van domašaja pogleda, a onda je shvatio kako je to nešto više od obične pukotine u steni.

Odjednom su iz pomrčine iza njega izronila dvojica gonilaca. Počeo je da prinosi pušku ramenu, ali je onda shvatio da ga zato što je u senci zida

tama bila još gušća nisu opazili i da će projuriti pored njega. Za nekoliko sekundi običi će oko krivine jaruge i sačekace svoje drugove da ih stignu. Znaće tada da su pretekli begunce i da se ovi nalaze negde u jaruzi. Ben zaključuje da će još uvek imati neke šanse za bekstvo ako taj trenutak malo odgodi.

Znajući da ga goniodi još nisu videli, Ben je snažno podbo petama konja. Životinja se propela i skočila napred kao strela odapeta iz luka i u trenutku kada su goniodi bili skoro međusobno poravnani ispred njega, konj s Benom na leđima izleteo je iz tame. Kao topovsko đule grunuo je u prvog konjanika. Ovaj je strahovitom snagom odbačen na svog druga. Konji su zaništali. Ben je zategao vođice, zamahnuo kundakom puške i udario bližeg od dvojice gonilaca po glavi. Ovaj je izleteo iz sedla, dok se drugi već koprcalo između konjskih nogu.

Ben Geret okrenu konja i jurnu nazad, tražeći pukotinu u tamnom zidu jaruge. Čuo je za sobom tutnjavu ostalih članova potere koji su se bližili jarugom i, naprežući oči da nađe usek, pitao se neće li ga potera ipak ščepati.

Tada je ugledao traženi otvor kao samo malo tamniju liniju na crnoj liti-ci. Skrenuo je konja pored jedne gomi-le kamenja i poterao ga u usek. Skoro u istom trenutku začuo je viku gonilaca koji su naišli na svoje oborene drugove.

– Hajdete! Razvijte se u strelce – ponovio je onaj isti glas, koji je Ben čuo s vrha prevoja. – Sto mu gromova! Nećemo im valjda sada dopustiti da po-

begnu! Setite se nagrade. Devet hiljadarki! Ja tu nagradu povećavam na deset i odričem se svog dela ako ih uhvatite!

Mada obuzet pomišlju na bekstvo, Ben nije mogao a da se tome ne čudi. Ma ko da je bio taj šerif, izgledalo je da je više zainteresovan za slavu nego za novac.

Tada je odjednom izjahao iz procepa i našao se na dosta širokom pojasu peščanog tla na čijem je kraju nejasno svetlucala površina nekog plitkog potoka. Krenuo je ulevo i instinktivno uperio pušku u tom pravcu, jer je tamo zapazio neko kretanje.

Bili su to Kerni i Emerson. Izjahali su iz senke žbunja i prišli mu. Ben je čvršće stegao pušku.

– Na časnu reč, odlično si to izveo, dečko! – rekao je Kerni tiho. – Videli smo te kad si oborio one gonioce. Još ćemo se izvući odavde.

Zadovoljan na trenutak svojim uspehom, Ben se osmehnuo u tami, zaboravljajući privremeno da je samo pre nepun minut bio veoma blizu smrti.

– Čini mi se da ti sada zaista dugujemo ponešto, dečko – rekao je Emerson s prizvukom kajanja u glasu.

Dok su to govorili, jahali su brzo preko peščanog tla, koje je prigušivalo topot kopita i pljuskajući vodom pregazili potok. Iza potoka nazirala se šumica gustog žbunja.

– Idemo li za Teksas? – upitao je Ben.

– Još ne – odgovorio je Kerni i u njegovom glasu osećali su se napetost i gnev, što je navelo Bena da se okrene i da ga pogleda. – Još moramo da uz-

memo plen. – Kerni se takođe okrenuo u sedlu i pogledao Emersona koji je gledao u smeru odakle su došli, očekujući hoće li ugledati neki znak od potere. Ali činilo se da su se makar privremeno otresli gonilaca. – Loni... jesi li prepoznao glas onog čoveka koji je na brdskom prevoju i u januzi izdavao naredbe?

Emerson se okrenuo prema svom kompanjonu i klimnuo glavom, a Ben je zapazio kako mu se lice izobličilo od mržnje.

– Naravno! To je Brest Elton. Kučkin sin!

– Da – potvrdio je Kerni. – Bez obzira da li ćemo naći novac ili ne, sredićemo račune s njim pre nego što krenemo za Teksas. Dogovoreno?

– Dogovoreno!

Nakon toga pojahali su prema šumici i ubrzo nestali s vidika.

*

Kada je neka senka zaklonila svetlost na vratima njegove kancelarije, šerif Brest Elton je nervozno digao pogled s papira na svom stolu. Kada je ustanovio da je njegov posetilac neka žena, napravio je bezizrazno lice i mada to nije bio osmeh dobrodošlice, ipak je to bilo bolje od mrštenja koje je u prvom trenutku hteo da pokaže.

Silueta te žene zaklanjala je dnevnu svetlost koja je dopirala s ulice i šerif Elton je odmah znao da to mora biti neka došljakinja.

Jer u Hauardu nijedna žena nija nosila takav šešir uzanog oboda i spljošten na temenu. Ta mlada žena, koja je po

njegovoj oceni tek prevalila dvadesetu, imala je na sebi jaknu od jelenske kože preko bele pamučne košulje i na krajevima razrezanu takođe kožnu jaknu, koja je skoro pokrivala visoke mekane čizme koje je nosila. Oko zglavka leve ruke visio joj je korbač s posrebrenom drškom. Oko pojasa nosila je opasač sa revolverom, a u uglačanoj futroli od lakiranog boksa počivao je mali „smit i veson“ kalibra 32, prikopčan za futrolu tankim kaišićem, koji je sprečavao da oroz bude slučajno zapet.

Ustao je lagano, znajući da pred njim ne stoji neka obična žena. Elton je bio ugladen muškarac i ućtivo je klimnuo glavom.

– Dobro jutro, madam. Šta mogu da učinim za vas?

– Možete nešto – odgovorila je žena kratko, lupivši korbačem po kožnoj suknji. – Ja sam Liz Geret i pokušavam da nađem mog brata Bena. – Pogled joj postade nešto tvrđi i ona žurno dodade: – Pre nego što ga neki temperamentan i žustar član potere ne slisti sa lica zemlje.

Elton je nepomično stajao i zurio u nju. Pokretom glave dao joj je znao da sedne i kada je Liz sela u ponuđenu stolicu, on je i sam zauzeo svoje mesto.

– Gonjenje odbeglih zatvorenika je posao čuvara zakona, mis Geret, mada u principu uvažavam vašu brigu za život vašeg brata. Ipak, činjenica je da je on osuđeni pljačkaš banke i da je pobegao iz tamnice u društvu dvojice hladnokrvnih ubica.

Liz se zainteresovano nagnula napred.

– To me takođe zabrinjava, šerife. Kao što rekoste, Ben je u društvu hladnokrvnih ubica. Znam da on nije umešan u ta... ubistva, ali činjenica da je s njima automatski ga prikazuje kao čoveka istog takvog kova. Mogu da razumem zašto ljudi iz potere nisu voljni da išta rizikuju. Ako potera naiđe na Bena, ona će najpre pucati, a tek onda postavljati pitanja. A to je baš ono što želim da sprečim.

Šerif ju je ozbiljno pogledao.

– Nemate nikakva prava da se mešate u to – opomenuo ju je bez okolišanja. – Kao što sam vam rekao, to je posao čuvara zakona.

– A kao što sam ja rekla vama, šerife Eltone, Ben je moj brat! Čula sam da ste ih pre nekoliko dana zamalo stigli s poterom u nekom kanjonu.

Eltonovo lice se pretvorilo u hladnu masku.

– To je tačno – potvrdio je kratko.

– Koliko sam razumela, bilo je puškaranja. Moglo se desiti da zajedno s onom dvojicom ubijete i Bena.

Elton je uzdahnio:

– Morate to posmatrati i s naše tačke gledišta. Dvojica zatvorskih stražara ubijeni su prilikom njihovog bekstva. Koliko znamo, vaš brat je mogao u tome učestvovati isto toliko koliko i Kerni Emerson. Mi zbog toga ne pravimo među njima nikakvu razliku. A članovi potere su obični ljudi... mnogi od njih čak i porodični. Oni nemaju iskustva u sukobima sa iskusnim revolverašima i ubicama. Zbog toga moraju svoju neukost nadoknaditi na taj način što će ih iznenaditi... i izbaciti iz stroja pre nego što ovi pripucaju.

– Tačnije rečeno: hladnokrvno će ih pobiti!

– Gospođice, u poternici piše: „Živi ili mrtvi“.

Liza ga je presekla pogledom:

– Želim da mog brata nađem živog, šerife. Imam dokumente koji dokazuju da on nema nikakve veze s pljačkom za koju je osuđen. On je nevin.

Elton je nabrao obrve:

– To može biti tačno, mis Geret, ali u ovom času on je osuđenik u bekstvu s dvojicom poznatih ubica i to je sve što jednog predstavnika zakona interesuje. Vaš brat, koliko sam shvatio, ne zna ništa o tom takozvanom dokazu?

– Ne, ne zna. To je razlog što moram da ga nađem pre... pre nego što mu se nešto desi. – S mukom je obuzdala osećanja, ali je za trenutak začutala i pošto je duboko udahнула vazduh da bi se umirila, uzela je u ruke korbač, koji joj je ležao u krilu. – Zar ne shvatate, šerife?

– Razume se da shvatam. Ne shvatam samo šta biste želeli da ja učinim. Hoću reći, pobjegli su nam tamo negde na severu, u kanjonu iza koga se nastavlja pust, neistražen predeo i nijedan čovek ne zna tu teritoriju bolje od Vina Kernija. Prema tome, ja sam potpuno bespomoćan. Trebala bi cela armija da ih tamo pronađe. A vi... vi nikada ne biste mogli tamo da se snađete.

– Pustite vi mene da ja sama presudim za šta sam sposobna a za šta nisam, molim vas! Možete li mi dati neku mapu te oblasti o kojoj ste govorili? Ili me možete odvesti tamo?

Šerif je zažmirio i brzo odmahnuo glavom:

– Ne, ne mogu. A i za vas biće to prava ludost ako pokušate da se tamo uputite sami. Izgubićete se u pustinji i umrećete od gladi pre nego što nađete put nazad. – Ponovo je odmahnuo glavom. – Ne bi mi bila mirna savest ako bi se tako nešto desilo, mis. Za vas bi bilo najbolje da se vratite nazad u Džalisberg ili tamo odakle ste došli i da predstavnicima zakona prepustite da tragaju za vašim bratom.

– Predstavnicima zakona? A šta ćemo s lovcima na ucenjene? Mislite li da će mu oni pružiti bilo kakvu šansu? Oni će ga ubiti na prvi pogled, kao od šale!

Elton je uzdahnio:

– Mis Geret, ako zaista imate dokaze da vaš brat nije učestvovao u pljački banke, onda bi trebalo da pođete i s tim upoznate sudske vlasti. Oni će to razmotriti i eventualno objaviti preko novina. Ako bi vaš brat to čuo, trebalo bi da bude dovoljno razuman da se odvoji od ostale dvojice i da se preda.

– Da, ako bude imao šanse da to čuje.

Šerif sleže ramenima:

– Vi... ovaj... imate li taj dokaz kod sebe?

– Zašto? – upita ona sumnjičavo.

– Pa, mislio sam da bih ga ja mogao odneti federalnom šerifu u Korset Siti-ju i on bi možda hteo da preduzme nešto u vašu korist.

Liz ga je ispod oka posmatrala.

– Ne nosim nikakav dokaz sa sobom. Dokaz je u rukama šerifa u Denveru. On će već organizovati to da vest o tome bude objavljena u javnosti. Ali ja i dalje želim da nađem Bena i da ga

uverim kako to nije običan trik, smišljen kako bi ga se navelo da se preda. – Ona ustade sa stolice. – Ima li ovde u gradu kancelarija sa zemljišnim knjigama?

Elton je umorno ustao i lagano odmahnuo glavom:

– Vidim da ste i dalje čvrsto rešeni da nađete put do tog kanjona.

– Pa, tamo je poslednji put viđen, zar ne?

– Jeste. Znate šta? Pokazaću vam na mapi gde je to mesto i nacrtaću vam kako da do tamo stignete. Ali bojim se da ga nikada nećete naći. Kad ga moja potera nije stigla, sigurno ga nećete stići ni vi.

– Bar ću pokušati.

– U redu. Dođite ovamo i pogledajte ovu mapu na zidu!

Dvadesetak minuta kasnije Liz Geret je napustila Eltonovu kancelariju. Šerif ju je ispratio do vrata i ostao da gleda kako, njišući bokovima, korača trotoarom i skreće u pravcu gradske štale. Zamišljeno se počesa vrhom prsta po bradi i nekako napola se osmehnuo, pa onda ponovo uđe u svoju kancelariju.

Ni šerif ni Liza Geret nisu primetili jednog bradatog čoveka s dva nisko pripasana revolvera o bedrima, koji se odvojio od stuba nadstrešnice trgovine mešovitom robom i pošao za devojkom, motreći pažljivo na svaki njen pokret.

*

Dok Holidej je zastegao remen na svojim bisagama i prebacio ih preko ramena, drugom rukom uzeo je puš-

ku koja je dotle ležala na krevetu u njegovoj hotelskoj sobi. Izgledao je sasvim drugačije nego obično. Umesto uobičajenog odela koje se sastojalo od sakoa, prsluka, mekih flanelskih pantalona i poluvisokih čizama od fine mekane kože, sada je na sebi imao toplu pamučnu košulju, kožnu jaknu, teksas pantalone i čizme od čvrstog boksa. Na starog Doka Holideja podsećao je samo njegov šešir i koltovi sa drškom od slonovače.

Stojeći na vratima, Džim Hjum je posmatrao svog prijatelja, odbijajući dimove iz cigare.

– Mislim da se upuštaš u krupnu avanturu, Dok. Ne želim da kažem da joj nisi dorastao – govorio je mirno – ali može se desiti da traganje potraje sedmicama, pa čak i mesecima.

– Ne bi trebalo da traje toliko dugo, Džime, mada ne bih mogao ništa određeno da kažem pre nego što se nađem s Liz Geret. Prema onome što smo o njoj poslednje čuli, ona je pošla za Hauard.

– Ne verujem da će se begunci zadržati tamo gde su viđeni – odvrati Hjum. – Imali su vraški mnogo sreće da ih potera nije prikucala. Tada bi za mladog Bena sve bilo okončano. – Začutao je i zagrizao cigaru, gledajući kroz plavičasti dim zapadnjaka. – Na žalost, ne mogu, ali voleo bih da pođem s tobom.

Činilo se da je zapadnjaka ta izjava njegovog prijatelja veoma iznenadila.

– Zbog čega? – upitao je.

– Zbog toga što se može desiti da izgubim jednog dobrog prijatelja – odgovori šerif Hjum ozbiljno. – Ti krećeš da

se sukobiš s dvojicom profesionalnih ubica.

Dok se kiselo osmehnuo:

– To mi neće biti prvi put. Sretao sam takve i do sada.

– Znam, ali ipak ostajem pri tvrdnji da ti je taj poduhvat rizičan.

Zapadnjak se nasmeja:

– Rizičan da, ali ko zna kakav rizik bi za mene bio da ostanem ovde. Ceo život je pun rizika, dragi moj Džime.

– Dok se uozbiljio i nastavio: – Razmišljao sam ja dosta o svemu i došao do zaključka kako ipak moram pomoći toj devojci. Snosim donekle i ja krivicu što je njen brat pobegao i moja je moralna obaveza da svoju grešku ispravim. A i zanimaju me predeli severno od Hauarda. Nikada nisam bio tamo.

– Možda te interesuje još nešto – osmehnu se šeretski Džim Hjum. – U svakom slučaju, želeo bih da te zdravog i čitavog ponovo vidim u Denveru. Misli na to!

Holidej je klimnuo glavom, stavio futrolu s puškom pod mišku i pružio ruku. Hjum ju je čvrsto prihvatio. Onda Dok izađe iz sobe.

Hjum ga je ispratio pogledom. Želeo je da što pre ponovo vidi Holideja, jer na svetu je bilo malo ljudi kao što je on, a još manje onih koje je Džim Hjum smatrao svojim prijateljima.

*

Liz Geret je odlučila da se ulogori pored jednog plitkog potoka, koji je tekao kroz predeo ispresecan uvalama i jarugama. Nije znala da li se zaus-

tavila blizu onog mesta gde je potera bila naišla na begunce, ali je sve manje verovala u to. Obuzimala ju je neodređena ali jaka slutnja da ju je iz nekog razloga Brest Elton naveo na pogrešan put.

Sledila je njegovu nacrtanu mapu i to ju je odvelo u neravan brdski predeo, izbrazdan klancima, na kome ne bi ostalo nikakvih tragova čak i ako bi njime prošlo krdo bizona u stampedu. Kretala se vođena isključivo instinktom i slutnjama, a do sada ni instinkti ni slutnje nisu je nikuda odveli. Jaha la je u krug i nekim zamišljenim pravcima, koji su se na kraju ipak preseicali, penjala se preko oštih brdskih prevoja, pešačila, vodeći konja, probijala se kroz gusto žbunje, pa je čak pretražila i nekoliko pećina na litici kanjona, a koje nisu bile označene na mapi.

Ali nije našla ništa. Nigde nije bilo ni traga od begunaca, ili bar od mesta gde ih je potera otkrila. U očajanju popela se na vrh jednog strmog uzvišanja i zaokruživši šakama usta, nekoliko puta svom snagom uzviknula ime svoga brata. Glas joj se odbijao od kamenih litica, a onda, kada je stotruko ponovljeni odjek zamro u daljini, viknula je iz sveg glasa svoje ime i rekla da poseduje dokumente koji dokazuju njegovu nevinost. Nije se previše nadala da će Ben čuti njene reči, ali je bila dovoljno očajna da to pokuša.

Istovremeno je došla do zaključka da i pored mape, a možda baš zbog nje, nema pojma gde se nalazi. Bila je zalutala.

Srećom, bar je imala vode i pretpostavljala je da će, ako prati tok potocića, pre ili posle ipak izaći iz ove kanjonima ispresecane, neprohodne oblasti. Ali moglo se desiti da potok jednostavno nestane u tlu, kao što su mnogi potoci i rečice ponirali u ovakvim predelima. Bio je to rizik koji je morala da prihvati, mada je mrzela što se oseća bespomoćna i što mora trošiti energiju da spase samu sebe umesto da traga za Benom, zbog čega je ovamo i došla.

Kada i ako se iz ovoga izvuče, porazgovaraće sa šerifom Eltonom zbog toga što ju je uvalio u ovakvu nevolju. Taj čovek morao je biti pravi idiot kada je mogao nacrtati takvu mapu koja ju je dovela u ćorsokak. Ili to, ili je iz samo njemu poznatog razloga nacrtao mapu pogrešno i namerno je poslao ovamo da bi se u divljini izgubila.

Ložeći vatru, odjednom je zastala, jer ju je ta poslednja misao snažno obuzela. Onda odmahnu glavom i pruži ruku ka vrećici s hranom kako bi pripremila večeru. Rezerve hrane brzo su se smanjivale i morala je vrlo štedljivo da troši ono što je imala. Mogla je, naravno, poći u lov i nije se bojala da će je lovačka sreća izdati, ali od kako je pošla u potragu za bratom jedva da je ugledala nekoliko životinjica vrednih pomena.

Još jednom je zastala dok je sekla tanak komad sušenog, osoljenog mesa. Nije postojao nikakav razlog zbog kojeg bi je Elton namerno poslao na pogrešan put. Nije mogao da postoji. Ali, opet, pomisao na prevaru obuzimala ju je sve više dok je u ulubljenom

ibriku pripremala kafu i grejala meso s pasuljem.

U kanjonu je vladala atmosfera sablasne jeze, naročito za usamljenu ženu. Noćni povetarac je sumorno šumeo kroz stenje, a njen konj se nemirno trzao i povremeno tresao glavom. I kao da se ustezao da se udalji od logorske vatre.

Liz Geret je u instinkt životinje imala više poverenja nego u svoj. Uzela je pušku i stavila je pod čebe pored sebe, a uz to i otkopčala kaišić koji je osiguravao revolver da ne ispadne iz futrole.

Spavala je potpuno obučena, ako je uopšte spavala. Trudila se da ostane budna, trzala se na svaki šum i ljutila se na samu sebe svaki put kad bi joj srce brže zakucalo.

A onda je nastupio trenutak kada je postala sigurna da njen strah nije izazvan lažnom uzbunom.

Začudo, pritom se nije trgla na ležaju ispod ćebadi, već je, ustreptalog srca, čvršće stegla kundak puške. Oči su joj se, kao po komandi, same od sebe širom otvorile i ona je ostala da leži, vrlo mirna, zureći u zvezde na mračnom nebu, visoko iznad litica kanjona. Počela se znojiti i znoj ju je peckao kao da joj mravi mile po licu i vratu, a hladna jeza prostrujala joj je od kose do vrhova nožnih prstiju.

Nalet vetra podigao je prašinu i naneo joj je u lice. Uspela je da zaustavi kašalj koji joj je navro na grlo i da istovremeno napregne sluh. Od stezanja puške zbolele su je ruke.

Onda je ponovo čula šum i ukrutila se od straha. Bilo je jasno da taj šum ne potiče od vetra.

Negde u blizini, oko njenog logora, kružio je konjanik, jašući laganim hodom i osmatrajući teren. Bacila je pogled ka svom vezanom konju i zapazila da je digao glavu i da striže ušima... Dok ga je gledala, konj je tiho zarzao. Ne oklevajući više ni trenutka, otkotrljala se s ležaja u stranu prema senci i dok se kotrljala ubacila je metak u cev.

Ostala je da leži u tami, osluškujući i pokušavajući da dokuči položaj tog tajanstvenog konjanika. Nije čula topot konjskih kopita i pomislila je da je pridošlica verovatno zastao. Ali tada se topot kopita ponovo začuo, jer je verovatno vetar prethodno odneo šum u suprotnom pravcu. Liz je naperila pušku u pravcu odakle je šum dopirao. Zgrčila se, spremna za borbu.

Kada se smer kretanja konja promenio, ona je nervozno liznula suve usne. Konj se sada približavao pravo prema vatri. Njen ždrebac je ponovo kratko njisnuo i ovaj put mu je odgovorilo rzanje, ali se Liz učinilo kao da je to rzanje nečim prigušeno. Zatim se kretanje primetilo na drugoj strani logora, iza jednog senovitog uzvišenja od krečnjaka koje ju je štitilo od noćnog povetarca. Nešto tamno pojavilo se kao silueta na ivici uzvišenja i nastavilo da se kreće nasuprot bleđoj stenovitoj litici.

Liz je prislonila kundak puške na rame i nanišani. Jasno je videla glavu konja koja se pomaljalo iza uzvišenja. Kada se pojavio i konjanik, namera-

vala je da ga upozori i ako na to ne dobije brz odgovor, otvoriće vatru, što znači da će taj neko dobiti metak u čelo.

Od silnog stiskanja vilice su je počele boleti, a i lice od pritiska obraza na kundak puške. Kažiprst na orozu bio joj je skoro ukrućen. Znoj joj je orosio čelo i od napornog zurenja preko nišana oči su joj počele suziti.

Do vraga! Umesto normalnog položaja u sedlu, konjanik mora da je polegao po vratu. Pritegla je prst uz obarač i malo digla glavu.

Konjanik nije bio polegao na konjskom vratu... Konjanika uopšte nije bilo! Približavao se samo konj. U istom trenutku kada je to shvatila, začula je iza sebe lak šum i okrenula se, okrećući istovremeno i cev puške. No čvrsta ruka odgurnula je cev i metak je odleteo u vazduh, a zaglušujući pucanj stostruko se odbio od litica kanjona. Pri kratkom blesku od hica Liz je ugledala neko bradato lice, lice čoveka kojega do tada nikada nije videla. Padajući na leđa, ugledala je njegove bele, čvrsto stisnute zube. U desnoj ruci napadač je držao revolver, ali nije pokazivao nameru da ga upotrebi.

Držeći jednom rukom cev puške okrenutu u stranu, bradati je pokušao da je opkorači i da je pritisne na zemlju. Nekoliko puta je udario njenom rukom o tle i prsti njene šake počeli su se otvarati. Nastavio je da joj drmusu ruku sve dok puška nije, zveknuvši, pala na tle. No devojka je uspela da ga udari nogom u stomak i začula je njegovo stenjanje, ali napadač ipak nije pustio pritisak. Naprotiv, pritisnuo ju

je još čvršće. Pritisnuo ju je svom težinom i raširio joj ruke.

Liz je sačekala dok se njegovo lice nije sasvim približilo njenom, a onda je zamahnula glavom i udarila ga čelom u vrh nosa. Bradonja je kriknuo i kapljice tople krvi kapnule su joj po obrazu.

Napadačev stisak je popustio i ona se iskobeljala ispod njega i, udarivši ga nogom u grudi, uspela da mu baci šaku prašine u oči, a onda da se baci ka svojoj puški.

Psujući glasno, bradonja se bacio za njom, zgrabio je za noge i privukao je čvrsto uz svoja prsa da se ne bi koprčala. Sva zadihana, Liz se ispružila i uspela da dohvati pušku. Osetila je pod prstima gladak drveni kundak, ali je napadač povukao nekoliko santimetara bliže sebi. Devojka je skupila noge i kriknuvši, bacila se ponovo svom snagom prema puški. Ovaj put dohvatila je rukom vrat kundaka. Nije uspela da stavi prst na okidač, ali je zamahnula puškom u širokom luku. Cev je zakačila ugljevlje na vatri i prevrnula lonac za kafu, a zatim se uz tup udar spustila na napadačev bok. Ovaj je bolno zastenjao i Liz je očajnički pokušala da se dočepa ručice zatvarača puške.

No, napadač je odjednom pustio njene noge i bacio se prema njoj. Pritisnuo je svom težinom o zemlju i oteo pušku iz njenih ruku. Začula je zveket puške po steni, gde ju je napadač bacio, a onda se njegova pesnica spustila na njenu bradu i stotine svetlaca zaigralo joj je pred očima. Osetila je da gubi svest, pokušala je da se tome odupre i uz pomoć golog instinkta zamah-

nula šakama. Kada su njeni nokti duboko zaorali njegove obraze, napadač je vrisnuo, a onda ju je po drugi put snažno udario u vilicu. Učinilo joj se kao da joj lobanja puca i u istom trenutku izgubila je svest.

Kada je došla sebi, sa slanim ukusom krvi u ustima, ležala je baš tamo gde je i pala. Zastenjala je i, otvorivši oči, zagledala se u zvezde. Nisu joj se učinile blistave kao obično. Trebalo joj je nešto vremena da shvati da to nije zbog toga što su izbledele, već više od svetlosti podjarene vatre koja ih je zasenjivala. Polako je okrenula glavu, osećajući bol u otečenim mišićima vilice i vrata. Zažmirila je od bleska vatre i žmireći razaznala siluetu muškarca koji je čučao na suprotnoj strani i pijuckao kafu. Bila je sasvim sigurna da ga nikada ranije nije videla. Čak i tako čučajući, izgledao je visok, a oko njegovog vitkog struka bila su ukrštena dva opasača sa nisko okačenim revolverima. Šešir je zaturio unazad tako da je mogla zapaziti pramenove sede kose u inače gustim tamnim vlasima. Ostavljao je utisak tvrdokornog i opasnog čoveka, a nos mu je bio malo podnaduo i u nozdrvama je imao ostatke usirene krvi.

– Želite li kafe?

Izgovorio je to napuklim glasom, primetivši da se pokrenula.

Liz nije odgovorila. Uspravila se na svom mestu i još uvek ošamućena, protrljala rukom vilicu, a zatim i vrat. Po oštrini bola prosudila je da ju je došljak žestoko udario.

– Ko ste vi? – izgovorila je to zaplićući jezikom, koji joj je bio povređen i otečen.

– Zovem se Silver. – Pokazao je palcem na pramenove sede kose: – Zbog ovoga.

– Mene interesuje samo zašto ste me napali. Šta hoćete od mene?

Srce joj je burno tuklo, a prste je instinktivno zarila u pesak, ali je uspela da ga pogleda u oči, da izdrži njegov ledeni pogled i da joj glas zvuči odmereno. Nastojala je da ne izgleda uplašeno. U sebi se, međutim, sva tresla od straha, ali se nadala da se to neće ispoljiti.

Silver je srknuo kafu i prosuo talog iz lončeta. Ulio je drugu šolju i zatim odgovorio:

– Hoću vas, Liz Geret.

Devojka se trgla, skamenila i šumno izduvala vazduh kroz nozdrve. Nije mogla da prikrije slabo podrhtavanje glasa kada je ponovo progovorila:

– Kako... otkud znate moje ime?

– Imam načina da saznam ono što želim – odvratio je ozbiljno.

– Šta... šta želite od mene? – promucala je devojka zbunjeno.

On je ćutke pijuckao kafu tako da je morala da ponovi pitanje. Onda je on pažljivo spustio lonče na pesak i počeo da zavija cigaretu. Nije je čak ni pogledao kada je prilegao na ivicu ležaja, na kome je ona ugledala svoju pušku i revolver.

– Ne gledajte to – rekao je mirno, naizgled usredsređen na duvankesu i papir. Mirno je nastavio da zavija cigaretu, zatim ju je pripalio i tek onda ponovo progovorio: – Ne želim ništa ve-

liko od vas. I ne treba da brinete za vašu čednost. Ta strana žene jednostavno me ne zanima.

Zvučan uzdah olakšanja nadjačao je pucketanje vatre i napetost je u njoj počela polako da popušta.

– Pa... šta onda... ja vas čak i ne poznajem.

– Razume se da me ne poznajete. Ne bih bio iznenađen da uopšte niste čuli za mene. Nemam običaj da javno razglašavam svoje ime... ili zanimanje.

Devojka nabra čelo:

– Vaše zanimanje? Šta hoćete time da kažete?

Osetila je na sebi prodoran pogled njegovih ledenih očiju i zadrhtala je od odbleska plamena na njegovim beonjačama. Izgledalo je kao da su u njegovo bradato lice bila usađena dva usijana ugljena čiji je užareni dodir osećala na licu.

– Ja sam lovac na ucenjene – objasnio je.

Liz je nabrala obrve i usne joj se instinktivno razdvojiše. Iznenađena, ne shvatajući odmah značenje njegovih reči, polako je odmahнула glavom. A onda je odjednom uspravno sela ne obazirući se na bol u potiljku.

– Vi gonite Bena? – upitala je.

– I Kernija i Emersona – dodao je. Izvila je usne:

– To je krvav novac!

Slegnuo je ramenima:

– Devet, to jest, deset hiljada dolara. To вреди malo prolivanja krvi. Bar se meni tako čini.

– Nadam se da će to biti vaša krv!

– Možda jednog dana, ali ovaj put neće.

– Samo ste gubili vreme ako ste me pratili. Nemam pojma gde se nalazi Ben... a ni oni ostali.

– To znam. Prokrstario sam ovaj kraj kao kauboj koji pokušava da nađe put kući posle subotnjeg pijančenja u gradu.

Liz se namrštila:

– Onda zašto... zašto ste me napali? Od kakve vam ja koristi mogu biti?

Silver je izvesno vreme ćutke pušio.

– Možda od velike, a možda ni od kakve – odgovorio je. – Preuzeću taj rizik.

– Ne vidim kako bih ja...

– Onaj momak je vaš brat, zar ne?

– prekinuo ju je Silver. Liz potvrdno klimnu glavom. – Pa, lepo. Ja ću ih goniti i naći ću ih pre ili posle. Ja sam strpljiv čovek. Ako vas budem imao sa sobom moći ću da se pogađam. Onaj momak sigurno neće želeći da vam se nešto desi.

Ona promrmlja nešto nerazgovetno pa nastavi jasnije:

– Zar mislite da će mu ona dvojica dopustiti da pregovara s vama? Njima ja ništa ne značim. Pustiće da me vi ubijete, a oni će ubiti Bena ako pokuša da se preda da bi me spasao.

– Možda. Ali biće među njima đavol-ski mnogo raspravljanja kada im ponudim razmenu i tada ću se i ja umešati. Vi ćete biti vezani na vidnom mestu i dok se oni budu svađali oko toga šta da rade a šta ne, ja ću im prići i...

– Vi ste ludi! To je pakleni rizik, mister!

– Ja sam naviknut na dalekosežne planove. I rizikovaću. Ne sumnjam u to da će moj plan uspeti. I ranije sam

uspevao. A sada dosta priče i spavajte. Rano ujutru polazimo.

Liz je ostala da sedi, zureći preko vatre u tog kao smrt opasnog čoveka, dok je on ćutke pušio, ruku opuštenih na kolena i crvenih očiju uperenih u nju.

Osetila je mučninu. Zнала je da ovaj lovac na ljude neće ni pokušati da Bena i ostale izruči žive. Pobiće ih hladno, kao što bi popušio cigaretu. Neće čak ni promeniti izraz svog uzanog, duguljastog lica. Polako se spustila na hladan pesak i stisnuvši zubima donju usnu, zagledala se u zvezde.

*

Jašući glavnom ulicom Hauarda, Holidej je osećao da gradom vlada atmosfera napetosti. Na ulicama nije bilo mnogo ljudi, a i oni koji su se mogli videti nisu se kretali uobičajenim, smirenim hodom. Svi kao da su bili okupljeni u grupice i po izrazu njihovih lica ili su nešto ozbiljno raspravljali, ili su žurno koraćali prema drugom kraju grada, gde se pored jednog visokog drveta bresta video toranj crkve, koji je štrčao u nebo.

Dok je prolazio, nekoliko lica pojavilo se na prozorima i pogledalo ga. Nije znao šta ti pogledi znače, ali je osećao da u gradu nešto nije u redu. Nešto se očigledno nedavno desilo i činilo mu se kao da su svi građani još uvek pod utiskom tog događaja.

Poterao je svog konja do gradske štale, ali tamo nije našao nikoga ko bi konja prihvatio i zato ga je sam rasedlao, odveo ga u jednu pregradu i

kratko ga istimario. Zatim je izašao iz štale, noseći na levom ramenu svoje bisage, a u desnoj ruci vinčesterku.

Izašavši na svetlost dana, zastao je i osvrnuo se oko sebe. Nigde ni žive duše. Za desetak ili petnaest minuta, koliko je proveo u štali, ulice su se sasvim ispraznile.

Bacio je pogled prema crkvi i učinilo mu se da je tamo video grupice ljudi, okupljene u senci brestova. Nabravši obrve, preleteo je pogledom po zgradama i ono što je video nije ostavilo bogzna kakav utisak na njega, jer je slične kuće od dasaka i lažne fasade video u mnogim gradovima kroz koje je prošao. Pogled mu se zadržao na jednoj zgradi na suprotnoj strani ulice. Na nadstrešnici visila je drvena tabla na kojoj je pisalo kratko „šerif“. Taj natpis nije bio toliko izbledeo kao većina drugih natpisa.

Uputio se prema toj zgradi i odmah primetio da su vrata otvorena. Pogledao je i druge zgrade i zapazio da su trgovine zatvorene i da su čak i dvo-krilna ulazna vrata saluna iznutra zaključana katancem. Na prozorima oko sebe nije više video lica. Iznenaden više nego ikad, zakoračio je na trotoar ispred šerifove kancelarije i prišao vratima, ne očekujući da će unutra nekog zateći.

Zato je još više bio iznenaden kada je za starim pisaćim stolom ugledao jednog čoveka. Taj čovek je digao glavu i zapadnjak je ugledao lice mrgodno od gneva:

– Šta želite? – upita ga Brest Elton nabusito.

Holidej je spustio pored zida svoje bisage i naslonio pušku na zid. Onda je zabacio šešir na potiljak i pogledao šerifa.

– Odmah ću preći na to – odgovorio je istim tonom. Onda pokaza rukom prema ulici: – Šta se tamo događa?

Elton skrenu ka njemu usijan pogled.

– Skup građana – izustio je oštro. – Slušajte, došljače, izabrali ste rđav trenutak da dođete u ovaj grad. Ako ste samo u prolazu, predlažem vam da odmah nastavite dalje. A ako ovde imate nekog posla, onda je bolje da mi kažete kakav je to posao. Ja sam šerif Elton.

Zapadnjak mu se netremice zagleda u oči.

– Mislim da ste vi čovek koga tražim. Ja sam Dok Holidej.

Elton je nabrao obrve i oštro pogledao visokog avanturistu:

– Čuo sam o vama. Nedavno je opet bilo priče o vašim poduhvatima. Rešili ste neku pljačku u kompaniji Vels Fargo, je li tako?

– Tako je.

Šerif je izgledao zbunjen:

– I šta želite od mene?

Dok se osmehnuo uglom usana:

– Ništa što bi bilo u vezi s kompanijom Vels Fargo. Pokušavam da nađem devojkicu koja se zove Liz Geret. – Zastao je jer je primetio da se Elton trgao. Zažmirio je i upitao: – Šta nije u redu?

– A šta želite od Liz Geret?

– Rekao sam vam: pokušavam da je nađem. Zbog čega, to je moja stvar. Jeste li je videli?

Elton se pažljivo zagledao u zapadnjaka. Zapazio je njegovu čvrstu bradu, oštre pravilne crte lica i energične čeličnoplave oči.

– Jesam. Pre nekoliko dana. Prošla je ovuda s namerom da ode tamo gde smo naišli na njenog brata i onu dvojicu ubica s kojima je pobjegao. Tamo dalje, u onoj stenovitoj oblasti. Teren je tamo zaista neprohodan, samo stene, jaruge i uvale. Nisam želeo da je pustim da ide tamo i pokušao sam da je odgovorim od te namere.

Dok oseti kako u njemu raste nape-
tost:

– Da li joj se nešto desilo?

Elton se namršti:

– Pa mogao bih i tako da vam odgovorim. Dvojica kaubojja tražili su zalutalu stoku, pa su slučajno prošli kroz taj kraj. U blizini jednog potoka u jednom od plitkih kanjona naišli su na logorište. Bilo je tamo tragova borbe, rvanja, kako mi rekoše, jer su našli tragove krvi na steni i ćebadima. Našli su takođe i jednu pušku, koja je bila polomljena i zardala od rose. Našli su takođe i revolver marke „smit i veson“, jedan ulubljeni lonac za kuvanje kafe i slično. Po stanju tih predmeta reklo bi se da je borba bila ogorčena.

– Dali ste mi detaljan opis događaja – konstatovao je zapadnjak – ali na šta to ciljate? Revolver marke „smit i veson“ mogao bi da pripada Liz Geret. Hoćete li da kažete da su i ostali predmeti bili njeni?

Šerif stisnu usne i klimnu glavom:

– Izgleda da je tako.

Dok se natmurio:

– Šta mislite da se desilo?

– Izgleda da ju je neko napao tamo gde se ulogorila i da ju je odveo sa sobom... ili je možda negde zakopao, negde gde je nećemo lako naći. Njenog konja nismo našli, ali peščano tle je mekano i ne zadržava dugo trag tako da ne bismo mogli reći da li je na njenom konju neko odjahao ili ne.

Holidej ga je uporno gledao. Vest je bila loša, ali postojalo je u toj priči, tačnije rečeno, u Eltonovom ponašanju, još nešto što je pobuđivalo sumnju.

– Jeste li sigurni da su te stvari njene? – upita Dok još jednom.

– Sasvim siguran. Pre toga boravila je ovde, u gradu, i mnogo ljudi zapazilo je njenu opremu. Ona je...

Zastao je u pola rečenice i pogled mu je odlutao mimo zapadnjaka na ulicu. Namrštivši se i Dok se polako okrenuo i pogledao napolje. Ugledao je grupu ljudi koja se, krećući se iz pravca crkve, pojavila u glavnoj ulici i uputila se prema šerifskoj kancelariji. Elton je ustao, mrgodnog lica i stisnutih pesnica.

– Kako to da vi jedini niste na skupu građana? – upita ga Holidej iznenada.

Šerif se napravio da nije čuo pitanje i prošavši pored svog posetioca izašao na trotoar. Dok se namršti, sluteći da u onome što se događa postoji nešto što se tiče njega... ili Liz Geret.

Zato i on izađe na ulicu i stade pored šerifa. Tek tada je primetio kako su lica ljudi, koji su stajali u prvom redu, ogorčena i ozbiljna. Ljudi iz gomile su ga zainteresovano gledali, ali većina je i dalje ogorčeno gledala šerifa.

Dok pomisli kako je zanimljivo to što u toj gomili nije bilo nijedne žene.

Hauardske gospođe ostale su pozadi, pola bloka kuća dalje, okupljene neda-leko od crkvenih brestova, ali ipak dovoljno blizu da vide, a možda i da čuju šta će biti rečeno.

Jedan krupan čovek, snažnih ruku i sa zamašćenom prljavom keceljom, za kojeg je Dok pretpostavio da je gradski kovač, bio je po svemu sudeći izabran za glavnog govornika. Kovač je skrenuo pogled s Holideja na nervoznog šerifa.

– Breste, održali smo sastanak i doneli smo odluku – rekao mu je.

Stisnutih šaka, šerif je i dalje čekao.

Kovač, Veliki Džon, osvrnuo se oko sebe i pogledao ostale, kao da je hteo da se uveri da se nisu u međuvremenu predomislili, a onda je oštro pogledao Eltona:

– Odlučili smo da zatražimo tvoju ostavku, Breste.

Oslonjen ležerno na zid zatvorske zgrade, Dok se iznenadio kada je video da su te reči na šerifovom licu proizvele izraz olakašanja. On pruži ruku prema svojim prsima, otkinu metalnu zvezdu s džepića na košulji i baci je u prašinu pred noge Velikom Džonu.

– Evo, imate je – reče kruto, ali učtivo. – Spakovaću svoje stvari i napustiću grad u zalazak sunca.

Okrenuo se s namerom da se vrati u svoju kancelariju, ali je zastao na reči berberina Svensona, koji je doviknuo:

– Zašto si to do vraga učinio, Breste? Da nismo našli onu mapu nikada ne bismo o tome ni reč progovorili.

Holidej se odjednom zainteresovao i podigavši glavu, opazio je da ga je

Elton kratko i oštro pogledao. Onda se namrštio i ponovo zakoračio prema vratima svoje kancelarije. No ovaj put zaustavio ga je zapadnjak, isprečivši se između njega i vrata. Njihovi hladni pogledi su se sreli.

– Sklonite se, Holideje – procedi Elton.

– Još ne. Ma šta da se ovde događa, to ima veze s Liz Geret i zbog toga želim da znam u čemu je stvar.

– Idite dođavola! Rekao sam vam da se sklonite s puta!

Elton je pružio ruku da odgurne Doka u stranu, ali je ovaj raširio ruke i snažno ga odbio udarcem šake u grudi. Elton se zateturio unazad, posrnuo preko uzanog trotoara skoro do sredine ulice. Gomila je zažagorila i pošla korak napred. Eltonova desna ruka spustila se na dršku revolvera, ali je tu i ostala kao zaleđena, jer se u zapadnjakovoj ruci našao čvrsto uperen i zapet kolt.

Gomili je zastao dah i ljudi su počeli uzmicati. Elton je stao kao skamenjen i priznajući svoj poraz, sklonio šaku s drške revolvera, a onda sasvim uklonio ruku od bedra. Bio je bled i zaprepasćen brzinom kojom je Dok potegao oružje.

Zapadnjak se okrenuo ka okupljenim ljudima i obuhvatio ih pogledom:

– Ja sam Dok Holidej – predstavio se – i verujem da su neki od vas čuli za mene. Došao sam ovamo da nađem devojkicu po imenu Liz Geret i čini mi se da ono što se u ovom gradu događa ima neke veze s tim što je njen logor opustošen i što su tamo nađeni tragovi

borbe i krvi. Recite mi šta je to u vezi s mapom koju ste pomenuli?

Kada je postavio to pitanje, Dok je upro pogled u šerifa, ali je Elton ostao nem. Veliki Džon koraknuo je kolebljivo napred, ne skidajući pogled sa zapadnjaka:

– U napuštenom logoru našli smo jednu mapu. Pretpostavljamo da ju je devojka slučajno ispustila, možda u toku borbe. Ta mapa bila je nacrtana na jednom pismu, adresiranom Eltonu. Ali ono što je važno to je činjenica da je mapa bila pogrešna. Onaj ko bi se ravnao prema njoj sigurno bi zalutao u kanjonima i izvesno je da bi nastradao i umro od gladi pre nego što bi našao put za povratak. Nama se čini kao da je Elton namerno nacrtao tu mapu i da je devojku iz nekih razloga uputio na pogrešan put.

Dok se obrati šerifu:

– Izgleda da ste baš tako nešto imali na umu. U čemu je stvar, Eltone? Zbog čega ste Liz Geret poslali u skoro sigurnu smrt?

– Ah, nije sve to tako strašno! Želeo sam samo da se zagubi za nekoliko dana da joj na taj način uteram strah u kosti. Da se posle nekoliko dana nije pojavila, ja bih pošao da je tražim.

– Ali zašto, dodavola? – procedi Dok kroz zube, opažajući da su i svi građani isto tako željno želeli to da saznaju.

Elton je duboko uzdahnio i slegnuo ramenima:

– Stvarno ne znam zašto. Bila je to neka trenutna želja, nagon koji nisam mogao da obuzdam.

– Trenutna želja i nagon koji niste mogli obuzdati, a koji ljude može da košta života – preseče ga Dok oštro.

Elton je ponovo slegnuo ramenima:

– Pretpostavljam da sam bio gnevan zbog toga što nam je potera za beguncima propala. Po svim pravilima trebalo je da smo ih uhvatili. – Pogledao je ljutito okupljene građane: – Ali ovi ljudi su me izneverili. Suviše sporo su išli i zauzimali položaj. Bojali su se kuršuma. I tako se desilo da su mi ubice pobile.

Zapadnjak je nabrao obrve:

– Bila su tri begunca, Eltone. Zar ste zaboravili Bena Gereta?

Elton je pocrveneo.

– Ne, nisam ga zaboravio, ali njega prosto ne stavljam u isti rang s onom drugom dvojicom.

– Uzgred budi rečeno, Breste – govori ponovo berberin Svenson – kivan si na nas i tvrdiš da su zlikovci pobegli zahvaljujući našim greškama, ali neka me đavo nosi ako znam zašto se ljutiš. Rekao si da možemo podeliti tvoj deo nagrade, pa čak i da ćeš dodati hiljadu dolara. Prema tome, nisi žudeo za novcem. Šta je onda razlog tvoje ljutnje? Želja za slavom?

Šerif se napravio kao da nije čuo Svensonove reči i zagledao se u Doka, nastavljajući da se pravda:

– Kada se ta đavolja devojka pojavila hteo sam u prvi mah da joj ne dam uopšte nikakva obaveštenja. Zbog toga sam i nacrtao mapu koja bi je odvela u kanjone u kojima bi ona zalutala. Pretpostavljao sam ipak da će posle nekoliko dana uspeti da se vrati. Nisam imao nikakvu rđavu nameru.

– Ali bez obzira na to izgleda da je ona vrlo rđavo prošla! – zaključio je Svenson.

Elton se žustro okrenuo:

– Zaveži, prokleti glupane! – prasnu.

Svenson ga je ljutito pogledao, ali nije ništa odgovorio. Sada je Veliki Džon istupio napred.

– Još nešto, Breste – progovorio je.

– Otkud si znao da će se banditi ulogoriti baš u tom kraju? Bili su primećeni mnogo milja severnije i ni po čemu se nije znalo da će krenuti pravo u oblast kanjona i jaruga. A ti si nas praktično odveo direktno tamo.

– Ovo je vrlo zanimljivo pitanje – primeti Dok.

– Čista srećan – rekao je Elton. – Pa kuda su se na drugu stranu mogli uputiti? Morali su se sakriti u kanjonima. To je najbolje mesto za skrivanje u celoj okolini.

– To je tačno – potvrdi Veliki Džon pomirljivo. – Ali ipak ostaje pitanje baš onog kanjona. Ti nisi ni tragao po okolini, već si se uputio pravo tamo.

– Izgledalo mi je da je to najpogodniji put za prolaz – odgovori Elton, ne prikrivajući želju da promeni temu razgovora. – U svakom slučaju, dosta mi je odgovaranja na vaša pitanja. Dali ste mi otkaz i ja sam vam vratio vašu značku. Sada odlazim.

– A ne, još nećete otići! – odseče Dok i sevnuvši očima, prepreči mu put. – Zahvaljujući toj mapi vi ste tako reći ubili Liz Geret. To je delo za koje ćete morati da odgovarate.

Elton se podrugnu:

– Mislite?

Zapadnjak je klimnuo glavom i naglo gurnuo vrhom kolta bivšeg šerifa, udarivši ga u pleksus. Elton je izgubio dah i presamitio se. Dok je digao koleno i zadao mu udarac kolenom u lice, odbacivši Eltona nazad do prvih ljudi u uskomešanoj gomili. Elton se stro-poštao na zemlju. Dok je vratio revolver u futrolu i stegao pesnice.

– Ustaj, kućkin sine – rekao je tiho.

Gomila je ustuknula. Elton je, bauljajući, ustao na noge, ružno iskrivljenog lica, sa crvenim pečatima na čelu gde ga je pogodilo zapadnjakovo koleno. Urliknuo je i stisnutih pesnica i oborene glave jurnuo napred. Dok mu je pošao u susret i izbegavši njegove pesnice, zadao mu kroše u lice, a onda, kada se Elton upola okrenuo, i udarac nogom u donji deo leđa.

Kada je Elton zaplivaio kroz vazduh i pao ničice, neki u gomili su se nasmejali. No smeh je odmah zamro kada je bivši šerif pružio ruku i mašio se revolvera.

Dok je zamahnuo nogom i vrhom čizme pogodio Eltona u zglavak ruke. Šerifova ruka od tog udarca polete visoko iznad glave, a utrnuli prsti ispustili su do tada čvrsto držanu dršku. Revolver je poleteo kroz vazduh i pao pred noge oduševljenih građana. Šerif se bolno uhvatio za zglavak ruke drugom rukom i otkotrljavši se dalje od zapadnjaka, konačno skočio na noge.

Holidej mu je priskočio i zadao mu udarac u grudi, ciljajući drugim glavu. No, Elton je uspeo da se sagne i izbegne taj drugi udarac, a Dok izgubi ravnotežu.

Pognuvši glavu, sada je Elton bio u prilici da zapadnjaku zada udarac u pleksus i on je tu šansu iskoristio. Holidej se poveo unazad, izgubio dah i previo se u pasu. Kao maločas njegov protivnik, i Elton je digao koleno da dočeka Doka udarcem u lice, ali je Dok to eskivirao i udarac ga je pogodio u rame. Izgubivši ravnotežu, Holidej se zaneo i pao na stranu. Elton mu zadade dva udarca nogom u rebra i ošamućeni zapadnjak je bio odbačen u prašinu i dalje bez daha. Kroz izmaglicu polusvesti više je naslutio nego video približavanje zamahnute čizme i da bi izbegao udarac očajnički se izvio, ali ga je čizma ipak zakačila po licu. Od udarca glava mu je poletela unazad, a za njom i celo telo i Dok se našao na leđima.

Uveren da je pobeda na njegovoj strani, Elton je priskočio bliže i digao nogu da bi svom snagom zgazio petom Dokovo krvlju umazano lice.

No Holidej je u deliću sekunde okrenuo glavu i potpetica mu je samo oderala obraz. Oštar bol ga je trgao i podsetio na nužnost da pređe u akciju. Još nedovoljno svestan šta čini, instinktivno je napravio začuđujuće brz trzaj telom i našao se na nogama. Bio je još nestabilan, zanosio se i kolena su mu klecala, ali je ipak bio toliko pribran da pesnicama i podlakticama štiti lice, a laktovima grudi i pleksus. Uzmicao je pred kišom udaraca, nalazeći instinktivno najbolje kontrapoteze zaštite sve dok odjednom nije stao. Onda je koraknuo napred i jednim snažnim zamahom razbio Eltonov gard. Nije više nameravao da dopusti da ga Elton

obori. Nastavio je da ide napred korak po korak, zadajući udarce, izbegavajući Eltonove pesnice, ali stalno vrebajući priliku za onaj konačni udarac. Elton je pokušavao da se zakloni pesnicama, ali pred Holidejevim munjevitim napadima nije bilo zaštite. Dokove pesnice su neodbranljivo nalazile put do Eltona, a udarci su ga potresali strahovitom snagom.

Onda je jedan udarac pogodio Eltona u lice i skoro ga podigao s tla. Bivši šerif je, uz potmuo tresak, pao na zemlju i uspravivši se u sedeći položaj, trepćući, tupo pogledao na tle između svojih nogu na koje je iz njegovog nosa kapala krv. Mada je jedva sedeo, pokušao je da ustane i kada je uz silno batrganje uspeo da se uspravi, zapadnjak ga je spremno dočekao. Iako nije voleo što mora dotući već pobeđenog protivnika, Dok je znao da se sukob drugačije ne može okončati. Prišao je korak bliže, zamahnuo šakom u širokom luku i podnožjem šake zadao strahovit udarac Eltonu u vrat. Šerif se okrenuo oko sebe i kao posečeno stablo srušio se na tle.

Holidej je nekoliko trenutaka ostao stojeći nad oborenim protivnikom. Izvadio je iz džepa maramicu i počeo brisati povrede na licu. Onda mu se pogled zadržao na pesnicama, koje su na nekoliko mesta bile oguljene od snažnih udaraca. U tom trenutku prišao mu je Veliki Džon i pokazao mu česmu na drugom kraju ulice. Zapadnjak se uputio tamo da se ispljuska vodom po licu, trudeći se uz dosta napora da korača čvrsto, iako mu je u glavi još bučalo od Eltonovih udaraca.

Dok je on završavao s umivanjem, neko je podigao pretučenog Eltona na noge. Dvojica su ga pridržavala, dok se on pijano ljuljao, trudeći se da održi ravnotežu. Jednog oka potpuno zatvorenog, nosa podnadulog i iskrivljenog i otečenih vilica i lica, izgledao je veoma jadno. Na njemu nije više bilo ničega što bi makar malo podsećalo na autoritet nekadašnjeg šerifa.

Kada je zapadnjak, brišući maramicom lice, prošao pored njega, Elton je zaplićući jezikom progovorio. Mada isprekidane i teško razumljive, njegove reči su ipak odjeknule kao pretnja:

– Holideje, potpisao si sebi smrtnu presudu. Od sada ti si živi mrtvac!

Grupa ljudi pogurala je Eltona prema česmi, a zapadnjak se, ne odgovorivši ni reči, umornim korakom uputio niz ulicu.

*

Pećina je Bena Gereta u mnogome podsećala na zatvorsku ćeliju u Džalisbergu i on je uskoro počeo da biva nervozan.

Činilo mu se da su mu njegovi prisilni saputnici sada bar u izvesnoj meri verovali. Nisu mu više postavljali ograničenja i mogao se kretati kud hoće u granicama kanjona, pa mu je čak dozvoljeno i da nosi revolver. Zbog toga je na neki način bio i zadovoljan. Uostalom, mogli su ga se oni lako otarasiti čim su pobjegli iz Džalisberga, pa ipak to nisu učinili i doveli su ga čak dovde, verovatno zbog toga što je Kerni osećao neku obavezu prema njemu. Benu se činilo da Kerni, uprkos svo-

joj zločinačkoj prirodi, namerava da održi reč i da će ga banditi odvesti sa sobom u Kernijevo sklonište u Teksasu.

To je donekle i zabrinjavalo Bena, jer je on i dalje imao na umu nameru da nekako vrati vlastima opljačkani novac... kao dokaz u svoju korist. Njegova osećanja prema Kerniju bila su podeljena: s jedne strane ga je mrzeo i bio ogorčen zbog njegovog držanja tokom istrage, a i kasnije, pri bekstvu, ali ga je, s druge strane, uvažavao zato što mu je poštedeo život.

Sa Emersonom nije bio načisto. Taj zlikovac mu se često osmehivao, ali su njegove opaske uvek skrivale u sebi izvesnu dozu otrova.

Mladi Geret je žudeo da sazna zbog čega se Kerni odlučio da ga povede s njima i zašto se na taj način opterećivao dodatnim teretom. Izgledalo mu je da za to i nema nekog pravo razloga i tim više je Bena sve to kopkalo.

– Šta si se toliko zamislio, momče?

Ben se trgao i odvojio od zida pećine blizu ulaza, gde je dotle stajao i okrenuvši se, pogledao Kernija. Ovaj je sedeo naslonjen na stenu i tankim drvce-
tom čačkao zube.

Ben je slegnuo ramenima i napravio izraz dosade na licu.

– Koliko dugo ćemo još ostati u pećini? – upita.

– Nećemo dugo. Zašto? Počinje da ti biva dosadno?

Ben klimnu glavom:

– Podseća me na Džalisberg.

Kerni se nasmejao i pokretom ruke pokazao na mesečinom obasjan ka-

njon, koji se pružao nasuprot ulazu u pećinu:

– Ovde nema vrata, momče. Možeš izaći u svako doba, kad ti se prohte. Nije ni hladnije ni vlažnije nego u ćeliji. Ako bi neko od mene tražio da biram, ja bih uvek izabrao ovu pećinu.

Ben Geret je sumorno uzdahnio:

– Verovatno si u pravu. Ali ipak se osećam nekako skućeno. Ne krećem se i ne mrdam nikuda odavde.

– Krenućemo kad izađe sunce. Mislim da smo se ovde dovoljno dugo zadržali. Pretpostavljam da se već sve dovoljno smirilo. Pre dan ili dva gonila nas je potera, ali sem toga nije se zbililo ništa drugo i verujem da je sada put dovoljno čist i bezbedan za pokret.

– Munuo je grubo Bena u rame i glumeći prijateljstvo, lukavo mu se osmehnuo: – Poći ćemo pre nego što potpuno pošandrcaš od ovih zidina, važi?

Ben se kiselo osmehnuo:

– Znači li to da polazimo za Teksas?

– Čuj, momče, nikada nisam rekao da odavde polazimo za Teksas. Rekao sam samo da ćemo napustiti ovu pećinu.

Ben ga zbunjeno pogleda. Videvši to, Kerni nastavi:

– Bene, moram ti nešto reći. Zbog čega misliš da smo uopšte došli u ovaj kraj? Misliš li da smo tek tako zapuicali kroz ovu pustoš da bismo sedeli u ovoj rupi? Reci!

– Mislim da ste došli ovamo zbog toga što ovde ima mnogo neprohodnih mesta, zgodnih za skrivanje.

Pre nego što je Ben to izrekao do kraja, Kerni je već počeo odmahivati glavom:

– Nisi pogodio! Jeste da je i to jedan razlog, ali postoji i drugi... i to mnogo važniji. – Zažmurio je i prodorno pogledao radoznalog mladića. – Taj drugi razlog je plen. Novac koji smo opljačkali iz banke. On nikada nije nađen, dečko, kao što znaš. A to zbog toga što je bio dobro sakriven. I to upravo ovde.

Ben je zinuo od tobožnjeg iznenađenja:

– Jednom si mi nešto nagovestio da je to mesto negde u blizini, ali mislio sam da se u ovoj pećini krijemo da bismo umakli poteri.

– Jednim udarcem dve muve, momče!

Mladi Geret je neko vreme ćutao. Onda se ponovo javio:

– A kako znaš da je plen još uvek tamo gde ste ga ostavili?

Kernijevo lice se smračilo:

– Bilo bi bolje da je tamo.

– Razume se. Ali kako možeš biti siguran? Hoću da kažem da ste vas trojica učestvovali u pljački. Vas dvojica ste uhvaćeni. A treći...

Kerni se lukavo osmehnuo:

– Slobodan je kao ptica.

– Gde?

Kerni je navukao neprozirnu masku na lice i Ben je shvatio kako bandit nije ni izdaleka tako samouveren kao što je pokušavao da prikaže.

– Kada smo opljačkali banku – reče Kerni – on je našao častan posao. Nije mogao zatim jednostavno da da ostavku, da pokupi novac i s njim ode negde, a da ne rizikuje da se mnogi zamisle zbog tog njegovog postupka. Ne, s obzirom na posao koji je obavljao. O, ne brini, verujem da bi nas on prevario samo da je mogao! U stvari, postojala

je mogućnost i za to i to je razlog što ćemo mi prvi nastupiti.

Ben ga je iznenađeno pogledao:

– Nameravate da vi pređete njega?

Kerni se cinično osmehnuo:

– Čuj, momče, računam da Loni i ja imamo pravo na neku vrstu nadoknade za onih šest meseci koje smo proveli tucajući kamen u Džalisbergu.

– Neće li se on setiti Teksasa?

Kerni se promuklo nasmejao:

– Pa šta?

Ben je nabrao obrve, ali ga je bandit pljesnuo rukom po ramenu i nasmejao se:

– Bolje se vrati u pećinu i odspavaj još malo, momče! Krenućemo čim sunce izgreje.

Ben se vratio u pećinu i zavukao se između ćebadi, ali nije zaspao. Ležao je tako, praveći se da drema, sve dok prva sivkasta svetlost zore nije prodrila u unutrašnjost pećine.

Malo posle toga napustili su skrovište.

Izjahali su u kanjon ispunjen ranom jutarnjom maglom i vijugavim putevima uputili se kroz predeo kojim bi se, po mišljenju mladog Gereta, i puma dvoumila da li da pođe ili ne. Jahali su tako više od dva časa, čas se penjući, a čas spuštajući, a jednom su čak prošli i kroz jedan prirodno načinjen onizak tunel, koji se probijao kroz dobar deo planine. Taj tunel ih je odveo u jedan klanac gusto obrastao žbunjem, a onda su se ponovo počeli penjati. Kad su stigli do vrha, puteljak se odjednom počeo okomito spuštati prema nečemu za šta je Ben u početku mislio da je samo običan procep tla. Ali

ma koliko da je taj procep bio uzan, ipak je bio dovoljno širok da se kroz njega prođe, naravno peške, vodeći konje za sobom.

Kerni i Emerson su, međutim, tačno znali šta rade. U podnožju puteljka pojahali su konje i prošli kroz kanjon, probijajući se kroz isprepletano granje kupine, žalfije i pamukovca. Ben je postao svestan da bez njihove pomoći nikada ne bi mogao naći izlaz iz te vrleti.

Dojahali su do jednog granitnog zida i tu sjahali. Ben je sledio njihov primer, a onda, sledeći dvojicu ubica, pošao kroz brešu starog odrona do jedne čvrste stene, koja se dizala na njihovom vrhu. Iza te stene bilo je dovoljno prostora da u njega može stati jedan čovek.

Na tom mestu nalazila se rupa u tlu, oivičena ravnim komadima stena.

Kerni je ustuknuo i ubilački izraz zamračio mu je lice. Emerson se progurao pored njega, bacio pogled na uokvirenu rupu, a onda se okrenuo i iz usta mu je pokuljala bujica užasnih psovki.

Ben je nabrao čelo. Znao je da je plen nestao i da ga je treći pljačkaš već uzeo.

– Izigrao nas je i zbrisao – procedio je Kerni.

– Ko? – upita mahinalno mladi Geret.

Obojica bandita pogledali su ga iskočanim očima. U Emersonovima je gorela žed za osvetom.

– Brest Elton!

– Brest Elton? – zapanji se Ben. – Onaj... šerif?

Kerni klimnu glavom:

– Baš taj.

– Je li on... treći čovek?

Kerni ponovo klimnu glavom:

– Jeste. Posle pljačke podelili smo se i Elton se odvojio prvi. Čuo je da postoji neki grad Hauard i da tamo traže šerifa. Računao je, u stvari, svi smo računali da bi bila izvanredna šala ako bi se on prijavio i dobio taj posao. Namera je bila da se zadrži u tom kraju kako bi bio u mogućnosti da drži na oku mesto gde smo sakrili plen.

– Ili da pobjegne s njim...

– Pa mi smo već dugo vremena bili ortaci i zajedno smo izveli brojne poslove. U svakom slučaju, kao što sam ti rekao, taj novac je bio još vrlo vruć. Predstavnici zakona obično pažljivo motre na sve one koji troše veće količine novca i na one koji se tek tako, preko noći, iznenada obogate. Računali smo zbog toga da će Elton biti mudar i da se neće navući na tanak led. Bilo bi u najmanju ruku čudno, ako ne i sumnjivo, ako bi posle mesec ili dva dao ostavku i otišao, a posle toga se pojavio na nekom drugom mestu s gomilom para u džepu. Mi smo tako radili i ranije: izvodili smo pljačke, prikrivali plen i ostavljali ga da leži izvesno vreme pre nego što bismo ga uzeli da ga potrošimo. To je bio glavni razlog što smo dugo vremena uspevali da ne budemo uhvaćeni.

– Ali ovaj put vam to nije uspelo.

– Tako je. Negde smo napravili grešku, pa smo Loni i ja uhvaćeni, ali za Eltona se nismo brinuli. Nekoliko puta je pokušao da nas spase, ali mu to nije uspelo.

– Zato ste morali da iskoristite mene.

Kerni lagano klimnu glavom i pogled mu postade leden i tvrd.

– Da. A Elton je izgleda izmenio ćud. Ili se umorio čekajući svoj deo plena, pa je došao ovamo i uzeo ga. – Lupio je pesnicom o drugu šaku. – Kučkin sin, dobro nas je prešao!

– Pobeći će u Teksas – upade mu Emerson u reč. – Tamo ćemo ga uhvatiti, Vine.

Kerni se žustro okrenuo ka njemu:

– Razume se da hoćemo. Ali proći će dosta vremena pre nego što on ili mi stignemo u Teksas.

Emerson se namršti:

– Imaš nameru da se ovde zadržimo?

Kerni je pokazao raskopano skrovište iza stene:

– Prema tragovima mislim da je skrovište otvoreno juče ili prekjuče. Elton se ne nada da smo mi došli ovamo da proverimo. Verovatno računa da smo miljama daleko odavde. A mi ćemo biti oprezni i ako budemo pažljivo postupali još ga možemo fino upecati... i napuniti naše bisage parama pre sutrašnjeg izlaska sunca.

– To je dosta riskantno, Vine, znaš?

– Zar hoćeš da ga pustimo da nam odnese naš deo?

– Dodavola, ne...

– Onda ćemo poći za njim.

Rekavši to spustio se niz odron i uputio se prema konjima.

Ben je pogledao Emersona, a ovaj je samo počeošao rukom čekinjavu bradu i uzdahnuo. Slegnuvši ramenima, mladi Geret je pošao niz padinu za Kernijem.

*

I Holidej je bio u poteri. U poteri za čovekom i ženom. Za Silverom i Liz Geret.

Mnogobrojni građani opisali su zapadnjaku Silvera kao nepoznatog došljaka, koji se u Hauardu previše interesovao za Liz Geret i to je pobudilo zapadnjakove sumnje. Ali štalski momak bio je taj koji ga je konačno uputio na Silverov trag.

Sada je znao koga treba da goni. Imao je njegov opis i nikakve zabune u ličnosti nije moglo biti. Sa Silverom se već u nekoliko mahova sreo, ali im se interesi do sada nisu sukobljavali. Taj čovek, Dok je to znao, bio je lovac na ucene i ako bi za nekim bila raspisana značajna nagrada, nije bilo mesta sumnji da će se Silver u taj poduhvat upustiti. Taj lovac na glave bio je, dakle, u zapadnjakovom životu potpuno sporedna pojava i sukoba među njima dosad nije bilo. Da je bilo drugačije, jedan od njih sigurno više ne bi hodao Zemljom.

Silver je bio čovek koji je sve završavao revolverom, ako reči ne bi bile dovoljne.

U tih nekoliko sporadičnih susreta zapadnjak je u njemu prepoznao surovog, hladnokrvnog ubicu. A u poslednje vreme Silver je sve više pokazivao znake da mu je krv žrtve bar isto toliko važna, koliko i sama ucena. To se događalo izvesnom broju lovaca na ucenjene posle dugog bavljenja lovom na ljude. Postajali su više ubice, a manje srebroljupci, koji to čine radi novca. Najzad, po svojoj prirodi to su bili

surovi ljudi, kojima čovečji život nije značio ništa i nijedan od njih nije hteo da sebi stvara glavobolju time što će pružiti nekom uhvaćenom šansu da spase glavu. Ako je u poternici pisalo „živ ili mrtav“, nije bilo nikakve sumnje da će lovac na glave svoju žrtvu isporučiti mrtvu. Ponekad su lovci na ucenjene privodili u tom stanju ucenjene bandite čak i ako u poternici nije bilo pomena o tome da li zločinac treba da bude priveden živ ili mrtav.

Silver je dugo godina uspeo da preživi zahvaljujući svojoj životinjskoj lukavosti, koju su neki pogrešno smatrali genijalnošću i zahvaljujući svom savršenom poznavanju prirode po kojoj se kretao. Znao je nepogrešivo da prati tragove, a isto tako bio je izvanredan u zametanju sopstvenih tragova i iznalaženju takvih logorišta koja su mu pružala prednost u slučaju napada na njega.

Sve je to uspeo zahvaljujući instinktu, sličnom onom koji poseduju životinje. Zapadnjak, međutim, takve ljude, kao što je Silver, nije cenio, iako su ga neke detektivske agencije koristile zbog rezultata koje je ostvarivao, ne mareći za podlost njegovih metoda.

Znao je zašto je Silver zarobio Liz Geret i mogao je da pretpostavi kako će taj lovac na ucenjene iskoristiti devojku kao ulog u pogađanju, kada bude pristigao trojicu begunaca. Kerniju i Emersonu Liz neće ništa značiti, ali Benu hoće. Svako neslaganje koje iz toga u logoru begunaca bude proisteklo, delovaće u Silverovu korist.

Zapadnjak je naslućivao da će njegov sledeći susret sa Silverom značiti

i poslednji dan života toga lovca na učenjene.

Oblast kanjona bila je jako neprohodna, pa je bilo teško pratiti trag čoveka koji je za sobom vodio zarobljenu ženu. Ipak, uspeo je da nađe dovoljno tragova koji su u njemu stvorili predstavu o pravcu kojim se lovac na učenjene kretao. Ali Dok je morao da se kreće polako i oprezno, znajući Silverovu sposobnost da lukavo iznenada skrene u nepoznatom smeru, ili čak da se vrati putem kojim je već prošao i da goniocu pripremi zasedu, ili čak da mu zađe iza leđa. Taj čovek vodiće računa o svojoj sigurnosti. Činjenica da nije gubio vreme da prikrije svoje tragove govorila je ili da mu se žurilo ili da ga nije bilo briga. To je od njega činilo protivnika opasnijeg nego ikad.

To je, takođe, značilo da je Silver spreman da ubije svakoga ko bi pošao za njim i pokušao da ga spreči. Zbog toga je Dok bio zabrinut i jahao je oprezno, s puškom na sedlu ispred sebe, širom otvorenih očiju, šestareći pogledom u potrazi za znacima koji bi ga mogli upozoriti da negde pred njim vreba opasnost. Veliki deo vremena utrošio je idući pešice, ili klečeći, ispitujući tle, neku polomljenu grančicu ili savijenu vlat trave, prevrnut kamen sa znacima sveže vlage na donjoj strani, zgažen mravinjak ili krtičnjak. U smiraj dana motrio je ptice koje su, kružeći pre toga nad kanjonima uz pomoć vazдушnih strujanja, sletale da bi našle mesto za noćni počinak negde pored nekog izvora.

Treće večeri Dok je ugledao jato ptica koje su sletale na izabrano kona-

čište pre mraka i već je hteo da na komad papira, na koji je ucrtao mapu okoline, ubeleži i taj izvor, kada su ptice odjednom naglo skrenule pravac leta. Počele su da kruže, odleću i doleću, da se spuštaju i ponovo dižu prema rumeno obojenom nebu. Raširenih krila, letele su preko litica kanjona i ostale u blizini izvesno vreme, a onda su odjednom poletele prema zapadu, gde su u daljini postale samo niz crnih tačkica.

Zapadnjak je zaključio kako mora postojati neki razlog zbog kojeg se ptice nisu spustile na nameravano konačište. Tamo je izvor i nešto ih je sprečilo da slete. Posle toga odletele su u pravcu drugog izvorišta i Dok je želeo da zna zbog čega. Može biti da se na pojilu već nalazila neka divlja životinja, koja je došla na pojilo, ali ako bi ta pretpostavka bila tačna, onda bi ptice verovatno kružile iznad njega sve dok zver ne bi ugasila žeđ, a onda bi se spustile. No, bez obzira šta ih je sprečilo da slete, razlog njihovog odlutanja još uvek je bio tamo, jer su ptice potpuno odustale od svoje prvobitne namere.

Postojala je mogućnost da je neko kod izvorišta podigao logor. Taj neko mogli su vrlo lako biti Silver i Liz Geret.

U nepoznatom predelu teško je bilo naći put po pomrčini, ali do potpunog spuštanja noći preostao je još jedan čas, a možda i više, i Dok je počeo da se penje neravnim, uzanim puteljkom koji je vodio duž zida uskog kanjona... Posle serija iscrpljujućih penjanja i spuštanja, stigao je do vrha litice, ug-

lavnom idući pešice i vukući za sobom svog konja, koristeći pri tome svu svoju snagu i težinu kako bi uplašenu životinju naterao da pođe za njim. Nekoliko puta konj se okliznuo i očajnički zakoprcao da ne izgubi ravnotežu, odbacujući pritom kopitama kamenje preko ruba puteljka, koje je zatim palo u ponor. Puteljak, kojim je išao, bio je u stvari niz stepenasto postavljenih prirodnih ispusta i proširenja u litici, od kojih su neka bila šira, a neka uža. Kada se konačno ispeo na vrh i, iscrpljen i zadihan, opružio se po travi, zapitao se kako mu je uopšte pošlo za rukom da stigne dovde. Jedno je, međutim, bilo izvesno: ako bude morao da se s tog vrha spusti, onda to neće uraditi istim putem kojim je došao.

Na vrhu litice postojao je jedan ravan prostor, širok otprilike trideset metara, koji se na drugoj strani stepenasto spuštao, stvarajući savladivu strmu padinu. Kada se odmorio i počeo normalno da diše, zapadnjak je ustao, još uvek pomalo drhtavih nogu i ponovo prihvatio vođice svog konja. Prišao je udaljenom kraju litice i pogledao dole.

Na nebu još nije bilo ni zvezda ni mesečine. Pošto je vezao svog konja i dao mu pregršt zobi, seo je i počeo da razmišlja. Morao je nešto prezalogajiti, jer ga je čekala neizvesna noć, pa je iz bisinga izvadio komad sušene govedine, koju je počeo da gricka i zaliva vodom iz čaturice, iščekujući da grane mesec. Nešto ga je, međutim, zabrinjavalo: iz daljine se čuo neki bučan šum. Činilo mu se da on dopire iz kanjona. U prvom trenutku pomislio je kako vetar, prodirući u kanjon kroz levkast ulaz

stvara buku koja je ličila na zavijanje. No, osetivši na licu njegov topao dah, zaključio je kako taj povetarac ne može proizvesti šum koji je čuo. Kiša nije padala, a i kako bi kad na nebu nije bilo nijednog oblačića. Pa ipak, u daljini se čuo neprekidan šum, nalik na šaputanje, tačno onako kako šumi kiša kada curi s krovova.

Onda se odjednom iznad obzorja digao mesec i Dok je osmotrio prostranstvo ispred sebe. Nigde nije video svetlucanje vatre, ali u dolji je sigurno moralo biti neko izвориšte. Verujući kako bi na površini vode morao da se pojavio odblesak mesečine, Dok je pogledom tražio izvor ili čak veću lokvu pored litice kanjona. Kada je mesečina obasjala srebrnastu traku vode koja je presecala severni deo prostrane dolje, Dok je shvatio šta je proizvodilo taj čudni šum čije poreklo nije dotle mogao da odgonetne.

Bio je to vodopad.

Duž obale rečice nije bilo ni traga od nekog logora, ali postojala je šansa da se pri dnevnoj svetlosti nešto može ugledati. Nije, međutim, nameravao da ostane na iskošenoj visokoj litici do izlaska sunca. Pokušaće da siđe u dolinu, koristeći onu blažu padinu i ako bude imao sreće biće na ravnom dnu kanjona u isto vreme kada to dno obasja svetlost jutra. Plan mu je bio da pregazi rečicu pa da onda pođe za njenim tokom sve do vodopada. Ako je neko tamo ulogoren, onda se logor svakako nalazio na drugoj obali, jer je ova strana bila preuska. Ipak, isplatilo se da to čovek proveriti. Silver je bio od one vrste ljudi koji umeju

da nađu ravnu stenu i dovoljno kame-
nja za zaklon, pa je možda mogao da
napravi logor i na teže pristupačnoj
obali.

Zapadnjak se umotao u ćebad i skoro
odmah zaspao. Probudio se pre nego
što su poslednje zvezde izbledele na
nebu i pošto je prezalogajio malo su-
vog mesa i popio nekoliko gutljaja vo-
de, osedlao je konja i ohrabrio ga s ne-
koliko tiho izgovorenih reči. Zatim je
pojahao.

Bilo je to vrlo opasno spuštanje kada
je, klizajući se i trudeći se svim snaga-
ma da zadrži ravnotežu, konačno u
trku sleteo do dna kanjona. Nebo iznad
njegovih litica već je bilo bledezlatne
boje. Dok je zategao vođice, ponovo
ohrabrio konja nežnim pohvalnim reči-
ma i, tapšući ga po vratu, pogledao
prema nebu. U kanjonu je još uvek vla-
dao mrak, ali znao je da taj mrak neće
još dugo trajati. Morao je da požuri ako
je želeo da iznenadi onoga što je logo-
rovao pokraj reke.

No, mada je brižljivo i temeljito pre-
tražio obalu rečice, nije našao ni traga
od nekog logora. Bar ne pri mutnom
svetlu svitanja. Možda će pri punoj
svetlosti naći bar neki sitan trag koji
će ga uputiti ka Silveru, ali u ovom
trenutku nije se osećao ni miris dima,
jer Silver nije bio toliko glup da zapali
vatra ukoliko nije bio potpuno siguran
da ga niko ne prati. A to što je i Sil-
ver bio gonilac, jer je progonio i
družinu, značilo je da mora pažljivo
motriti i ispred i iza sebe.

U tom trenutku zapadnjakov pogled
zadržao se na travnatoj obali rečice.
Na jednom mestu trava je bila iščupa-

na, kao da se na njoj okliznulo konjsko
kopito. Dok izvadi pušku iz futrole i
što je tiše mogao zategao je obarač, jer
je metak već bio u cevi. Polako je pre-
bacio nogu preko konjskih sapi u na-
meri da sjaše, tražeći istovremeno po-
gledom najbliži zaklon. Ne liči na Sil-
vera, pomislio je, da iza sebe ostavi
tako jasan trag.

Tada preko rečice odjeknu pucanj.

Holidejev konj se propeo na zadnje
noge, resko njisnuo i nogama zamla-
tario po vazduhu, a iz rupe u očnoj
duplji briznula mu je krv. Dok se odba-
cio dalje od životinje koja se srušila i
dok je leteo kroz vazduh, puška je po-
novno grmnula. Osetio je da ga je udar
taneta ujeo za nadlakticu leve ruke. Od
tog udara okrenuo se u krug i taj okret
spasao ga je od sledećeg metka, koji
je doleteo odmah za prethodnim. Olovo
mu je okrznulo uho i niz ušnu školjku
počela mu se slivati krv.

Pao je u travu i osetio da zemlja pod
njim podrhtava od smrtničkih trzaja
pogođenog konja. Reagujući instink-
tivno, Dok se bacio iza tela mrtvog ko-
nja i tek što je prilegao uz još topao
trbuh životinje, začuo je tup udar dva
kuršuma. U tom trenutku opazio je me-
sto odakle je strelac iz zasede pucao:
on se nalazio tik uz podnožje litice, iza
nekih stena koje su bile tako postav-
ljene da se s ove strane rečice činilo
kao da iza njih nema mesta ni za guš-
tera, a kamoli za čoveka.

Pridigao se malo da nanišani i uzvra-
ti vatru, ali se trgao unazad kada je je-
dan metak pogodio magacin njegove
puške i izbacio mu je iz ruke. Dok je
ostao da leži, grčeći lice od bola koji

ga je prostrelio kroz levu ruku. Mašio se desnom rukom svog kolta ali mu je ruka ostala prazna. Koltovi su ispali iz futrole verovatno onda kada ga je konj zbacio. Nije ih bilo nigde u blizini i izgledalo je kao da je mrtva životinja pala preko njih.

To je značilo da je ne samo ranjen već i nenaoružan.

*

Dok Holidej je ležao na leđima, skoro priljubljen uz konjsko truplo koje se brzo hladilo. Pokušavao je zubima da zategne maramicu oko povređene ruke. Taj primitivni zavoj sprečavao je da se iz plitke rane odliva krv, ali metak je ostao negde unutra, uglavljen između mišića i kostiju i nije mogao da očekuje da će mu bol popustiti pre nego što metak bude izvađen.

Zavukao je levu ruku u košulju i zakopčao dugme. Time je sprečio nepotrebne pokrete ruke, ali i najmanji pokret izazivao je bol. Ubica iz zasede, a to je nesumnjivo bio Silver, ispalio je u međuvremenu nekoliko hitaca i do tada je već verovatno zaključio da je Dok nenaoružan, čim nije uzvratio vatrom. Holidej se pitao koliko će još vremena proći pre nego što Silver odluči da ga napadne. Ležeći na leđima, uz pomoć lakta i nogu uspeo je da se pomakne stopu-dve, kako bi ispod konjskog vrata mogao da osmotri rečicu i njenu obalu. Potmulo tutanj vodopada jasno mu je odzvanjao u ušima i pretpostavljao je da količina vode koja pada nije prevelika.

Nije nameravao da daveka ostane prikovan na tom mestu. Krv mu je oticala iz rane i osetio je da gubi snagu. Ako je hteo da nešto preduzme, morao je brzo raditi. Puška mu je bila polomljena, a koltovi su se nalazili ispod konjskog tela, pa mu je kao oružje preostala snaga.

Silver je čekao svoj trenutak. On se bez sumnje nadao da će njegov protivnik jurnuti uz obalu. Dok se osmehnu: Silver će se još iznenaditi... Zgrčio se i prihvatio ranjenu ruku. Uho je prestalo da mu krvari. Oslonio se na zdravu ruku i odupro nogama. Izbrojavši do tri, skočio je preko konja. Tri pucnja su odjeknula jedan za drugim, ali, leteći kroz vazduh Dok je procenio da su hici promašili. Silver je očito bio iznenađen, ali za par sekundi on će već precizno nanišaniti i Dok je dotle morao stići do reke.

Posrnuo je, pao, udario povređenu ruku i bolno kriknuo. Odmah je ponovo potrčao i bacio se u vodu. Pljusak vode prigušio je grmljavinu puške. Hladna voda sklopila mu se nad glavom i matica ga zgrabi i ponese. Kotrljao se i prevrtao u vodi i samo jednom je uspeo da izroni i udahne vazduh. Tane je zujnulo kraj njegove glave. Voda ga je nosila dalje i on je udarao o stene u rečnom koritu. Izronivši ponovo licem na površinu, jasno je čuo dva pucnja i ugledao Silvera kako trči kroz plicak pokušavajući da zadrži rastojanje za siguran hitac. Dok udahnu vazduh i ponovo zaroni. Od hladnoće vode počele su ga boleti uši i čeljusti. Odjednom je celom dužinom tela udario u nešto i zatim bio odbačen u pra-

zan prostor kroz tanku koprenu vode ka tamnozelenoj lokvi daleko ispod njega. Gospode bože, pomislio je leteći naniže, ta lokva je premala! Ako je promaši, razbiće se o stene oko nje.

Zatvorio je oči. Onda je lupio o površinu vode kao o čvrst zid i svest mu se rasprsla u hiljadu komadića, dok je tonuo u mrak.

Silver je ispalio još jedan hitac u vodopad. Zastao je kao ukopan kada je zapadnjak poleteo preko ruba u ponor, kao da je očekivao da će se ovaj vratiti uzvodno. Onda je umornim korakom pošao napred, držeći jednom rukom pušku, a drugom održavajući ravnotežu na klizavom kamenju.

U međuvremenu Liz Geret je uspela da se odveže i da izvadi maramciu iz usta. Lovac na ucene je praktikovao da je svake noći sveže i začepi joj usta. Opreznim korakom obišla je oko stene i ugledala Silvera koji je stajao pored vodopada. Voda joj se lagano popela do članaka, a zatim do polovine listova i počela ulaziti u čizmice. Zastala je kada se Silver počeo okretati, a onda je odjednom nešto privuklo njegovu pažnju i on se ponovo okrenuo prema vodopadu, okliznuo se i oslonio na kundak puške da ne bi pao. Uspeo je da održi ravnotežu i Liz je čula kako je s olakšanjem odahnuo.

Znala je, međutim, da neće uspeti da stigne do konja. Čim se bude okrenuo, videće je. Možda je neće ubiti jer je bila njegov talac i mamac za Bena i ostale, ali se ne bi dvoumio da joj puca u noge.

Zato je odlučila da preduzme još veći rizik i da umesto da nastavi preko vode do druge obale, pođe nizvodno ka vo-

dopadu i Silveru koji je još uvek nešto posmatrao.

Zastala je, zaronila ruke u hladnu vodu i ponovo se uspravila, držeći okrugao kamen veličine pesnice. Prebacila ga je u desnu ruku i poslala obalom potoka. Žubor vode i šum vodopada zaglušivali su njeno kretanje.

U jednom trenutku Silver je prineo pušku ramenu i nanišanio. Opalio je a Liz je instinktivno prigušeno krikнула, pitajući se na šta je ciljao. Silver je čuo njen krik i okrenuo se. Nekoliko trenutaka stajao je kao skamenjen, a onda je opsovao i okrenuo pušku prema njoj. Liz je nadvladala strah i iz sve snage hitnula kamen... Silver je sagnuo glavu i koraknuo u stranu, ali taj korak je bio fatalan. Nalazio se toliko blizu ruba da je jednom nogom zakoračio u prazan prostor. Zamlatao je rukama, ispustio pušku i očajnički pokušao da se uhvati za nešto u praznini oko sebe, a onda je poleteo unazad i nestao devojci ispred očiju. Čula je samo njegov prestrašeni krik, a zatim je nastala tišina.

Tresući se od straha, Liz se s mukom pribrala i dograbila pušku ispuštenu na rub vodopada. Krećući se vrlo polako i oprezno, prišla je do ivice i kolebljivo pogledala dole. Na rubu široke lokve, na mestu gde je vodopad padao u obliku sitnih kapljica, ugledala je nečije telo. Prepoznala je Holidejevo odelo.

Zatim je ugledala Silvera. On je visio na desetak metara niže, zakačen za žbunje, pored samog vodopada. Očigledno je bio povređen, ali živ.

Liz je još jednom pogledala zapadnjaka. Da li joj se to pričinjava ili se njegova ruka stvarno pomerila? Ne, čini joj se! Silver ga je pogodio i nije mogao preživeti pad s tolike visine. Ali čekaj... ruka se stvarno pomerila! Dok je pokušavao da se izvuče iz lokve.

Devojka se okrenula i pljuskaajući vodu istrčala na obalu prema konjima. Osedlala je oba konja i bacila se u sedlo jednog. Vodeći drugog za sobom, pojahala je prema vodopadu. Iznenadila se kada je našla put. Nije mogla znati da li je puteljak vodio do ispod vodopada i postojao je samo jedan način da to sazna. Poterala je svog konja napred i povukla vođice drugog. Mada je staza bila vrlo teška za spuštanje, njen konj se nije opirao i za manje od petnaest minuta Liz je stigla do lokve. Holideja je zatekla na peščanoj obali. Primećila je krv na njegovom levom ramenu i uhvativši ga za desnu ruku, sasvim ga izvukla iz vode. Kada ga je okrenula na leđa, zapadnjak je zastenjao i otvorivši oči, kratko se osmehnuo. Pokušao je nešto da joj kaže, ali nije mogao da izusti ni reči. Liz mu reče da ćuti, a ona ga počeo pipati tražeći gde je polomljen.

– Imali ste sreće – rekla je konačno. – I više od toga! Neverovatno je da posle ovakvog pada izgleda ništa niste polomili.

– Meni se čini... da mi je svaka... koščica... skrckana – promućao je s mukom.

– Nemojte govoriti! Sigurno ste pali usred lokve.

Dok je klimnuo glavom, a posle nekoliko minuta je zapitao:

– Silver?

– Ne brinite za njega! Okliznuo se s vrha vodopada i pao tamo, u žbunje. – Upola se okrenula i pokazala rukom u pravcu žbunja. A onda se trgla i pobledela u licu.

Dok je zapazio da joj se izraz lica promenio i prisilio je sebe da se potpuno osvesti.

– U čemu je... stvar? – upita.

– Gospode Bože! – izustila je bez daha i Dok opazi kako joj usne podrhtavaju, dok je i dalje zurila u žbunje pored litice. – Nema! Nema ga tamo... Nestao je!

*

Brest Elton je znao da gonioci nisu daleko od njega. Izgubio je čitav dan posle iskopavanja plena zbog toga što se u pustinji ispresecanoj klancima izgubio.

Krenuo je u pogrešnom smeru i lutao je skoro dvadeset časova kroz lavirint jaruga, slepih kanjona, stenama zatrpanih klanaca i udoljica punih pećina pre nego što je izbio u predeo koji je poznavao. Tokom tog lutanja triput je naišao na trag trojice konjanika, koji su po njegovom mišljenju mogli biti samo Kerni, Emerson i Geret.

U prvom trenutku pomislio je da se da u bekstvo, ali je odmah odustao od tog poteza, jer je znao da bi ga Kerni i Emerson gonili do na kraj sveta. On je, razume se, imao jedan jak adut: novac. Taj novac neće mu biti od koristi ako ga ubiju, ali ako bude potrebno, možda će njime moći da kupi svoj život. Proklinjao je dan kada su njegovi

pajtaši odlučili da pobjegnu iz zatvora. U početku je i sam planirao da im pomogne u bekstvu jer su njih troje bili čvrsto povezana banda. Ali kako su meseci prolazili i kako mu je maska šerifa u Hauardu pružala sigurnu zaštitu, pomisao na novac skriven u kanjonu počela ga je sve više opsedati.

Za pojedinca to je bila velika suma, ali ta suma bila bi mnogo manja ako bi se podelila na tri dela. Zašto je onda deliti? Ostala dvojica bila su u zatvoru. Neće moći mnogo da učine ako on odluči da iskopa plen i pobjegne. Jedina prepreka je bila u tome što je svoju ulogu šerifa igrao suviše dobro. Postalo je teško, ako ne i nemoguće, napustiti posao, a da niko ništa ne posumnja i da se o tome ne raspreda priča. Zato je slušaj s Geretovom i s onim Dokom Holidejem bio zgodan povod, usluga koju su mu građani nehotice učinili. Tako mu je pružena povoljna šansa da im vrati šerifsku zvezdu, iskopa plen i odjaše za Teksas.

Ali nije računao da će ga Kerni i Emerson tako brzo pronaći.

Brest Elton je jahao vrlo oprezno. Prethodne noći izbio je na vrh jedne visoravni i tu stao da se odmori za put kojim će sutra krenuti, put koji je vodio uzvodno malom rečicom do vodopada u kanjonu. Tamo se pružao jedan stepenasti puteljak koji je vodio do vrha, a odatle je iz zasede mogao da vidi gonioce kada se budu pojavili. Bilo je to najpogodnije mesto, jer u pešćanom dnu dubokog kanjona konjanici nisu imali nikakvog zaklona.

Dok je tako sedeo, zavijajući cigaretu, primetio je trojicu konjanika

mного bliže nego što se nadao. Oni su još uvek tražili njegov trag. Namerao je da rano sledećeg jutra pođe pa da zauzme položaj na litici iznad vodopada i tu ih sačeka.

Do izlaska sunca ponovo je osmotrio predeo iza sebe i opet se iznenadio kada je video onu trojicu. Sada su se kretali pod drugim uglom. Desilo se da su nekako pogrešili i skrenuli s njegovog traga. Elton se zadovoljno osmehnuo. Kada budu otkrili da nije tamo gde su oni mislili, on će već biti daleko od ove pustare, verovatno već blizu Teksasa.

*

Kada je vrhom noža iskopao tane iz svoje ruke, zapadnjak se umalo nije onesvestio. Krv je proliptala, ali je krvarenje ubrzo prestalo kada je ranu utegao zavojem. Osetio je silno olakšanje jer olovo više nije pritiskalo mišiće i splet živaca. Ruka mu više nije bila utrnuta i mogao je micati prstima. Ali dok mu je devojkica vezivala zavoj u glavi mu se vrtelo i rojevi svetlaca prštali su mu pred očima. Ipak je razgovetno čuo kad je ona rekla:

– Mister Holideje, nemojte se okretati suviše brzo, ali mislim da je on tamo, s druge strane lokve, u dubokoj senci.

Zapadnjak se trgao i brzo je pogledao u oči, a onda je zastenjaio okrećući glavu pa ponovo pogledao devojkicu.

– Tamo je – potvrdio je promuklo. – Gde je puška?

– Pored vaše leve noge. Ne možete je dohvatiti.

– Koliko metaka ima u njoj?

– Ne znam. Verovatno tri ili četiri.
– Dok je govorila, pružila je ruku da dohvati komad zavoja i istovremeno je prstima dodirnula cev puške i privukla pušku malo bliže. – Mislim... da je ja mogu dohvatiti.

– Ne, nećete – odvrati zapadnjak i odjednom se zakotrlja po zemlji. Izvio se tako da se kolenima odupro o pesak, a ruke pružio ka puški. Još dok se ispravljao puška je već bila uperena na drugu stranu lokve i planula je delić sekunde pre Silverovog revolvera. Dok je čuo kada se tane zarilo u pesak i, znajući da će, ako ostane gde je, sledećeg trenutka biti mrtav, potrčao je ka Silveru i jedan za drugim ispalio na njega dva metka. Silver se trgao, jauknuo i teturajući izašao iz senke. Dok je u trku repetirao pušku i pritisnuo okidač, ali je puška samo prazno škljocnula. Saplićući se i posrćući, potrčao je dalje, dok je Silver, držeći čvrsto revolver obema rukama, nanišanio na njega. Zapadnjak je zavitlao praznu pušku i hitnuo je na Silvera, ali ovaj se sagnuo i puška je prrletela preko njegove glave.

Skoro u istom trenutku Dok je već bio na njemu, grabeći ga jednom rukom za gušu, a drugom za ruku u kojoj je držao revolver. Osetio je pod prstima mišićav zglavak i, zgrabivši ga, počeo udarati Silverovom rukom o stenu sve dok ovome revolver nije kliznuo iz prstiju. No Silver se očajnički odupirao. Ustremio se prstima prema Holidejevim očima, ali se Dok izmakao i čvršće stisnuo Silverovo grlo. Osetio je u povređenoj ruci zaslepljujući bol od koga se mračí svest, ali je izdržao.

Silver je pokušao da ga udari kolenom u stomak i od tog pokreta obojica su kliznuli u dublju vodu. Holidej je svom težinom nalegao na lovca na ucenjene i zaronio mu glavu ispod površine. Silver je kriknuo, ali krik je zamro, prigušen grgotavim kлокotanjem vode i Dok je, stegnuvši zube, još jače pritisnuo. Silver je zamahnuo noktima prema njegovom licu, mlatarao nogama, dižući čitave slapove vode i konačno se grčevito izvio pre nego što je njegovo telo mlitavo klonulo. Zapadnjak ga je još neko vreme držao, a onda se, dahćući, uspravio.

Osećao je da gubi svest. Poslednja misao mu je bila da sada on i devojka imaju oružje: Silverovu pušku i revolver. Zatim je pao na pesak i oko njega je zavládala tama.

*

Elton je bio dovoljno blizu da čuje pucnjavu duboko u kanjonu, koja ga je ozbiljno uzdrmala. Nije imao pojma šta bi ona mogla značiti. Video je Kernija i njegove saputnike kad su krenuli u drugom smeru i znao je da to ne mogu biti oni. Ali ko je onda pucao? U kanjonu nije bilo nikog drugog. Počešao se prstom po čelu. Devojka... Silver i ona devojka? Sem toga, u igri je i Holidej. Pri pomisli na zapadnjaka izustio je glasnu psovku. Da, Holidej je nameravao da dođe ovamo i da pokuša da nađe Silvera i devojku. A Silver je tragao za Kernijem i Emersonom... baš kao i Holidej.

Nije znao razlog pucnjavi, ali nije mu bila ni namera da gubi vreme istražu-

jući to. Kerni i Emerson mogli su takođe čuti pucnjavu i skrenuti u ovom pravcu. Prema tome, trebalo je hitno napustiti ovaj kraj i odjahati za Teksas gde će biti siguran.

Postojao je samo jedan problem: s mesta gde se nalazio morao je krenuti napred. Drugog puta nije bilo. Vratiti se značilo bi naleteti na Kernija.

Pucnjava je prestala, ali to nije značilo da je opasnost prošla. Litice su se okomito dizale i nije imao kud da skrene. Najbolje je da dođe do vodopada i pođe puteljkom koji će ga izvesti na polje iz kanjona. Odande do puta za Teksas nema mnogo. Bilo je to rizično, ali drugog puta nije bilo.

Brest Elton je proverio da li mu je revolver pun. Zatim je dopunio metke i u magacin puške. Sada je bio maksimalno spreman za svaku eventualnost. Ali postojalo je nešto što nije bilo doraslo toj situaciji: on sam. Ispostavilo se da je to njegova glavna slabost. Brest Elton je bio čovek koji je mrzeo. Nikada nije zaboravljao uvrede i vraćao je dugove bez obzira koliko je vremena prošlo. Kada je dojahao do vodopada, zaklonjenog izmaglicom sitnih kapljica i kada je mogao proći puteljkom, ugledao je Doka Holideja. Kolebao se samo trenutak pre nego što je poterao konja u tom pravcu i palcem nategao obarač puške. Kada je poterao konja u trk i izbivši iz gustog žbunja, kličući pojahao preko peščane čistine, prineo je kundak ramenu i nanišanio na ranjenog Doka.

*

Ni Dok ni devojka nisu čuli Eltonovo približavanje sve dok ovaj nije kliknuo. Liz se otkotrljala u stranu, grabći rukom pušku, a Holidej je potegao revolver. Eltonova puška je planula i olovo se zarilo u pesak na mestu gde je Dok pre toga ležao. Zapadnjakov kolt je bljunuo vatru, a i Liz Geret je opalila iz vinčesterke. Elton je skrenuo u stranu, jer nije očekivao otpor. Zaustavio je konja i ponovo krenuo na juriš, pucajući onoliko brzo koliko je mogao.

Liz je ponovo nanišanila i opalila. Eltonov konj je njisnuo i stropoštao se, odbacivši bivšeg šerifa s leđa na tle. Ovaj je ispustio pušku i nekoliko trenutaka ostao da leži, ošamućen. Zatim se pribrao i pripucao iz revolvera na devojku, koja je šmugnula u žbunje. Holidej je klekao i opalio. Udar metka digao je oblačić prašine sa Eltonovog ramena.

Bivši šerif je pao u žbunje, ali je odmah izronio iz gustiša i pripucao. Kuršumi su zasuli Liz peskom u lice i ona je prestrašeno kriknula, ispuštajući pušku. No Holidej je uzvratio vatru, bacajući se istovremeno u stranu. Dočekao se na zdravu ruku, okrenuo na pesku i ponovo opalio.

Od udara kuršuma Brest Elton se trgao i pručio po pesku. Krv mu je linula na usta, ali iako u ropcu, on je pokušao da digne revolver. Uspeo je samo da ispali jedan metak u pesak pored sebe. Zatim mu je lice klonulo.

Dok je nesigurno ustao i bacio pogled prema devojci da bi video da je li

čitava, a onda pošao napred. Elton se još micao, ali mu je revolver ležao daleko od ruke. Uspeo je da se okrene na leđa i da se bolom ispunjenim očima zagleda u zapadnjaka koji je zastao iznad njega. Holidej je zakočio revolver i kleknuo pored umirućeg. Automatski je izbacio prazne čaure iz magacina kolta i zamenio ih novim. Gledajući samrtnika, rekao je:

– Pratio si me zbog onih batina koje si dobio?

Elton se zakašljao.

– Ma ne! Nisam znao da si u ovom kanjonu... Bio sam na putu... za Teksas... nije trebalo da se zadržavam...

Dok nabra obrve:

– Teksas?

– Imam tamo... skrovište.

– Zašto si hteo da se sakriješ? – upita Dok, pa se okrete jer ga je Liz pozvala. Pokazivala mu je bisage na Eltonovom konju. Kada je konj pao, otkinuo se remen koji je zatvarao bisage i ispod dignutog poklopca provirivali su debeli svežnjevi novčanica.

– Šta je to, Eltone? – upita ga Dok.

Samrtnik se zakašljao i tek kada mu se kašalj stišao mlitavo je odmahnuo rukom.

– To je... od onog posla... sa bankom – pogledao je zaprepašćeno lice Liz Geret i lagano klimnuo glavom. – Da, ja sam bio onaj treći čovek, za koga je... vaš brat... odležao. Pritajio sam se... prihvatio sam posao šerifa... kao masku. Smatrao sam da mogu da uzmem novac... pre Kernija... On je tu negde – Pokazao je nazad odakle je došao. – Negde u kanjonu.

– Je li moj brat s njima? – upita Liz radoznalo.

Elton klimnu glavom:

– Verovatno.

– Ima li i Kerni skrovište u Teksasu? – upita Dok.

Elton ponovo klimnu glavom i začu-ta. Kroz ranu na grudima čulo se šištavo disanje. Liz je stajala bleđa s izrazom užasa na licu dok je gledala umirućeg čoveka.

– Gde su ostali? – upitala je napregnuto. – Gde se tačno nalazi moj brat?

Eltonov pogled postade staklast. Smrt mu se bližila. Liz kleče pored njega i blago ga prodrma:

– Molim vas! Morate mi reći! Gde je moj brat?

Elton prevrnu beonjače i pokuša da progovori zaplićući jezikom. Onda je napravio bolnu grimasu, zagledao joj se pravo u oči i sasvim razgovetno progovorio:

– Mora biti da su mi zagubili trag. Krenuli su na zapad. Pretpostavljam da ćete ih naći u sledećem nizu kanjona. Tamo gore... – digao je ruku koja mu je odmah pala. Izdahnuo je ne izustivši više ni reč.

Liz je progutala vazduh, obrisala krv na prstima o Eltonovu košulju i ustajući, pogledala prema vrhu kanjona, a onda se obratila Holideju:

– Znam put kojim se može dopreti do gore. Pomoći ću vam da zakopate ovu dvojicu, a onda ćemo poći da tražimo Bena.

Nabrala je obrve, slušajući sledeći zapadnjakov odgovor:

– Ne, bilo bi gubljenje vremena sahranjivati ih u ovom pesku. Zveri bi

ih ionako iskopale, a nismo dovoljno snažni da navaljamo kamenje na humke. Uostalom, njima to više nije ni važno.

Liz se ugrizla za donju usnu, a onda klimnula glavom:

– Imate pravo. Pođimo.

– Čekajte malo! Ne znamo gde je Ben, a sem toga, s njim su još uvek Kerni i Emerson. Ne možemo tek tako ići i naleteti na njih.

Devojka ga je odlučno pogledala:

– Ja mogu i hoću. Idete li sa mnom?

– Ne, ne odmah. Pre svega, treba mi da se odmorim bar jedan dan da bih povratio snagu. Kerni i Emerson su blizu, ali niko ne zna koliko ćemo još tragati za njima. A tu je i novac. Mislim da bi bilo najbolje vratiti ga u Hauard.

– Ali to bi trajalo dani, a meni je svaki trenutak skup.

– U ovakvim poslovima ne valja žuriti, mis Geret. Zapravo, imam plan šta da uradimo.

Liz ga je nepoverljivo pogledala:

– Kakav plan?

– Da se zajedno vratimo u Hauard. Vi biste onda ostali tamo, u bezbednosti, a ja bih pošao sam da potražim Bena.

Stisnula je usne:

– Ni govora! Vi radite kako hoćete, a ja idem sama...

Dok je zgrabi za ruku i uzviknu:

– Dodavola, to ne mogu da dopustim! Znači i sami da je krajnja ludost upustiti se u lutanje ovom pustoši! Šta ćete učiniti kad nađete Bena? Hoćete li mu prići i reći mu kako imate dokaze da on nema nikakve veze s pljačkom banke?

Devojka prkosno zabaci glavu:

– Da! Baš ću to učiniti! Uostalom to je razlog zašto sam ovde!

Holidej promrmlja kletvu u bradu.

– I šta, kog vraga, mislite da će posle toga učiniti Kerni i Emerson? Mislite li da će se rukovati s Benom i da će mu poželeti svaku sreću? Nije nego! Učiniće isto ono što je Silver hteo da učini. Zadržaće vas kao taoca za slučaj da nalete na predstavnike zakona. – Zavrteo je glavom i nastavio: – Pošto vidim da ste krajnje nerazumni, moraću silom da vas zadržim... Drugog rešenja nema.

Liz ga je hladno pogledala, ali su joj se grudi počele uzburkano dizati i spuštati:

– Ne, to nećete! Ne idem nikuda s vama, mister Holideje! – Dok je govorila počela je da uzmiče, ali je istovremeno cev puške uperila u njega: – Držim vas na nišanu. I nemojte misliti da neću upotrebiti oružje! Zahvalna sam vam za ono što ste učinili, ali Ben mi je važniji od svega. Idem da ga tražim i ne usuđujte se da me u tome ometate! – Glas joj je zvučao preteći dok se oprezno udaljavala prema kanjonu. – Uzeću oba konja, mister Holideje, jer ne želim da me eventualno sprečite. Vašeg ću ostaviti vezanog na pola časa jahanja odavde. Dok vi stignete do njega ja ću već biti daleko.

Zapadnjak je duboko uzdahnulo. – To je krajnja ludost – promrmljao je. Bio je nemoćan da bilo šta preduzme, jer je zapeta puška bila opasno oružje čak i u ruci nevešte devojke. Sem toga, protiv takve tvrdoglave odlučnosti ubeđivanje nije vredelo. Moraće, dakle, da

krene za njom i prihvati borbu s banditima pod najnepovoljnijim okolnostima. Seo je na kamen, psujući u sebi, dok je ona, vinuvši se u sedlo, poterala konja prema putu.

– Tu ludost platićete životom! – doviknuo je za njom, ali se ona nije ni osvrnula. – Proklete tvrdoglave žene! – huknuo je za sebe.

*

Kerniju je trebalo dosta vremena da shvati kako su pošli pogrešnim putem. Kada više nisu naišli na svež Eltonov trag, zaključio je da su negde morali skrenuti s pravca. Psujući ljutito uz put, vratili su se tamo gde su tog jutra našli trag i ponovo ga pažljivije osmotrili. Mladi Ben Geret se pokazao kao vrstan tragač, pa su brzo poterali konje, nastojeći da stignu bivšeg šerifa. Znali su da on u svojim bisagama nosi opljačkani plen i hteli su da se tog plena dokopaju svaki iz svog razloga: Kerni i Emerson jer su smatrali da im on pripada, a Ben da bi dokazao svoju nevinost. Sva trojica su bili napeti kao zategnute strune, jer im se malo ranije učinilo da su čuli pucnjeve.

Stigavši do vodopada, našli su dva leša. Silver je još uvek bio upola urođen u lokvu, a Elton je ležao na pesku blizu svog mrtvog konja. Emerson je našao komad pocepane novčanice i mrlje blata na pocepanim bisagama.

– Prokletstvo – povikao je. – Novac je bio kod Eltona ali ga je neko uzeo!

– Da, i taj neko ih je obojicu pobio – klimnu Kerni glavom. – To su bili oni pucnji koje smo čuli.

– Pitanje je gde je taj neko sada? – obazre se Emerson.

Kerni šutnu pesak vrhom čizme. – Mislim da je otišao tamo gore – pokazao je na puteljak koji je vodio do vrha. – To je jedini izlaz odavde, a znamo da nije prošao pored nas. – Kleknuo je i opipao Eltonov leš. – Ubijen je pre manje od dva sata.

– Šta onda čekamo? – upita Emerson i krenu ka konju.

Kerni pogleda Bena i klimnu glavom: – Loni je u pravu, momče. Sigurno gubimo vreme. Hajdemo.

Ubrzo zatim našli su se na stazi koja je vodila gore. Emerson je jahao prvi, za njim Ben, a Kerni na začelju. Ben je znao da taj poredak nije slučajan. Banditi mu nisu verovali.

Na vrhu litice našli su tragove koji su im rekli da imaju pred sobom dva konjanika. Ali odmah zatim nastavljalo se tvrdo kamenito tle.

– Izgleda mi da je jedan od konjanika prošao ovuda pre onog drugoga. Drugi je izvesno vreme jahao tragom prvog, a onda je skrenuo. – Ustao je zbunjen: – Sad recite vi meni?

– Koliko se ljudi muva ovuda? – javi se Emerson. – Da nije jedan išao za drugim, kao što smo mi gonili Bresta?

– Ne izgleda mi tako, ali svejedno. Bitno je da su se razdvojili.

– Za kojim da pođemo? – upita Ben.

– Za onim koji ima plen – odgovori Emerson.

– Svakako – složi se Kerni – ali ko je taj? Onaj prvi uputio se kroz kanjone i eventualno će izbiti na južni put za Teksas... Možda on ima novac sa

sobom, a razdvojili su se samo zato da zbune nekoga ko bi pošao za njima. A možda su već podelili pare i krenuli svaki na svoju stranu.

– Ti... ti si me potpuno sludio, Vine!
– uzviknu Emerson. – Kuda da krenemo?

Ben Geret se umeša, pokazujući rukom na levo:

– Možda će ovo odlučiti umesto Vina – reče.

Tamo u daljini dizao se oblak prašine koji je mogao značiti samo jedno: konjanika u trku.

– To je kod Dog Leg kanjona – reče Kerni zažmirivši. – Hajde da vidimo šta nam taj ima reći.

Pojahali su. Prošlo je više od jednog časa, a Kerni i Emerson su skoro nepogrešivo birali put kroz vijugave kanjone i jaruge. Onaj oblak prašine davno je nestao s njihovog pogleda i Ben se pitao nije li im taj čovek umakao. Ali kada su oko podne izbili u jednu peščanu dolju, ustanovili su da se konjanik nalazi samo pola milje ispred njih, jašuci prema udaljenoj ravnici. Jasno se videlo da mu je konj umoran.

Kerni odjednom zateže vođice.

– Sto mu gromova, pa to je neka žena! – izustio je.

Benu se učinilo da će mu srce iskočiti.

– Liz! Gospode Bože, to je moja sestra!

Obojica ubica su se kao po komandi okrenuli prema njemu. Ben naglo potera konja između njih od čega su njihovi konji uplašeno ustuknuli. – Liz!

– povikao je. – Liz, beži! Beži, sestro, beži!

Pružio je ruku da izvuče revolver, ali je Emerson priskočio i tresnuo ga svojim revolverom po glavi. Ben je pao iz sedla, a Kerni je poterao konja u trk, doviknuvši Emersonu da devojci preseče put.

Videvši ih, devojka je mamuzama podbola svog umornog konja. Nije čula glas svoga brata. Izvadivši pušku iz futrole, pripucala je na gonioce. Oni uzvратиše vatrom, ali tek da joj pokažu da su naoružani.

Na devojčinu nesreću, njenog konja izdala je snaga. Životinja nije mogla da podnese dodatni napor koji je Liz tražila od nje. Suplela se i počela posrtati. Tempo je bio izgubljen. Liz zateže vođice jer nije videla svrhe u tome da joj se konj sruši mrtav. Skočila je iz sedla, ali su je odmah prihvatile čvrste Emersonove ruke, koji je zaustavio konja pored nje. Liz pogleda Kernija, prepoznavši ga po slici s poternice.

– Gde je... gde je Ben? – izusti zadihano.

Kerni se cinično osmehnuo i pokazao palcem preko ramena. Liz je skrenula pogled i videla Bena kako se približava, ljuljajući se kao pijan u sedlu i gologlav. Izgledao je smešno kada je sjahao i teturajući se pošao prema njoj, da bi ispred nje pao na ruke i kolena. Kerni pokretom glave dađe znak Emersonu da pusti devojku i ona je pritrčala bratu. Dvojica ubica posmatrali su scenu s podsmehom.

Kerni je dopustio sestri i bratu da izliju osećanja, a onda je prišao i razdvo-

jio ih. Zadržao je devojkicu čvrsto u rukama, a Emerson je ščepao Bena i pritisnuo mu cev revolvera uz obraz.

– Smiri se, momče – opomenuo ga je.

Ben prestade da se otima. Pogled mu se zadržao na Kerniju i sestri.

– Pusti je, Vine – rekao je. – Novac nije kod nje.

– Otkud znaš? – Kerni prodrma devojkicu i upita je: – Je li to istina?

Pošto devojkica nije odgovorila, Kerni joj izvi ruku.

Ben se počeo otimati i Emerson mu je jače pritisnuo revolver na lice.

– Reci mu istinu, sestro! – zavapio je Ben.

– Novac je kod Doka Holideja – izusti Liz.

– Holidej? Onaj pustolov? – upita Kerni iznenađeno. – Otkud se sada on umešao?

– To je duga priča – odvrati Liz. – Ali novac je kod njega, a ne znam gde se on sada nalazi. Možda u Hauardu. – Pogledala je brata: – Bene, zahvaljujući Holideju imam dokaz da ti nemaš nikakve veze s pljačkom banke. Slobodan si. Zaista si slobodan! Ne moraš više da ostaneš s ovim... zlikovcima.

Ben se zablenuo u nju, a Kerni se zlobno osmehnuo:

– Biće nam žao da se s njim rastanemo, mis. Mi smo ga povelili sa sobom da bi nam poslužio kao talac. Smatrali smo da ćete se vi odnekud pojaviti i da nećete dopustiti nijednom policajcu da se umeša ako nam je vaš brat na nišanu. Sada nam on više nije potreban. Imamo vas i vi ste nam dovoljni da nateramo Holideja da nam preda novac.

– Makar šta! Ko zna gde je on sada.

– Možda ste u pravu, ali mi dobro poznajemo ovaj predeo. Ima tu staza i prečica koje su samo nama poznate i mi ćemo ga lako stići. – Pokretom glave dao je znak Emersonu: – O keji, Loni, dečko nam više nije potreban. Ubij ga.

Usne drugog zlikovca zlokobno su se iskrivile i Liz je vrisnula i počela se otimati. Emersonov palac nategao je obarač revolvera. Ben se koprcao, ali nije mogao umaći revolveru koji mu je bandit pritisnuo uz slepoočnicu. Nesrećni mladić jasno je čuo metalno „klik“.

Odjednom je odjeknuo pucanj i pogođen posred lica Loni Emerson se trgao. Krv je poprskala Bena i ovaj se bez razmišljanja bacio u stranu, pruživši istovremeno ruku da dohvati revolver koji je Emerson ispustio.

Kerni se okrenuo u pravcu odakle je pucanj odjeknuo. Povukao je devojkicu pred sebe kao živi štit. Odjeknuo je i drugi pucanj i tane je diglo prašinu samo desetak santimetara od Kernijeve čizme.

– Stoj, ma ko da si! – grmnu ubica.

– Ne pucaj, inače ću ubiti devojkicu!

– E, nećeš! – procedi Ben kroz zube i uperi Eltonov revolver.

Kerni se u magnovenju okrenuo i opalio. Liz je kriknula i odskočila. Benov revolver je takođe planuo, ali je mladić posrnuo unazad jer ga je Kernijev metak pogodio. Devojkica se otela i bandit je glasno opsovao i bacio se za njom.

Tada je puška ponovo grmnula i bandit stenjući pade u stranu. No podigao

se i pognut, s pištoljem u jednoj ruci, a drugom pritiskajući ranjeno bedro, potrčao prema svom konju.

Zapadnjak je izjahao iz žbunja i kada je Kerni već stavio nogu u uzengiju, doviknuo mu da stane. Kerni se upola okrenuo i nanišanio, a Dok, nemajući izbora, pritisnu okidač. Hitac iz banditovog pištolja preleteo je iznad zapadnjakove glave. Kerni pade nauznak, ali mu je čizma ostala zakačena za uzengiju i kada je konj, uplašen pucnjima jurnuo, povukao je i bandita za sobom. Dižući oblake prašine, Kernijevo telo je odskakalo kotrljajući se po tlu i udarajući u neravnine. Konačno se konj zaustavio, ali je ubičino telo dotle bilo pretvoreno u bezobličnu masu krvavog mesa i pocepanih krpa.

Liz je dotle već klečala kraj brata koji je bio pogođen u levu stranu grudi. Tane je polomilo dva rebra, ali nije prodrlo duboko. Zapadnjak se približi, ukrućeno jašući i držeći se rukom za bedro. Devojka ga pogleda:

– Šta vi ovde radite?

– Niste valjda mislili – osmehnu se Dok umorno – da ću vas pustiti da sami lutate kroz ovu pustoš? S trojicom odbeglih robijaša u blizini? Sačekao sam par sati da se odmorim a onda sam pošao za vama i na jednom mestu skrenuo prečicom jer sam po oblaku prašine video kuda ste pošli.

– Raduje me što ste to učinili – osmehnu se Liz.

– Šta nameravate da radite kada se ovo završi? – upita je zapadnjak.

– Pa valjda je završeno – Ben se zagleda u njega.

Dok odmahnu glavom:

– Biće tu još muke. Tu je i ono ubistvo čuvara pri bekstvu. Zakon je neumoljiv.

– Ali je nemam veze s tim – usprotivi se Ben.

– Dovoljno je što ste prisustvovali ubistvu.

Liz nabra čelo:

– Mislite da se još može desiti da Ben bude osuđen?

– Može. Ne zna se koliko će zatvorske vlasti insistirati na tome.

– Do vraga – reče mladić jetko. – On da baš ne žudim da se vratim.

– Pa, bilo bi i bolje da se ne vratite i da produžite za Teksas. Vaša sestra i ja vrtićemo novac i postaraćemo se da sud dobije dokumenta koja potvrđuju vašu nevinost. Možemo uz to reći kako vas je Silver ubio s leđa i da ste pali u kanjon, gde telo nismo mogli naći. Niko se neće mučiti da diže optužbu protiv mrtvog čoveka i za nekoliko godina sve će biti zaboravljeno.

Brat i sestra su zaprepašćeno zurili u njega.

– Vi biste to učinili za Bena? – upitala je Liz.

Holidej se diskretno osmehnuo:

– Nikad se ne zna šta će mi život za uzvrat pokloniti.

Ben je pružio ruku i rukovao se s Dokom.

– Ovo vam nikada neću zaboraviti, mister Holideje.

*

Desetak minuta kasnije, kada je Ben Geret zamakao iza jednog brežuljka,

Liz pogleda zapadnjaka očima zamagljenim od suza.

– Na šta ste mislili kada ste rekli ono o životu, mister Holideje?

Dok ju je pogledao. Nije više bila ni prkosna ni neuhvatljiva. Gledala ga je krotko, pokajnički, ali se Doku činilo da u dubini njenih zenica sija iskra radosti.

– Na vas, Liz. Mislio sam na vas.

Devojka je stidljivo oborila pogled.

– Onda me uzmite. Ne bih mogla da podnesem pomisao da ste mi učinili toliko mnogo... a da vam ničim nisam uzvratila za vašu dobrotu.

– Zar samo zbog toga? – upita Dok skrivajući razočaranje.

– Zar je to važno? – odvrati Liz i pogleda ga rečito.

– Možda i nije – promrmlja Holidej i zagrlivši je, prisloni usne na njene.

KRAJ

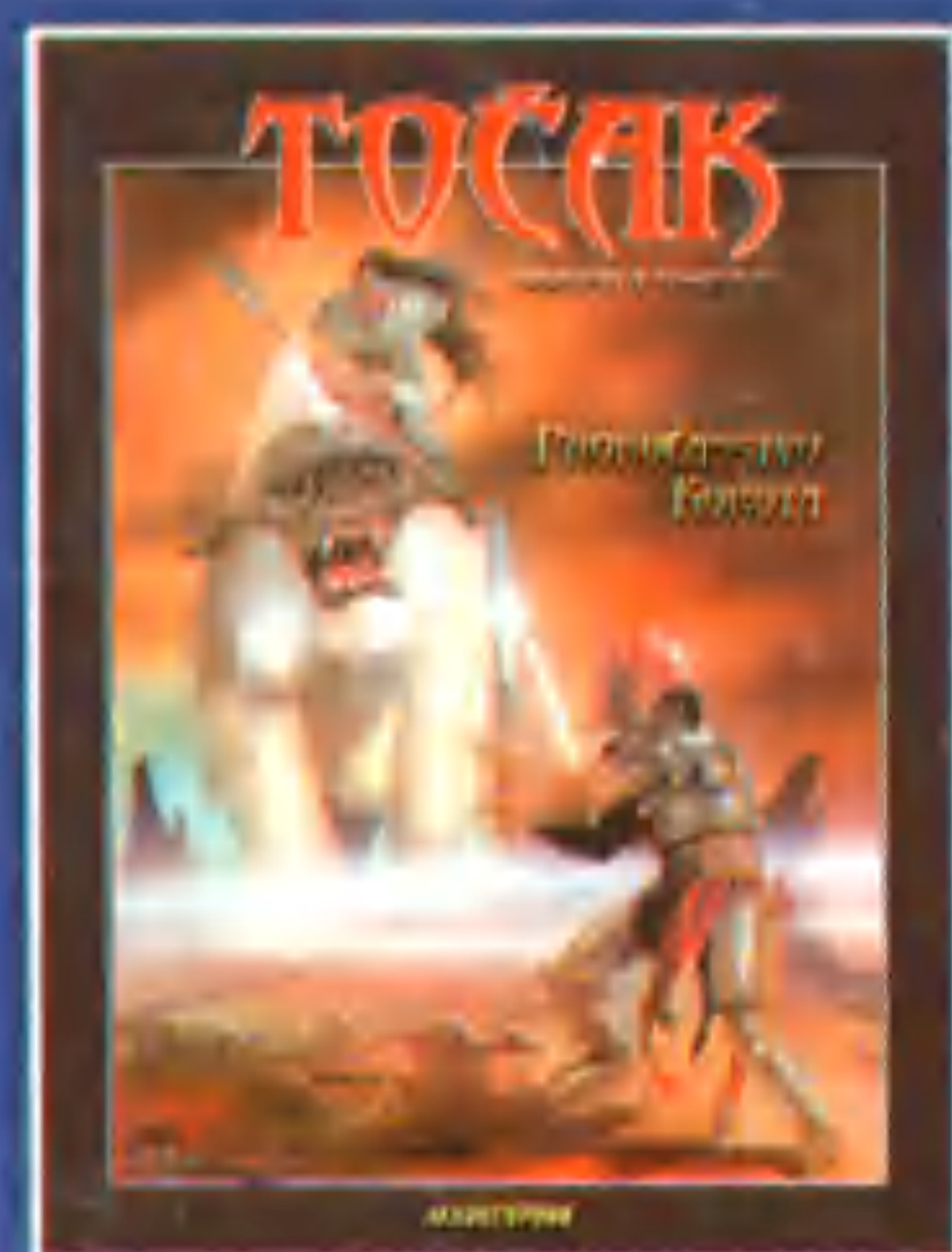
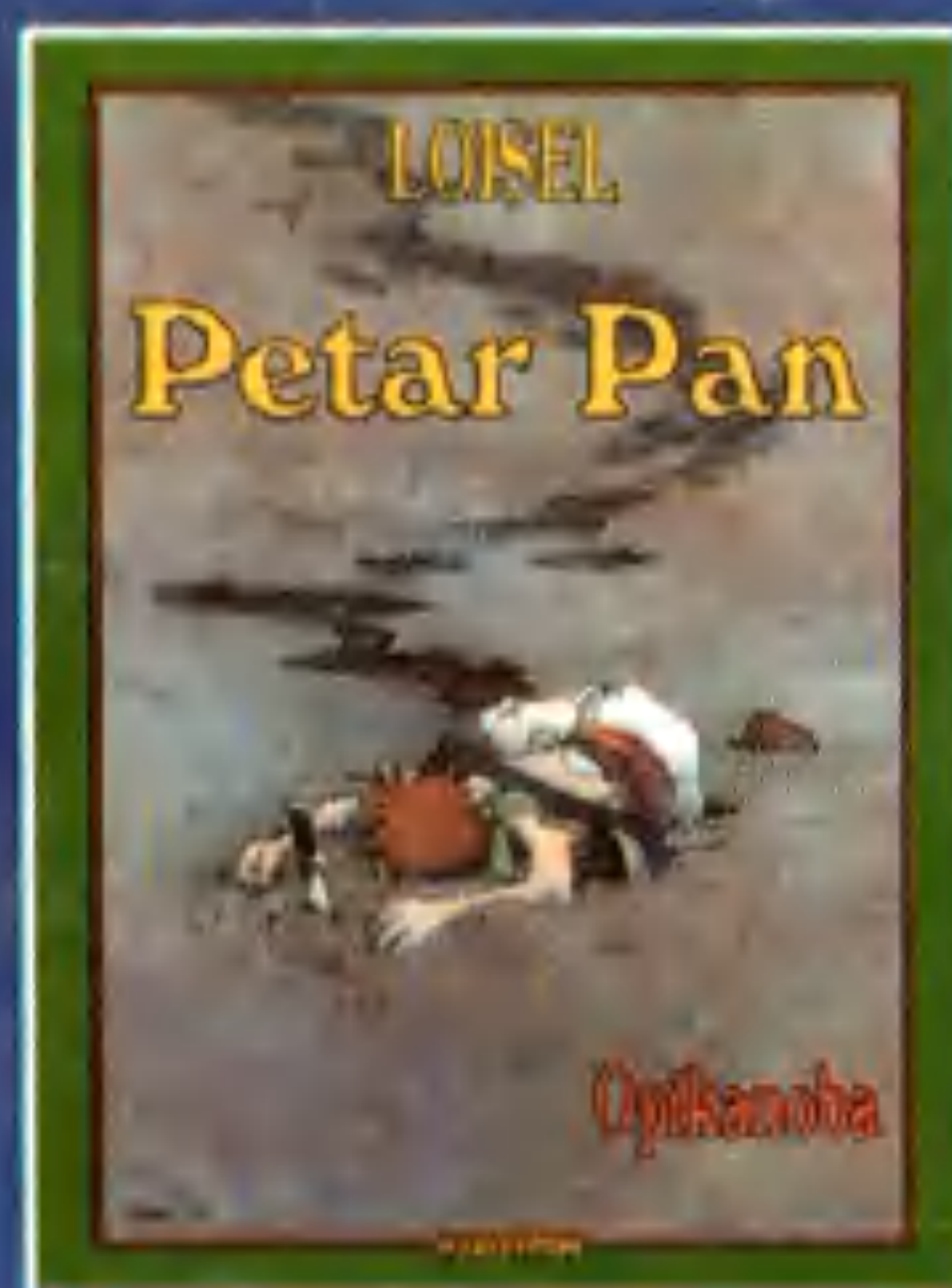
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00348

